

MARC LEVY

Người
trộm bóng

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Người trộm bóng

Marc Levy

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Mở đầu](#)

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Marc Levy (sinh ngày 16 tháng 10 năm 1961, tại Boulogne-Billancourt, nước Pháp) là nhà văn người Pháp gốc Do Thái. Ở tuổi 18, ông gia nhập Hội Chữ Thập Đỏ ở Pháp, nơi ông đã dành 6 năm hoạt động. Trong cùng thời gian, ông học ngành quản lý máy tính ở trường Đại học Paris-Dauphine và sau đó sinh sống tại Hoa Kỳ từ năm 1984 đến năm 1991. Tại đây, ông đã đặt nền tảng cho hai công ty - 1 đặt cơ sở tại California và 1 ở Colorado - chuyên về đồ họa tin học. Vào năm 1991, ông hợp tác lập ra một công ty thiết kế và xây dựng ở trong nước mà sau này đã trở thành một trong những hãng kiến trúc dẫn đầu ở Pháp.

Marc Levy viết quyển tiểu thuyết đầu tiên của mình với tên *Et si c'était vrai* (Nếu em không phải một giấc mơ) vào năm 1998. Ông viết cuốn sách này cho con trai mình, khi đã là một thương gia thành công. Năm 1999, sau khi bán bản quyền phim *Et si c'était vrai...* cho hãng Dreamworks, ông kết thúc công việc ở hãng kiến trúc để theo đuổi sự nghiệp viết văn của mình.

Marc Levy là một trong những tiểu thuyết gia nổi tiếng nhất nước Pháp, hiện sống tại Luân Đôn. Các tác phẩm của ông đã được dịch ra 41 ngôn ngữ và tiêu thụ 19 triệu bản trên khắp thế giới. Người trộm bóng là tiểu thuyết thứ mười một của ông.

Những tác phẩm của Marc Levy do Nhã Nam xuất bản:

Nếu em không phải một giấc mơ

Kiếp sau

Bảy ngày cho mãi mãi

Bạn tôi tình tôi

Gặp lại

Em ở đâu?

Những đứa con của tự do

Mọi điều ta chưa nói

Ngày đầu tiên

Đêm đầu tiên

Người trộm bóng

GIỚI THIỆU TÁC PHẨM

Những cái bóng có thể tiết lộ điều gì về chủ nhân của nó?

Câu trả lời chỉ có thể đến từ **Người trộm bóng** - một cậu bé có tuổi thơ chẳng mấy yên bình ở một vùng ngoại ô heo hút - bởi qua những lần cầu cứu hay trút bầu tâm sự, chúng đã trở thành bạn bè thân thiết của cậu từ lúc nào không hay.

Năm tháng trôi qua, cậu bé ngày nào đã trở thành sinh viên trường Y, những cái bóng lại song hành cùng cậu trên từng bước thăng trầm của cuộc sống, sự nghiệp và cả... TÌNH YÊU. Và lần này, những rắc rối thực sự mới bắt đầu lộ diện...

Hài hước, dịu dàng mà thấm thía, Người trộm bóng đích thực là một câu chuyện tình yêu được Marc Levy viết ở số nhiều.

NHẬN XÉT

“Sau một cuốn tiểu thuyết hai phần, Marc Levy trở lại với một thể loại gần gũi hơn với cuốn tiểu thuyết đầu tay, Nếu em không phải một giấc mơ. Với Người trộm bóng, tiểu thuyết gia dành tặng chúng ta một cuốn sách viết theo lối đậm chất tâm tình nhất từ trước tới nay.” - Carrefour Savoirs

“Trong cuốn sách này có những tia lấp lánh của khiếu hài hước và tình yêu thương vô bờ bến, những câu hỏi đích thực vì tình yêu, giác quan thiên bẩm trong việc kiến tạo và trí tưởng tượng luôn tuyệt vời đã tạo nên những cuộc phiêu lưu của con người. Thêm một lần nữa, pháp thuật lại phát huy tác dụng.” - Le Parisien

*“Nhân vật chính của **Người trộm bóng** gợi nhớ gương mặt đã đi vào huyền thoại của Holden Caulfield, nhân vật chính trong **Bắt trẻ đồng xanh** của J.D. Salinger.” - Le Télégramme*

*“Trong **Người trộm bóng**, Marc Levy đã biết tận dụng bản tính vô cùng nhạy cảm của mình, đúc rút kinh nghiệm cá nhân thành nguồn nuôi dưỡng các nhân vật và câu chuyện của ông. (...) Diễn biến tâm lý nhân vật logic và khả năng xây dựng một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp sẽ khiến người hâm mộ không phải thất vọng.” - Le Figaro*

*“Lại thêm một thành công hoàn toàn nằm trong dự kiến. Marc Levy đã viết nên **Người trộm bóng** như một câu chuyện triết lý... Câu chuyện cảm động về một cậu nhóc lén vào cái bóng của những người khác và qua đó nhận biết những suy nghĩ, hy vọng, đau đớn thống khổ của họ. Một câu chuyện trong đó Marc Levy đã lộ diện đôi chút, hẳn là thế.” - Paris-Normandie.*

“Có những kẻ luôn chăm chăm ôm lấy những chiếc bóng; họ chỉ có được cái bóng của hạnh phúc mà thôi.”

William SHAKESPEARE

“Tình yêu, bạn biết đấy, thứ nó cần nhất chính là trí tưởng tượng. Mỗi người cần sáng tạo ra người kia của mình bằng toàn bộ trí tưởng tượng và sức mạnh của bản thân họ, và không được nhượng bộ thực tế, dù chỉ một ly một tấc; đến lúc đó, khi hai trí tưởng tượng gặp nhau... sẽ không còn gì đẹp hơn thế nữa.”

Romain GARY

Tôi sợ bóng tối, sợ những hình thù xuất hiện trong bóng tối của màn đêm, nhảy múa trên các nếp gấp rèm cửa, trên giấy dán tường trong một căn phòng ngủ. Chúng dần dà biến mất cùng với thời gian. Thế nhưng chỉ cần tôi hồi tưởng đến thời thơ ấu là chúng xuất hiện trở lại, khủng khiếp, đầy đe dọa.

Một câu ngạn ngữ Trung Hoa có nói một người lịch thiệp không giẫm chân lên bóng của người đứng cạnh mình, song vào ngày bước chân tới ngôi trường mới này tôi vẫn chưa biết tới câu nói đó. Thời thơ ấu của tôi ở cả đó, dưới khoảng sân trường kia. Tôi muốn xua đuổi tuổi thơ đó đi, trở thành người lớn, còn nó cứ bám dính lấy tôi trong hình hài này, quá chật chội và nhỏ bé so với mơ ước của tôi.

Mở đầu

“Rồi con xem, mọi chuyện sẽ ổn thôi...”

Ngày khai trường. Tựa lưng vào thân cây tiêu huyền, tôi đứng nhìn từng nhóm bạn bè đang tụm lại. Tôi không thuộc về bất cứ nhóm nào. Tôi không nhận được nụ cười nào, không cái ôm hôn chào mừng nào, không một cử chỉ thể hiện niềm vui gặp lại nhau sau kỳ nghỉ, và cũng chẳng có ai để kể lại kỳ nghỉ của mình. Bất cứ ai từng trải qua cảnh chuyển trường đều

phải làm quen với những buổi sáng tháng Chín như thế này, với cổ họng tắc nghẹn, ta không biết phải trả lời ra sao khi bố mẹ an ủi ta rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Như thế họ vừa nhớ lại điều gì đó! Những người bố người mẹ đều đã quên hết tất cả, song đó cũng chẳng phải lỗi của họ, chỉ đơn giản là họ đang già đi.

Dưới sân trường, tiếng chuông vang lên, học sinh hồi hả xếp thành hàng trước mặt các giáo viên đang bắt đầu điểm danh. Kể cả tôi, tổng cộng có ba học sinh đeo kính, nghĩa là không lấy gì làm nhiều. Tôi học lớp 6C, và thêm một lần nữa, tôi lại là đứa bé nhất lớp. Bố mẹ tôi đã có ý tưởng thật tệ hại khi thu xếp để tôi chào đời vào tháng Mười hai; hai người vui mừng với việc tôi luôn đi trước sáu tháng so với bạn bè cùng trang lứa, một điều khiến họ rất tự hào, về phần mình tôi chỉ thấy ngao ngán mỗi độ khai trường.

Là đứa sinh sau đẻ muộn nhất lớp, điều đó có nghĩa là: phải lau bảng, chuẩn bị phấn viết, xếp lại thảm trong phòng tập thể dục, xếp những quả bóng rổ lên giá kệ cao quá tầm tay với, và điều tồi tệ nhất trong tất cả những điều tồi tệ, phải một mình ngồi xếp bằng trên hàng đầu trong bức ảnh chụp cả lớp; chẳng còn giới hạn nào cho những điều ê chề phải chịu đựng khi người ta ở trường học.

Tất cả những chuyện kể trên thực ra cũng chẳng là gì nếu trong lớp 6C này không có một đứa tên là Marquès, một nỗi kinh hoàng thực sự, đối cực hoàn hảo của tôi.

Nếu tôi đi học sớm vài tháng - một điều khiến bố mẹ tôi vô cùng phấn khởi - Marquès lại đi học chậm đến hai năm, và bố mẹ hẳn hoàn toàn dừng dừng về chuyện đó. Kể từ giây phút nhà trường đảm nhận việc trông coi cậu con trai của họ, chừng nào cậu nhóc tiếp tục ăn trưa ở căng tin của trường và chỉ ló mặt về nhà vào cuối ngày, họ hoàn toàn thấy hài lòng về tất cả.

Tôi phải đeo kính, còn Marquès sở hữu đôi mắt của linh miêu. Tôi thấp hơn so với những cậu bé cùng trang lứa mười xăng ti mét, trong khi Marquès lại trội hơn mười xăng ti mét, kết quả là một sự khác biệt về chiều cao không thể rõ ràng hơn giữa hắn và tôi; tôi ghét cay ghét đắng môn bóng rổ, còn Marquès chỉ cần vươn người lên là thả được quả bóng vào trong rổ; tôi thích thơ, còn hắn thích thể thao, hai thứ này không đến nỗi hoàn toàn tương phản với nhau, song dẫu sao chúng cũng khác xa nhau; tôi thích quan sát những con châu chấu đậu trên thân cây, Marquès khoái bắt chúng để vật cánh.

Thế nhưng chúng tôi vẫn có hai điểm chung, mà đúng ra là một: Élisabeth! Cả tôi lẫn hắn đều chết mê chết mệt cô nàng, còn Élisabeth lại chẳng buồn để mắt tới đứa nào trong hai chúng tôi. Đáng ra như thế tôi và hắn phải xích lại gần nhau mới đúng, thế nhưng than ôi, rốt cuộc sự ganh đua lại càng gay gắt hơn.

Élisabeth không phải là cô gái xinh nhất trường, nhưng rõ ràng có duyên hơn hẳn những cô gái khác. Cô bé có cách buộc tóc đặc biệt của riêng mình, những cử chỉ của cô thật giản dị mà duyên dáng, và chỉ cần một nụ cười của cô là đủ làm bừng sáng những ngày mùa thu ảm đạm nhất, khi trời mưa tầm tã không dứt, khi đôi giày ướt sũng của bạn kêu ọp ẹp trên mặt đường rải đá dăm, những ngày chỉ có ánh đèn đường soi sáng màn đêm bao phủ con đường tới trường từ sáng đến tối.

Tuổi thơ của tôi ở đó, cô quạnh, trong thị trấn nhỏ tỉnh lẻ này, nơi tôi từng đợi chờ trong tuyệt vọng một ngày Élisabeth để mắt đến tôi, nơi tôi từng đợi chờ mỗi mòn được lớn lên.

Phần 1

Chỉ một ngày trôi qua là đủ để Marquès có ác cảm với tôi. Một ngày ngắn ngủi đủ để tôi phạm sai lầm vô phương cứu chữa. Giáo viên tiếng Anh của chúng tôi, cô Schaeffer, vừa giảng cho chúng tôi rằng thì quá khứ đơn giản thường dùng để mô tả một hành động đã xảy ra trong quá khứ không còn bất cứ mối liên hệ nào với hiện tại, một hành động diễn ra trong thời gian không quá dài và ta có thể xác định hoàn toàn chính xác thời điểm nó xảy ra. Một bài học đẹp làm sao!

Vừa giảng xong, cô Schaeffer lập tức chỉ vào tôi, yêu cầu tôi minh họa cho bài giảng của cô bằng một ví dụ do tôi tự lựa chọn. Khi tôi đề xuất rằng sẽ rất tuyệt nếu năm học là một thứ thuộc về thời quá khứ đơn giản, Élisabeth bèn bật cười giòn tan. Câu pha trò của tôi chỉ khiến mình cô bạn và tôi cười bò ra, từ đó tôi đoán những học sinh còn lại trong lớp chẳng hiểu gì về ý nghĩa của thời quá khứ đơn giản trong tiếng Anh, còn Marquès đi đến kết luận tôi đã ghi được điểm với Élisabeth. Thế là cả phần còn lại của học kỳ coi như xong với tôi. Bắt đầu từ thứ Hai này, ngày đầu tiên của năm học mới, và chính xác hơn là bắt đầu từ tiết học tiếng Anh hôm đó, tôi bắt đầu sống trong địa ngục theo đúng nghĩa đen.

Tôi được cô Schaeffer ưu ái dành cho một án phạt lao động công ích tại trường, hình phạt được thi hành ngay sáng thứ Bảy tới. Ba giờ loay hoay quét dọn lá rơi trên sân trường. Tôi căm ghét mùa thu!

Thứ Ba và thứ Tư, tôi phải chịu đựng một loạt cú ngáng chân của Marquès. Cứ mỗi lần tôi nằm soài ra đo sàn, tên Marquès đó sẽ thu hẹp khoảng cách trong cuộc chạy đua giành ngôi vị kẻ làm những người khác trong lớp bật cười nhiều nhất. Thậm chí hắn đã giành được lợi thế nhất định, song Élisabeth lại không thấy trò này có gì thú vị, và cơn khát báo thù của hắn còn lâu mới được thỏa mãn.

Thứ Năm, Marquès tăng tốc dữ dội, và đến tiết toán, tôi bị nhốt cứng bên trong ngăn tủ để đồ của mình, chính hắn đã khóa trái cửa tủ lại sau khi ép tôi phải chui vào trong. Tôi đọc mã khoá cho người bảo vệ đang đi tìm tôi khắp các phòng thay đồ và rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng tôi dấm thình thình lên cửa tủ. Để không chuốc thêm rắc rối vì mách lẻo, tôi thề sống thề chết với ông rằng tôi đã ngó ngán tự nhốt mình trong tủ trong lúc tìm cách ẩn trốn. Ông vịn vẹo hỏi tôi bằng cách nào tôi có thể từ bên trong khóa được cửa tủ, tôi vờ như không nghe thấy câu hỏi rồi ba chân bốn cẳng chuồn thẳng một mạch. Tôi đã vắng mặt khi giáo viên điểm danh.

Vậy là hình phạt hôm thứ Bảy của tôi lại được thầy dạy toán kéo dài ra thêm một giờ nữa.

Thứ Sáu là ngày tồi tệ nhất trong tuần. Marquès đã lôi tôi ra để thí nghiệm những nguyên tắc cơ bản trong định luật vạn vật hấp dẫn của Newton mới học được trong tiết vật lý lúc 11 giờ.

Định luật vạn vật hấp dẫn, được Isaac Newton khám phá ra, đại khái giải thích rằng hai vật hút nhau bằng một lực tỷ lệ thuận với khối lượng của chúng, và tỷ lệ nghịch với bình phương khoảng cách giữa chúng. Lực hấp dẫn có phương là đường thẳng nối trọng tâm của hai vật.

Về phần những gì người ta có thể đọc trong sách giáo khoa thì là vậy. Còn trên thực tế lại là chuyện khác. Hãy xét tới một gã vừa thò một quả cà chua ở căng tin, và không hề có ý định chén nó; hẳn đợi tới khi nạn nhân ở cách mình một khoảng vừa phải rồi tác dụng lên quả cà chua kể trên toàn bộ sức lực có được nơi cánh tay, và bạn sẽ thấy với Marquès định luật Newton không hề được áp dụng như dự kiến. Bằng chứng tôi có cho thấy hướng đi của quả cà chua không hề qua trọng tâm của cơ thể tôi; nó hạ cánh thẳng vào cặp kính của tôi. Và giữa những tiếng cười vang lên râm ran khắp nhà ăn, tôi nhận ra tiếng cười của Élisabeth, thật thoải mái và dễ thương, và những âm thanh trong treóc ấy khiến tôi rầu rĩ không để đâu cho hết.

*

Đến tối thứ Sáu, trong khi mẹ tôi lặp lại với giọng đầy ngụ ý rằng bà luôn có lý, “Con thấy đấy, mọi chuyện rồi đều ổn cả”, tôi để tờ thông báo phạt của nhà trường lên mặt bàn bếp, tuyên bố rằng tôi không đói rồi bỏ lên phòng đi ngủ.

* * *

Vào buổi sáng thứ Bảy tôi đã nhắc tới ở trên, trong khi bạn bè ngồi ăn sáng trước ti vi, tôi phải lủi thủi mò đến trường.

Sân trường vắng tanh, ông bảo vệ gập đôi tờ thông báo phạt đã được ký nhận nghiêm chỉnh của tôi rồi nhét vào túi áo khoác màu xám của mình. Ông đưa cho tôi một cái cào, dặn tôi cẩn thận để không làm mình bị thương, rồi chỉ về phía đám lá rụng và cái xe cút kít dựng dưới chân cột bóng rổ, những mắt lưới rổ với tôi trông chẳng khác gì con mắt của Cain^[1], hay đúng hơn là của Marquès.

[[1]] Nhân vật trong Kinh Cựu Ước, con trai của Adam và Eva. Vì ganh ghét, Cain đã giết chết em trai mình là Abel. (Mọi chú thích không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch.)

Khi tôi loay hoay đánh vật với đám lá rụng được chừng nửa tiếng đồng hồ, ông bảo vệ cuối cùng cùng tới cứu trợ cho tôi.

- Mà bác nhận ra cháu rồi, chính là anh chàng tự nhốt mình vào ngăn tủ cá nhân phải không? Để bị phạt ngay vào thứ Bảy đầu tiên của năm học, quả là cừ khôi không kém gì cú khóa trái tủ từ bên trong, ông vừa nói vừa cầm lấy cái cào từ tay tôi.

Ông đưa chiếc cào một cách đầy tự tin vào đồng lá khô, rồi nhắc lên một lượng lá còn

nhiều hơn chỗ tôi đã gom nhặt được từ lúc bắt tay vào việc.

- Cháu đã làm gì mà phải chịu hình phạt này thế? ông hỏi tôi trong lúc đổ lá lên xe cút kít.

- Một lỗi chia động từ! tôi lầm bầm.

- Ái chà chà, bác chẳng thể trách cháu được, môn ngữ pháp chưa bao giờ là sở trường của bác. Còn cháu có vẻ cũng không xuất sắc lắm với môn quét lá. Có thứ gì cháu biết làm đến đâu đến đâu không?

Câu hỏi của ông khiến tôi ngã nhào vào một vực thăm suy tư không đáy. Tôi đã cố hết sức suy đi nghĩ lại vấn đề được hỏi trong đầu, song vẫn không thể gán được cho mình bất cứ thứ năng khiếu nào, và đột nhiên tôi hiểu ra tại sao bố mẹ tôi lại coi trọng sáu tháng đi học sớm trứ danh kia đến thế: tôi chẳng sở hữu thứ gì khác có thể cho phép họ tự hào về cậu con trai đầu lòng của mình.

- Cũng phải có thứ gì mà cháu say mê, thứ cháu thích làm hơn tất cả, một giấc mơ cháu muốn biến thành hiện thực chứ? ông bảo vệ hỏi thêm trong lúc xúc lên một mớ lá rụng nữa.

- Thuần hóa bóng đêm! tôi lúng búng.

Tiếng cười của Yves, đó là tên của ông bảo vệ, vang lên to đến nỗi hai con chim sẻ phải rời khỏi cành cây chúng đang đậu, cuống cuống vỗ cánh bay vụt lên. Còn về phần mình, tôi cúi gằm mặt, hai tay đút túi, đi sang đầu kia sân trường. Yves đuổi kịp tôi trên đường.

- Bác không hề có ý giễu cợt, chỉ là câu trả lời của cháu cũng hơi đáng ngạc nhiên, vậy thôi.

Cột bóng rổ đổ bóng dài trên sân trường. Mặt trời còn lâu mới lên tới đỉnh, còn hình phạt của tôi cũng còn lâu mới kết thúc.

- Mà tại sao cháu lại muốn thuần hóa bóng đêm? Đó thực sự là một ý tưởng lạ lùng!

- Cả bác cũng thế thôi, khi bác bằng tuổi cháu, bóng đêm cũng khiến bác sợ hãi còn gì. Thậm chí bác còn đòi mọi người khóa trái cửa phòng ngủ lại để bóng đêm không lén vào được đấy thôi.

Yves sững sờ nhìn tôi. Nét mặt của ông đã thay đổi hoàn toàn, vẻ thân thiện bỗng biến mất.

- Thứ nhất, điều đó không đúng, thứ hai, làm sao cháu biết được chuyện đó?

- Nếu điều đó không đúng thì có gì quan trọng đâu? tôi vừa đáp vừa tiếp tục bước đi.

- Sân trường cũng không rộng lắm, cháu sẽ không đi được xa đâu, Yves vừa nói với theo vừa đuổi theo tôi, mà cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của bác.

- Cháu biết thế, vậy thôi.

- Đồng ý, đúng là bác từng rất sợ bóng đêm, nhưng bác chưa từng kể lại chuyện đó với bất kỳ ai. Vì thế, nếu cháu nói cho bác làm thế nào cháu biết được chuyện đó và thề rằng cháu sẽ giữ bí mật, bác sẽ cho phép cháu về lúc 11 giờ thay vì đúng giữa trưa.

- Đồng ý! tôi vừa nói vừa chìa lòng bàn tay ra.

Yves đập tay lên tay tôi rồi nhìn tôi chăm chú. Thực ra tôi chẳng rõ tại sao mình lại biết chuyện hồi nhỏ ông bảo vệ sợ bóng tối đến thế. Có thể chỉ đơn giản tôi đã gán cho ông chính nỗi sợ hãi của bản thân mình. Tại sao người lớn lúc nào cũng cần tìm cho ra lời giải thích cho mỗi sự việc như thế?

- Nào, chúng ta ngồi xuống đây, Yves ra lệnh, rồi chỉ tay về phía băng ghế gần cột bóng rổ.

- Cháu muốn chúng ta ngồi chỗ khác, tôi vừa trả lời vừa chỉ về phía băng ghế đối diện.

- Nhất trí với băng ghế của cháu!

Làm sao tôi có thể giải thích với ông rằng mới vừa đây thôi, khi chúng tôi đứng cạnh nhau giữa sân trường, tôi cảm thấy như ông chỉ lớn tuổi hơn tôi tí chút? Tôi không rõ bằng cách nào, hay tại sao hiện tượng này lại xảy ra, chỉ biết rằng giấy dán tường trong phòng ngủ của ông đã ố vàng, và ván sàn ngôi nhà nơi ông sống luôn kêu cọt kẹt và cả chuyện này nữa, ông luôn sợ tái xanh mặt mỗi khi màn đêm bắt đầu buông xuống.

- Cháu không biết, tôi nói, giọng hơi khiếp đảm, cháu nghĩ là cháu đã tưởng tượng ra chuyện đó.

Hai chúng tôi ngồi lại băng ghế đó một hồi lâu trong im lặng. Rồi Yves thở dài, vỗ lên đầu gối tôi trước khi đứng dậy.

- Được rồi, cháu có thể về, chúng ta đã thỏa thuận, 11 giờ rồi. Và hãy giữ bí mật cho riêng cháu, bác không muốn đám học sinh chế giễu bác.

Tôi chào ông bảo vệ rồi quay về nhà, sớm hơn dự kiến một giờ đồng hồ, thầm tự hỏi liệu bố sẽ chào đón tôi ra sao. Ông mới trở về sau một chuyến đi vào tối muộn hôm qua, và lúc này hẳn mẹ đã giải thích cho ông hiểu tại sao tôi không có ở nhà. Liệu tôi sẽ phải chịu thêm màn trừng phạt nào nữa đây cho tội bị phạt ngay thứ Bảy đầu tiên của năm học mới? Trong khi tôi nhăm đi nhăm lại những ý nghĩ u ám đó trên đường về nhà, tôi chợt nhận ra điều gì đó thật kỳ dị. Mặt trời đã lên cao trên bầu trời, và tôi nhận thấy bóng của mình to lạ lùng, to hơn nhiều so với bình thường. Tôi dừng lại giây lát để nhìn nó kỹ hơn; hình dáng của chiếc bóng chẳng giống tôi chút nào, như thể không phải bóng tôi đang nhấp nhô phía trước trên vỉa hè, mà là bóng của một người nào khác. Tôi xem xét kỹ lưỡng từng chi tiết, và một lần nữa, tôi chợt thấy hiện lên một khoảnh khắc tuổi thơ không thuộc về mình.

Một người đàn ông lôi tôi xềnh xệch vào tận góc một khu vườn hoàn toàn xa lạ với tôi, ông ta tháo thắt lưng ra rồi cho tôi một trận đòn nên thân.

Ngay cả khi rất giận, chưa bao giờ bố giơ tay đánh tôi. Lúc đó tôi ngỡ đã đoán ra ký ức

này sống dậy từ trí nhớ của ai. Điều vừa hiện lên trong tâm trí tôi hoàn toàn vô lý, nếu không nói là hoàn toàn hoang đường. Tôi rảo bước nhanh hơn, sợ đến run người, quyết định quay về nhà càng nhanh càng tốt.

Bố đợi tôi trong bếp; khi ông nghe thấy tiếng tôi đặt cặp sách bên ngoài phòng khách, bố lập tức gọi tôi, giọng ông trầm xuống.

Vì tội nhận điểm xấu, để phòng bừa bộn, dỡ tung đồ chơi, lén thức dậy mở tủ lạnh, lén dùng đèn pin đọc truyện khuya, vì chiếc radio nhỏ của mẹ mà tôi giấu dưới gối, chưa kể cái hôm tôi nhét đầy các túi khi đi ngang qua quầy bánh kẹo trong siêu thị thừa lúc mẹ sao nhãng không để ý đến tôi, hoàn toàn trái ngược với ông bảo vệ, tới lúc này trong đời mình tôi đã thành công trong việc gây ra vài cơn giông tố bức bối cho hai bậc sinh thành. Song tôi cũng biết một vài mảnh khé, trong đó có một nụ cười ăn năn không gì cưỡng lại được, để đẩy lùi những cơn bão táp dữ dội nhất.

Lần này tôi đã không phải viện đến chúng, bố chẳng có vẻ gì đang bức bối, mà chỉ buồn bã. Ông bảo tôi ngồi xuống trước mặt ông bên chiếc bàn kê trong bếp, rồi nắm lấy hai bàn tay tôi. Cuộc trò chuyện của chúng tôi kéo dài mười phút, không hơn. Ông nói với tôi về rất nhiều điều trong cuộc sống, những điều tôi sẽ hiểu khi bằng tuổi ông. Tôi chỉ ghi nhận được một điều: ông sẽ rời khỏi nhà. Chúng tôi sẽ tiếp tục gặp nhau thường xuyên nhất có thể, song ông không thể nói gì thêm về điều mà ông gọi là “có thể” ấy.

Bố đứng dậy, bảo tôi lên phòng mẹ mà an ủi mẹ. Trước cuộc nói chuyện này, ông vẫn gọi nơi đó là “phòng bố mẹ”, song từ giờ trở đi, nó chỉ còn là phòng của mẹ.

Tôi lập tức vâng lời ông leo lên gác. Đến bậc thang trên cùng, tôi ngoái lại nhìn, tay bố đang xách một chiếc va li nhỏ. Ông ra hiệu chào tạm biệt tôi, rồi cửa ra vào của ngôi nhà khép lại sau lưng ông.

Tôi sẽ không bao giờ gặp lại bố nữa cho tới lúc trưởng thành.

* *

Tôi trải qua dịp cuối tuần bên mẹ, vờ như không nghe thấy nỗi đau khổ của bà. Mẹ không nói gì, thỉnh thoảng thở dài, và ngay lập tức đôi mắt mẹ ngấn lệ, những lúc như thế bà quay mặt đi để tôi khỏi trông thấy.

Đến giữa buổi chiều, chúng tôi cùng nhau đi tới siêu thị. Tôi đã nhận ra từ lâu rằng mỗi khi mẹ có điều gì phiền muộn là chúng tôi sẽ đi mua sắm. Tôi không bao giờ hiểu nổi tại sao một gói ngũ cốc, một túi quả tươi hay những đôi tất mới có thể giúp được tinh thần người ta phần chấn hơn... Tôi lặng lẽ quan sát trong lúc bà hồi hải chọn mua đồ tại các gian hàng, tự hỏi không rõ bà còn nhớ tôi đang ở bên cạnh bà không. Khi xe đẩy đã đầy ắp và ví của mẹ hết sạch tiền, chúng tôi quay về nhà. Mẹ bỏ ra một quãng thời gian tưởng như vô tận để sắp xếp những món đồ mua về.

Hôm đó, mẹ đã làm bánh ga tô, một chiếc bánh táo có phủ lớp si rô vị cây thích. Bà sắp hai bộ đồ ăn ra bàn bếp, mang chiếc ghế bố tôi vẫn ngồi xuống dưới hầm rồi quay lên ngồi đối

diện với tôi. Mẹ mở chiếc ngăn kéo gần chỗ để bình ga, lấy ra bó nến đã thắp dở mà tôi từng thổi vào dịp sinh nhật tôi, lấy một chiếc cắm lên giữa chiếc bánh và thắp nó lên.

- Đây là bữa ăn tình yêu đầu tiên của hai mẹ con mình, mẹ mỉm cười nói với tôi, mẹ và con cần mãi mãi nhớ đến hôm nay.

Khi tôi nghĩ lại chuyện này, tuổi thơ của tôi lại đầy ắp những lần đầu tiên.

Chiếc bánh ga tô táo với si rô vị cây thích này là toàn bộ bữa tối của hai mẹ con. Mẹ cầm lấy tay tôi, siết chặt.

- Và bây giờ hãy cho mẹ biết có gì không ổn với con ở trường, bà hỏi.

* *

Nỗi buồn của mẹ đã choán hết tâm trí tôi, đến mức làm tôi quên bẵng đi những chuyện không may xảy ra với mình hôm thứ Bảy. Trên đường tới trường tôi lại nghĩ đến chuyện đó, hy vọng Marquès đã trải qua một dịp cuối tuần dễ chịu hơn nhiều so với tôi. Ai mà biết được, may mắn ra có khi nó lại không cần tới chỗ để trút giận nữa.

Lớp 6C đã xếp thành hàng dưới sân trường, và cuộc điểm danh cũng sắp bắt đầu. Élisabeth đứng ngay trước tôi, cô mặc chiếc áo len xinh xắn màu xanh nước biển và chân váy kẻ ca rô dài tới đầu gối. Marquès quay lại ném về phía tôi một cái nhìn đầy đe dọa. Đoàn học sinh bắt đầu đi vào lớp theo hàng một.

Giờ lịch sử, trong khi cô Henry thuật lại cho chúng tôi Toutankhamon đã băng hà trong hoàn cảnh nào, cứ như thể cô đã ở ngay cạnh vị vua lúc ông ta từ giã cõi đời, tôi thầm nghĩ tới giờ ra chơi mà chẳng thấy vui vẻ hào hứng gì.

Chuông báo hết giờ sắp vang lên lúc 10 giờ 30, ý nghĩ phải chạm trán Marquès ngoài sân trường quả thực chẳng khiến tôi thích thú cho lắm, song tôi vẫn buộc phải ra ngoài theo đám bạn cùng lớp.

Trong lúc tôi đang ngồi một mình trên băng ghế nơi tôi đã có cuộc trò chuyện ngắn với người bảo vệ hôm tới trường nhận phạt, ngay trước khi quay về nhà để được biết bố rời bỏ mẹ con tôi, Marquès đến ngồi xuống cạnh tôi.

- Tao luôn để mắt đến mày đấy, nó vừa nói vừa nắm lấy vai tôi. Chớ nghĩ đến chuyện chường mặt ra trong kỳ bầu cán bộ lớp, tao là đứa lớn tuổi nhất, và vị trí đó thuộc về tao. Nếu muốn tao để cho mày yên, tao khuyên mày hãy biết thân biết phận, thêm nữa đừng có lại gần Élisabeth, tao nói vậy vì muốn tốt cho mày thôi. Mày còn quá trẻ con, mày không có cơ hội nào đâu, vậy nên đừng hy vọng làm gì vô ích, mày sẽ chỉ chuốc khổ vào thân thôi, nhóc ạ.

Sáng hôm đó ngoài sân trường trời thật đẹp, tôi vẫn còn nhớ như in, và hoàn toàn có lý do! Hai chiếc bóng của tôi và hắc kê sát nhau dưới nền bê tông. Bóng của Marquès dài hơn cái bóng của tôi đến cả mét, vấn đề toán học về tỷ lệ. Tôi lén nhúc nhích một chút để chiếc bóng của tôi nằm lên trên. Marquès không hề nhận ra, còn về phần tôi, trò chơi nho nhỏ này thực sự

làm tôi thích thú. Ít nhất lần này tôi là kẻ mạnh hơn, và mơ mộng một chút cũng chẳng mất gì. Marquès, vẫn tiếp tục hành hạ bên vai khốn khổ của tôi, trông thấy Élisabeth đi qua gần cây để cách chung tôi vài mét. Hắn đứng dậy, ra lệnh cho tôi ngồi yên tại chỗ, và cuối cùng cũng để cho tôi được yên.

Yves chui ra khỏi nhà kho nơi ông cất các dụng cụ của mình. Ông bước về phía tôi, nhìn tôi với vẻ nghiêm trọng tới mức tôi thậm tự hỏi mình còn gây ra chuyện gì nữa.

- Bác rất tiếc về chuyện bố cháu, ông nói với tôi. Cháu biết đấy, cùng với thời gian, có lẽ rồi mọi thứ sẽ ổn thỏa.

Làm thế nào ông có thể biết được chuyện đó nhỉ? Nói gì thì nói, việc bố tôi rời khỏi nhà đâu có phải là tâm điểm chú ý của cả làng.

Sự thực là trong những thị trấn nhỏ nơi tĩnh lẻ, mọi người đều quen biết nhau, chẳng có chuyện gì thoát khỏi tai mắt những kẻ ngồi lê đôi mách luôn hau háu soi mói mọi điều bất hạnh xảy đến với người khác. Khi tôi ý thức được điều này, sự thật rằng bố tôi đã bỏ nhà ra đi lại rơi xuống đôi vai bé nhỏ của tôi lần nữa, như một gánh nặng. Hắn chỉ đến tối nay thôi người ta sẽ bàn tán về chuyện đó trong nhà của tất cả học sinh cùng lớp tôi. Có người cho rằng tất cả chỉ tại mẹ tôi, người khác lại cho rằng đây là lỗi của bố. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng là đứa con trai bất lực trong việc làm cho bố mình đủ hạnh phúc để ngăn ông ra đi.

Năm học mới quả thực đã bắt đầu không thể tồi tệ hơn.

- Cháu có thân thiết với bố không? Yves hỏi tôi.

Tôi gật đầu trả lời xác nhận trong lúc nhìn chằm chằm xuống hai mũi giày của mình.

- Cuộc đời thật trớ trêu, bố của bác là một kẻ khốn kiếp. Bác sẽ vui biết chừng nào nếu ông ta rời khỏi nhà. Bác đã bỏ đi trước ông ta, nếu không muốn nói là vì ông ta.

- Bố cháu chưa bao giờ đánh cháu! tôi đáp lại để tránh mọi hiểu lầm.

- Bố của bác cũng thế, người bảo vệ đáp lại.

- Nếu bác muốn chúng ta trở thành bạn, bác cần nói thật. Cháu biết bố bác đã đánh bác, lôi bác vào tận cuối vườn nện cho bác một trận bằng thắt lưng của ông ấy.

Nhưng cái gì đã xui khiến tôi buột miệng nói ra như thế? Tôi cũng không rõ những lời nói ấy đã ra khỏi miệng mình thế nào nữa. Có lẽ tôi cảm thấy cần thú nhận với Yves những gì tôi đã thấy vào ngày thứ Bảy đáng nhớ đó lúc tôi quay về nhà sau khi thi hành án phạt. Ông nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Ai đã nói với cháu như thế?

- Chẳng ai cả, tôi bối rối đáp.

- Hoặc cháu là kẻ thích soi mói, hoặc cháu là một kẻ dối trá.

- Cháu không phải là kẻ thích soi mói! Còn bác, ai đã nói cho bác biết về bố cháu?

- Bác mang báo vào cho bà hiệu trưởng khi mẹ cháu gọi cho bà ấy để báo trước tin này. Gác máy xong, bà hiệu trưởng đã sững sờ đến mức nói to lên thành tiếng, không ngớt lặp đi lặp lại “Đám đàn ông, thật là lũ vô lại, đúng là đồ vô lại”. Khi bà ấy nhận ra bác đang đứng trước mặt mình, có vẻ như bà ấy cảm thấy cần phân bua. “Không phải anh đâu Yves,” bà ấy đã nói với bác như thế. “Tất nhiên là không phải anh,” thậm chí bà ấy còn lặp lại. Cháu thấy đấy, bà ấy cũng nghĩ tương tự về bác, về tất cả chúng ta; dưới con mắt của bà hiệu trưởng chúng ta chỉ là một bầy vô lại, thế đấy chàng trai bé nhỏ, chỉ cần là một người đàn ông, vậy là đủ để ta thuộc về bè lũ những kẻ xấu xa tồi tệ. Giá mà cháu được thấy bà ấy đã khổ sở ra sao khi trường này nhận cả học sinh nam. Người đời vẫn nói vậy mà, đàn ông lừa dối đàn bà, và bác tự hỏi là với ai kia? Với ai, nếu không phải với những người đàn bà vốn cũng lừa dối những người đàn ông khác? Và bác biết rõ mình đang nói về cái gì. Rồi cháu sẽ thấy, khi cháu lớn lên.

Tôi những muốn làm Yves tin rằng tôi không biết ông nói về cái gì, song tôi vừa nói với ông rằng tình bạn của chúng tôi không thể được xây dựng trên sự dối trá. Tôi hiểu quá rõ ông muốn nói về cái gì, kể từ ngày mẹ tìm thấy một thỏi son trong túi áo măng tô của bố, còn bố giả bộ ông không biết làm cách nào vật này lại tìm đường chui được vào nơi đó, thề thốt rằng chắc chắn đó là một trò đùa ác ý của ai đó trong số đồng nghiệp. Bố mẹ cãi nhau suốt buổi tối, vậy là chỉ trong một buổi tối, tôi đã học được về sự không chung thủy còn nhiều hơn những gì tôi có thể nghe được từ những bộ phim truyền hình mẹ thường theo dõi. Cho dù không có hình ảnh, chúng còn xác thực hơn nhiều, khi các nhân vật chính của vở bi kịch diễn xuất ngay trong căn phòng ngủ sát cạnh phòng của bạn.

- Nào, bác đã cho cháu hay làm thế nào bác biết được chuyện về bố cháu, Yves nói tiếp, bây giờ đến lượt cháu.

Chuông reo báo hết giờ nghỉ; Yves lăm bắm gì đó rồi giục tôi quay vào lớp. Ông còn nói thêm chúng tôi vẫn chưa kết thúc với nhau, cả hai bên. Ông đứng dậy đi về lán cất dụng cụ, còn tôi quay về lớp học.

Tôi bước đi, quay mặt về phía mặt trời, rồi đột nhiên quay người lại; chiếc bóng theo sau tôi giờ đây lại trở nên nhỏ bé, còn chiếc bóng phía trước người bảo vệ, lớn hơn rất nhiều. Vào ngày đầu tuần này, chí ít cũng có một thứ trở lại bình thường, và chuyện này trấn an tôi rất nhiều. Có lẽ mẹ có lý, tôi có trí tưởng tượng quá phong phú, và đôi khi chính nó đã đùa bỡn tôi những cú thậm tệ.

* *

Tôi không hề để tâm nghe lấy một từ nào trong giờ tiếng Anh. Thứ nhất, tôi vẫn chưa thể tha thứ cho cô Schaeffer vì đã phạt tôi, bên cạnh đó, dù sao đi nữa tâm trí tôi cũng đang để cả ở chỗ khác. Tại sao mẹ lại gọi điện thoại cho cô hiệu trưởng để kể về cuộc sống gia đình của bà, của chúng tôi? Theo tôi biết hai người họ đâu có phải là bạn bè thân thiết, và tôi cảm thấy kiểu tâm tình này hoàn toàn không đúng chỗ. Liệu mẹ có hình dung ra những hậu quả sẽ rơi xuống đầu tôi khi tin này lan ra không? Tôi sẽ chẳng còn cơ hội nào với Élisabeth. Cứ giả thiết rằng cô bạn thích những anh chàng đeo kính có vóc dáng bé nhỏ, một giả thiết vốn dĩ đã tương đối lạc

quan, nhưng ngược lại, đồng thời cô cũng bị thu hút bởi nét trái ngược của một gã Marquès, thuộc dạng lực lưỡng và khá tự tin vào bản thân, làm sao cô có thể mơ về tương lai bên một anh chàng nào đó có bố đã bỏ nhà ra đi bởi đủ thứ nguyên nhân mà người ta đã biết, trong đó điểm cơ bản là do cậu con trai của ông ta chẳng đáng để ông ta nhọc công ở lại?

Tôi quanh đi quẩn lại với ý nghĩ đó khi ngồi ở căng tin, trong giờ địa lý, suốt giờ nghỉ buổi chiều cũng như trên cả quãng đường về nhà. Về đến nhà, tôi quyết tâm sẽ giải thích để mẹ rõ mức độ nghiêm trọng của tình cảnh rắc rối bà gây ra cho tôi. Nhưng trong lúc tra chìa vào ổ khóa, tôi lại tự nhủ làm như thế sẽ là phản bội Yves; mẹ tôi sẽ gọi điện lại cho bà hiệu trưởng ngay ngày mai để trách móc bà ta đã không biết giữ bí mật, còn bà hiệu trưởng rõ ràng chẳng cần phải mở một cuộc điều tra toàn trường để phát hiện ra nguồn gốc rò rỉ tin tức ở đâu. Nếu làm liên lụy tới người bảo vệ, tôi cũng sẽ làm hỏng luôn cơ hội một ngày nào đó mối quan hệ của chúng tôi sẽ trở thành một tình bạn đẹp, mà điều tôi thiếu vắng nhất tại ngôi trường mới này chính là một người bạn. Cho dù Yves có hơn tôi ba mươi hay bốn mươi tuổi, với tôi cũng chẳng quan trọng. Khi tôi đánh cắp cái bóng của ông một cách bí ẩn, tôi đã cảm thấy ông là người đáng tin cậy. Vậy là tôi cần tìm cách khác để nói chuyện với mẹ.

Chúng tôi ăn tối trước ti vi, mẹ chẳng có tâm trí đâu trò chuyện cùng tôi. Kể từ lúc bố bỏ đi, mẹ hầu như không nói gì nữa, như thể các từ bỗng trở nên quá khó khăn để phát thành lời.

Khi lên phòng đi ngủ, tôi lại nghĩ về những gì Yves giải thích với tôi trong giờ nghỉ: cùng với thời gian, đôi khi mọi thứ cuối cùng sẽ đâu vào đấy. Có lẽ chỉ ít lâu nữa thôi, mẹ sẽ lại vào phòng chúc tôi ngủ ngon như trước đây. Tối hôm đó, thậm chí cả những tấm rèm che được kéo ra sau khung cửa sổ mở hé hé cũng nằm im lìm bất động, không còn thứ gì dám khuấy động sự im lặng đang ngự trị trong ngôi nhà, kể cả một bóng đen nép trong các nếp gấp của vải rèm.

* *

Người ta có thể tin rằng cuộc đời tôi đã thay đổi cùng với việc bố bỏ đi, song sự thật không phải vậy. Bố vẫn thường từ văn phòng về nhà muộn, và đã từ lâu tôi quen với việc trải qua buổi tối bên cạnh mẹ. Tôi thay nhớ những cuộc đi chơi bằng xe đạp cùng ông vào ngày Chủ nhật, nhưng rồi rất nhanh tôi đã thay thế chúng bằng những bộ phim hoạt hình mẹ để mặc cho tôi thoải mái xem trong lúc bà chăm chú đọc tờ báo yêu thích. Cùng với cuộc sống mới là những thói quen mới; tôi và mẹ sẽ chia nhau một chiếc hăm bơ bơ tại nhà hàng ở góc phố, sau đó hai mẹ con sẽ đi dạo qua các con phố buôn bán. Các cửa hàng đều đóng cửa, song mẹ dường như luôn chẳng hề bận tâm tới chuyện đó.

Đến giờ ăn nhẹ, mẹ lúc nào cũng gợi ý bảo tôi mời bạn tới nhà. Tôi chỉ nhún vai rồi hẹn bà để... lần sau.

*

Trời mưa tầm tã suốt tháng Mười. Những cây dẻ đã rụng hết lá, lũ chim càng lúc càng thưa thớt hơn trên những cành cây trơ trụi. Chẳng bao lâu nữa tiếng hót của chúng cũng im bật nốt, mùa đông đã cận kề.

Mỗi buổi sáng, tôi đều ngóng trông một tia nắng mặt trời, nhưng phải đợi đến giữa tháng Mười một, cuối cùng chúng mới ló rạng qua những tầng mây.

* *

Ngay khi bầu trời trở lại trong xanh quang đãng, thầy giáo dạy khoa học tự nhiên của chúng tôi tổ chức một chuyến đi dã ngoại. Chỉ còn lại vài ngày cho việc thiết lập một bộ sưu tập mẫu cây xứng đáng với tên gọi này.

Một chiếc ô tô được thuê cho chuyến dã ngoại thả chúng tôi xuống rìa khu rừng nằm quanh thị trấn nhỏ của chúng tôi. Vậy là chúng tôi, lớp 6C với sĩ số đầy đủ, đối mặt với mùn ẩm và mặt đất trơn tuột để thu nhặt đủ loại cây cỏ, lá, nấm, cỏ thân cao và cả những đám rêu đổi màu. Marquès dẫn đầu đội hình, không khác gì một viên hạ sĩ quan. Đám con gái trong lớp đua nhau nhõng nhẽo làm bộ để thu hút sự chú ý của hầy, nhưng anh chàng không hề rời mắt khỏi Élisabeth dù chỉ một giây. Tách ra khỏi những đứa con gái khác, cô nàng làm ra vẻ không để tâm đến, nhưng tôi không bị qua mặt và tôi hiểu rõ, lòng đầy thất vọng, rằng cô nàng đang rất hài lòng.

Do để tâm quá nhiều tới gốc của một cây sồi lớn, nơi mọc lên một cây nấm amanit xứng đáng làm mũ đội đầu cho một anh chàng xì trum, tôi tụt lại sau và bị tách rời khỏi lớp. Nói cách khác, tôi đã bị lạc. Tôi nghe vọng lại từ xa tiếng thầy giáo đang gọi tên tôi, nhưng không tài nào xác định được những tiếng gọi đó từ đâu vọng tới.

Tôi cố tìm lại mọi người, nhưng đành nhanh chóng hiểu ra sự thật là hoặc khu rừng này rộng vô cùng tận, hoặc tôi đang đi thành vòng tròn. Tôi ngược đầu nhìn lên ngọn những cây thích, mặt trời đang lặn dần và tôi bắt đầu phát hoảng thực sự.

Mặc kệ lòng tự ái, tôi lấy hết sức bình sinh gào tướng lên. Hầy đám bạn học của tôi đã ở cách khá xa, vì không có giọng nói nào vang lên đáp lại lời kêu cứu của tôi. Tôi ngồi phịch xuống gốc một cây sồi, và bắt đầu nghĩ về mẹ. Tối nay ai sẽ làm bạn với mẹ nếu tôi không quay về? Liệu mẹ có cho rằng tôi cũng đã bỏ đi như bố? Ít nhất ông còn báo trước. Không bao giờ mẹ tha thứ cho tôi vì đã bỏ rơi bà như thế, nhất là vào lúc mẹ cần tới tôi nhất. Mặc dù có những lúc mẹ quên bằng sự hiện diện của tôi khi hai chúng tôi cùng nhau bước theo các lối đi trong siêu thị, mặc dù mẹ không còn hay nói chuyện với tôi nữa bởi từ ngữ bỗng trở nên quá khó khăn để phát thành lời, hay dù bà không còn tới bên giường chúc tôi ngủ ngon vào buổi tối nữa, tôi biết bà sẽ rất đau khổ. Trời ạ, đáng ra tôi phải nghĩ tới tất cả chuyện này trước khi ngấn người ra mơ màng trước cây nấm ngu ngốc đó. Nếu thấy lại nó, tôi sẽ cho nó bật tung mũ lên bằng một cú đá nên thân vì tội đã đẩy tôi vào tình cảnh khốn khổ này.

- Quỷ tha ma bắt, mày làm cái quái gì vậy hả đồ ngốc?

Đây đúng là lần đầu tiên kể từ hôm khai giảng tôi cảm thấy khoan khoái khi nhìn thấy khuôn mặt của Marquès lúc hầy ló ra giữa hai bụi dương xỉ cao.

- Thầy khoa học đang phát điên lên rồi đấy, thầy đã định cho tổ chức một cuộc tìm kiếm, vậy là tao nói với thầy tao sẽ tìm được mày. Mỗi khi tao đi săn cùng ông già tao, ông ấy luôn

nhắc đi nhắc lại với tao rằng tao có năng khiếu trong việc đánh hơi ra những con mồi xấu tính. Chắc cuối cùng rồi tao cũng đến phải tin ông ấy nói đúng. Mà cũng mau hoảng quá, thật đấy! Giá mà mày trông thấy bản mặt mình lúc này, tao dám chắc nếu đợi thêm tẹo nữa thế nào tao cũng bắt gặp mày đang nước mắt đầm đề chẳng khác gì một con bé mít ướt.

Để ném những lời lẽ hay hóm ấy vào mặt tôi, Marquès quỳ xuống đối diện với tôi. Mặt trời đang ở đằng sau lưng hắn, tô điểm một vòng hào quang quanh đầu hắn, làm cho cậu bạn cùng lớp càng có vẻ đáng sợ hơn so với bình thường. Hắn giở mặt sát vào mặt tôi đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi kẹo cao su hắn đang nhai trong miệng. Rồi hắn đứng dậy, lôi mạnh cánh tay tôi.

- Thế nào, chúng ta đi hay mày muốn qua đêm ở chỗ này?

Tôi đứng dậy không nói không rằng, để mặc cho hắn lôi tôi đi.

Đúng lúc hắn rời xa khỏi tôi, tôi chợt nhận ra có điều gì đó không bình thường. Cái bóng tôi đang tha đi sau lưng mình có lẽ phải dài hơn cái bóng lúc bình thường của tôi đến cả mét, trong khi bóng của Marquès bỗng trở nên bé tẹo, bé đến mức tôi cho rằng đó chỉ có thể là cái bóng của tôi.

Nếu như sau khi cứu tôi thoát lạc rừng Marquès lại phát hiện ra tôi đã nhân dịp này đánh cắp cái bóng của hắn, chắc hắn không chỉ riêng một học kỳ mà cả thời đi học của tôi sẽ coi như đi tong, cho tới tận kỳ thi tú tài năm tôi mười tám tuổi. Chẳng cần phải giỏi tính nhẩm mới nhận ra điều đó đồng nghĩa với một chuỗi dài lê thê những ngày phải sống trong một cơn ác mộng có thật.

Tôi vội vàng bước theo hắn, quyết tâm làm cho hai cái bóng của chúng tôi đè lên nhau lần nữa để mọi thứ trở lại bình thường như cũ, như trước khi bố bỏ nhà ra đi. Toàn bộ chuyện này nghe thật vô lý, làm sao có chuyện ai đó giành lấy cái bóng của người khác như thế! Song đó lại đúng là những gì vừa xảy ra, và đây đã là lần thứ hai. Bóng của Marquès và bóng tôi lại trùm lên nhau, và khi hắn dần bước bứt xa khỏi tôi, cái bóng của hắn vẫn khẳng khẳng ở lại bám dính lấy hai chân tôi. Tim tôi đập thình thịch, hai chân nặng như đeo đá.

Chúng tôi băng qua quăng rừng thưa, đi về phía con đường nơi thầy giáo khoa học tự nhiên và đám bạn cùng lớp đang đợi. Marquès giơ cao hai tay lên trời ra dấu thắng lợi, trông hắn chẳng khác gì tay thợ săn, còn tôi là con mồi bị hắn lôi xềnh xệch sau lưng. Thầy giáo rồi rít ra hiệu giục chúng tôi khẩn trương lên. Xe buýt đang đợi. Tôi cảm thấy lần này thế nào tôi cũng sẽ lại bị khiển trách. Lũ bạn chăm chú nhìn hai đứa chúng tôi, và tôi lập tức nhận ra vẻ giấu cợt trong ánh mắt của chúng. Ít nhất, tối hôm đó đám bạn cùng lớp của tôi sẽ có một câu chuyện khác để kể cho gia đình chúng nghe thay vì rắc rối trong cuộc sống vợ chồng của bố mẹ tôi.

Élisabeth đã ngồi yên vị trên xe, ở đúng chỗ cô nàng đã ngồi lúc đi. Cô nàng thậm chí còn không buồn đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa kính, hẳn chuyện tôi bị lạc đã không mấy làm cô nàng bận tâm. Mặt trời sà thấp hơn chút nữa xuống đường chân trời, những cái bóng của chúng tôi mờ dần đi, rồi gần như không còn nhìn thấy được nữa. Càng hay, sẽ chẳng ai nhận ra

được chuyện lạ lùng vừa xảy ra trong rừng.

Tôi ngượng ngùng bước lên xe buýt. Thầy giáo khoa học hỏi tôi làm thế nào tôi lại có thể lạc đường được, đồng thời cũng cho hay tôi đã khiến ông một phen xanh mặt, nhưng trông ông có vẻ hài lòng vì mọi chuyện đã kết thúc êm đẹp, và cuộc trao đổi giữa hai chúng tôi dừng lại ở đó. Tôi tới ngồi xuống băng ghế tít tận cuối xe, không nói lấy một lời trên suốt chặng đường về. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng chẳng có gì để nói, tôi đã lạc đường, có vậy thôi, chuyện này hoàn toàn có thể xảy đến với cả những người giỏi giang nhất. Tôi từng xem một bộ phim tài liệu trên ti vi kể về những nhà leo núi lão luyện bị lạc đường trên núi, còn về phần mình, tôi chưa bao giờ tự nhận là một người đi rừng lão luyện cả.

*

Khi tôi về tới nhà, mẹ đang đợi tôi trong phòng khách. Mẹ ôm lấy tôi thật chặt, gần như có thể nói là quá chặt theo sở thích của tôi.

- Con bị lạc đường à? mẹ vừa hỏi vừa vuốt má tôi.

Hắn mẹ đã được cô hiệu trưởng gọi điện thoại thông báo, ngoài ra chẳng có cách nào khác để thông tin về chuyện xảy ra với tôi lan đi nhanh tới vậy.

Sau khi nghe tôi thuật lại cuộc phiêu lưu không may của mình, mẹ nhất định buộc tôi phải đi tắm nước nóng. Cho dù tôi đã nói đi nói lại rằng mình không bị nhiễm lạnh, mẹ vẫn bỏ hết ngoài tai. Như thể lần tắm nước nóng này sẽ gột sạch những mối ưu phiền đã đổ ập xuống cuộc đời hai mẹ con tôi: với mẹ là sự ra đi của bố, với tôi là sự xuất hiện của Marquès.

Trong lúc mẹ gội đầu cho tôi bằng thứ dầu gội khiến hai mắt tôi cay xè, tôi đã định nói với bà về rắc rối tôi gặp phải với những cái bóng, nhưng tôi biết mẹ sẽ không coi chuyện đó là nghiêm túc, và mẹ sẽ kết tội tôi bịa ra tất cả, vậy là tôi quyết định im lặng, hy vọng ngày mai sẽ xấu trời, những chiếc bóng nhờ đó sẽ bị bầu trời xám xịt u ám che khuất.

Đến lúc ăn tối, tôi được thưởng thức bít tết và khoai tây rán, hẳn tôi cần nghĩ tới chuyện lạc rừng thường xuyên hơn.

* *

Mẹ bước vào phòng ngủ của tôi lúc 7 giờ sáng. Bữa sáng đã sẵn sàng, tôi chỉ còn việc đánh răng rửa mặt, mặc quần áo rồi xuống nhà ngay lập tức nếu không muốn đi học muộn. Nói thực lòng, tôi rất muốn tới trường muộn, thậm chí còn vui mừng nếu không phải tới trường nữa. Mẹ cho tôi biết hôm đó hứa hẹn sẽ đẹp trời, và điều đó khiến tâm trạng của bà khá vui vẻ. Tôi nghe tiếng bước chân của bà trên cầu thang và lập tức vùi đầu vào gối. Tôi cầu xin đôi chân tôi đừng làm mình làm mẩy nữa, van nài chúng đừng đánh cắp bóng của người khác nữa, và nhất là hãy trả lại bóng cho Marquès càng nhanh càng tốt. Tất nhiên, nói chuyện với đôi chân của mình vào sáng sớm như thế đúng là có vẻ kỳ quặc, nhưng phải ở vào tình thế của tôi mới hiểu được những gì tôi phải chịu đựng.

Cặp sách đeo chắc sau lưng, tôi vừa bước tới trường vừa ngẫm nghĩ về rắc rối tôi đang

roi vào. Để thực hiện việc đổi bóng mà không để ai biết, bóng của tôi và bóng của Marquès lại phải chồng lên nhau lần nữa; có nghĩa là tôi phải tìm một cái cớ nào đó để lại gần Marquès và nói chuyện với hắn.

Còn cách cổng trường vài mét nữa, tôi hít một hơi thật sâu trước khi đi vào trường. Marquès đang ngồi trên tấm tựa lưng của băng ghế, xung quanh là đám bạn bè đang chăm chú nghe hắn kể chuyện. Việc nộp đơn đăng ký làm cán bộ lớp đã được ấn định vào cuối ngày, và anh bạn cùng lớp của tôi đang bận rộn với chiến dịch vận động tranh cử.

Tôi đi lại gần nhóm đó. Marquès hẳn đã đánh hơi thấy sự xuất hiện của tôi, vì hắn quay lại ném về phía tôi một cái nhìn chẳng thiện cảm chút nào.

- Mà mày muốn gì?

Những đứa khác hau háu chờ đợi câu trả lời của tôi.

- Cảm ơn cậu về chuyện hôm qua, tôi lúng búng.

- Xong rồi đấy, giờ mày cò thể đi chơi bi được rồi, hắn trả lời tôi trong lúc đám bạn vây quanh hắn bật cười giễu cợt.

Lúc đó tôi chợt cảm thấy một lực đẩy vô hình áp lên lưng tôi, một lực đẩy thúc tôi bước lên trước ba bước thay vì quay lui như hắn đã ra lệnh.

- Gì nữa đây? hắn cao giọng hỏi.

Tôi xin thề rằng những gì diễn ra sau đó hoàn toàn không được lường trước, tôi chưa bao giờ, dẫu chỉ trong một giây, nghĩ đến những điều mà dẫu vậy tôi vẫn nói ra bằng một giọng tự tin đến mức làm chính bản thân tôi phải ngạc nhiên.

- Mình quyết định tham gia ứng cử bầu chọn đại diện lớp, và mình muốn mọi việc trở nên rõ ràng giữa chúng ta!

Lực vô hình nọ giờ đây đẩy tôi theo hướng ngược lại, lần này tôi thẳng hướng về phía sân trường, như người lính kiêu hãnh trong đôi giày ống.

Sau lưng tôi, không có một âm thanh nào vang lên. Tôi đã trông đợi sẽ nghe thấy những tiếng cười khẩy nhạo báng, song chỉ có giọng nói của Marquès vang lên phá vỡ sự im lặng.

- Được lắm, vậy là chiến tranh, hắn nói. Mày sẽ hối hận.

Tôi không hề quay lại.

Élisabeth, không có mặt trong đám đông đó, bắt gặp tôi trên đường liền thì thầm với tôi rằng Marquès khiến cô phát bực, rồi bỏ đi với bộ dạng dửng dưng như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôi đoán cuộc đời tôi hẳn sẽ khó lòng kéo dài quá giờ ra chơi tiếp theo.

Và đến giờ nghỉ, mặt trời rực rỡ tỏa nắng xuống sân trường. Tôi theo dõi đám học sinh đang bắt đầu một trận bóng rổ, và nhìn thấy trải dài ra phía trước đôi chân tôi cái bóng từng

khiến tôi sợ hãi đến thế. Không những cái bóng đó quá to để có thể là của tôi, mà tôi cũng không cảm thấy mình còn hoàn toàn như cũ nữa. Còn bao lâu nữa trước khi ai đó nhận ra chuyện này và nói toáng ra bí mật đang giày vò ám ảnh tôi? Để phòng xa, tôi lại quay xuống sân trường. Luc, cậu con trai của ông hàng bánh mì, mới bị gãy chân trong kỳ nghỉ hè và vẫn đang phải đóng nẹp, ra hiệu bảo tôi lại gần. Tôi ngồi xuống bên cậu.

- Đùng là tớ đã đánh giá thấp cậu. Việc cậu vừa làm quả là bạo gan đầy mình.

- Tự sát thì đúng hơn, tôi đáp, hơn nữa tớ chẳng có tí cơ hội nào hết.

- Nếu muốn thắng, cậu cần thay đổi thái độ. Chẳng có việc gì là thất bại ngay từ đầu bao giờ, cần phải có ý chí của một người chiến thắng để giành lấy cơ hội về mình, bố vẫn nói với tớ thế. Hơn nữa, tớ không đồng ý với cậu. Tớ dám chắc dưới vẻ bề ngoài bạn bè thân thiết đó, rất nhiều đứa không ủng hộ hẳn.

- Ai cơ?

- Đối thủ của cậu, thế cậu muốn tớ nói về ai nữa? Dù thế nào đi nữa, cậu có thể trông cậy vào tớ, tớ đứng về phía cậu.

*

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi bằng quơ ấy là điều đẹp đẽ nhất từng đến với tôi kể từ hôm khai giảng, vẫn chưa phải là điều gì hứa hẹn, nhưng chỉ nguyên ý nghĩ rằng cuộc cũng có được một người bạn cùng trang lứa là đủ để làm tôi quên đi những gì còn lại, cuộc đối đầu của tôi với Marquès, rắc rối của tôi với những cái bóng, và trong vài khoảnh khắc, thậm chí tôi cũng quên luôn rằng bố không còn ở nhà để tôi có thể kể từ đầu chí cuối cho ông nghe.

*

Thứ Tư, giờ học kết thúc vào 15 giờ 30. Sau khi đã ghi tên mình lên danh sách các ứng cử viên dán trên tấm bảng gỗ bần tại văn phòng nhà trường - nói đến chủ đề này, tôi đã nhận ra tên tôi là cái tên duy nhất xuất hiện dưới tên của Marquès - tôi lên đường trở về nhà, đồng thời tôi đề nghị sẽ đưa Luc về tận nhà vì chúng tôi sống cùng khu.

Hai đứa chúng tôi bước đi cạnh nhau trên vỉa hè, và tôi thầm sợ cậu nhận ra có điều gì đó không đúng với những cái bóng của chúng tôi, bóng của tôi ngả trên mặt đất dài hơn so với của cậu, trong khi chúng tôi gần như cao bằng nhau. Nhưng cậu bạn mới làm thân không hề để tâm nhìn xuống dưới chân chúng tôi, có lẽ vì tấm nẹp chân đã gây rắc rối khó chịu cho cậu. Đám học sinh đã gọi cậu là Thuyền trưởng Móc câu^[2] ngay từ hôm khai giảng.

[2] Nhân vật cướp biển trong bộ phim hoạt hình Peter Pan.

Khi đi ngang qua tiệm bánh ngọt, Luc hỏi tôi có muốn ăn một chiếc bánh mì sô cô la không. Tôi không có đủ tiền tiêu vặt để mua cho mình một cái bánh như thế nhưng cũng không sao, trong cặp sách tôi có một chiếc xăng ụch phết Nutella^[3] mẹ đã chuẩn bị cho, như thế cũng ngon chẳng kém và chúng tôi có thể chia đôi. Luc bật cười nói với tôi rằng mẹ cậu không có thói quen buộc con trai mình phải trả tiền cho những món đồ ngọt. Sau đó, cậu hãnh diện chỉ lên mặt tiền cửa tiệm. Trên mặt kính, người ta có thể đọc được hàng chữ “Tiệm bánh Shakespeare” được vẽ thủ công hết sức tinh tế.

[3] Một nhãn hiệu bơ sô cô la thường dùng phết lên bánh mì.

Và trước vẻ ngơ ngác của tôi, Luc nhắc lại để tôi nhớ rằng bố cậu là chủ tiệm bánh, và hóa ra “Tiệm bánh Shakespeare” chính là cửa hàng của bố mẹ cậu.

- Họ của cậu đúng là Shakespeare sao?

- Ừ, phải đấy, nhưng không có quan hệ họ hàng nào với cha đẻ của Hamlet đâu, chỉ là đồng nghĩa thôi.

- Đồng âm chứ! tôi sửa lại.

- Nếu cậu muốn. Thế nào, chúng mình chén món bánh mì sô cô la chứ?

Luc đẩy mở cánh cửa tiệm. Mẹ cậu có thân hình tròn trịa, và tươi cười. Bà chào đón chúng tôi bằng giọng nói mang thứ âm sắc không phải của người trong vùng. Giọng mẹ Luc nghe như hát, một giọng nói khiến bạn lập tức cảm thấy vui vẻ, một cách nói khiến bạn luôn cảm thấy bạn là người được đón chào.

Bà đề xuất với hai đứa chúng tôi một chiếc bánh mì sô cô la hoặc một chiếc bánh kem cà phê, và trước khi chúng tôi kịp có thời gian lựa chọn, bà đã quyết định dành cho chúng tôi cả hai. Tôi thấy ngại, nhưng Luc nói bố cậu luôn làm ra quá nhiều bánh và dù thế nào đi nữa, những cái bánh không bán được trước khi ngày hôm đó kết thúc chỉ còn đáng cho ra thùng rác, thành thử tốt nhất là không nên để phí. Chúng tôi đã ngẫu nhiên chén bay cả bánh mì sô cô la lẫn bánh kem cà phê mà chẳng cần để ai phải nài nỉ mời thêm.

Mẹ Luc yêu cầu cậu đứng trông cửa hàng trong lúc bà tới xưởng lấy mẻ bánh mì mới ra lò.

Tôi có cảm giác thật lạ lùng khi nhìn cậu bạn ngồi xuống chiếc ghế đẩu sau quầy thu ngân. Đột nhiên, tôi hình dung ra hai đứa chúng tôi sau hai mươi năm nữa, trong những bộ đồ của người lớn, Luc trong vai người bán bánh, còn tôi như một khách hàng vắng lai...

Mẹ thường hay nói với tôi rằng tôi có trí tưởng tượng quá lang bạt. Tôi nhắm mắt lại, và thật lạ lùng làm sao, tôi thấy mình bước vào tiệm bánh này, cầm đã lún phún râu, một chiếc túi đeo cầm trên tay, có lẽ khi lớn lên tôi sẽ trở thành bác sĩ hoặc kế toán; những kế toán viên cũng hay mang túi đeo vai. Tôi bước tới tủ bày hàng, hỏi mua một chiếc bánh kem cà phê và đột nhiên nhận ra cậu bạn cũ thời đi học. Tôi đã không có dịp gặp lại cậu suốt bấy nhiêu năm qua, vậy là chúng tôi lao vào vòng tay của nhau, rồi cùng chia sẻ một chiếc bánh kem cà phê và một chiếc bánh mì sô cô la để nhớ lại một thời tươi đẹp.

Tôi tin rằng chính trong tiệm bánh này, trong lúc quan sát cậu bạn Luc của tôi vào vai thu ngân, mà lần đầu tiên tôi hiểu ra rồi mình sẽ già đi. Tôi không biết tại sao, nhưng cũng lần đầu tiên tôi không còn mong muốn từ già tuổi thơ nữa, không còn muốn từ bỏ thân thể mà cho tới lúc ấy tôi vẫn thấy quá nhỏ nhoi nữa. Tôi thực sự có cảm giác thật kỳ lạ từ lúc tôi lấy trộm cái bóng của Marquès, hẳn hiện tượng kỳ quặc đó đã gây ra những hệ quả riêng của nó, và ý nghĩ này rõ ràng chẳng hề khiến tôi thấy an tâm.

Khi mẹ Luc quay từ xưởng làm bánh ra mang theo một khay đựng đầy những chiếc bánh mì nhỏ nóng hổi có mùi thơm nức, Luc nói với mẹ cậu rằng không có khách hàng nào tới cả. Bà thở dài, nhún vai, rồi xếp những chiếc bánh mì nhỏ lên giá kệ của tủ kính bày hàng rồi hỏi chúng tôi có bài tập về nhà phải làm không. Tôi đã hứa với mẹ sẽ làm xong bài tập trước khi bà quay về nhà, vậy là tôi cảm ơn Luc và mẹ cậu rồi tiếp tục con đường về nhà.

*

Tới ngã tư, tôi để chiếc xăng ụych cò phết Nutella của mình lên một bờ tường thấp để thết đãi lũ chim; tôi không còn thấy đói, và hơn hết tôi không muốn làm mẹ phật ý khi để bà nghĩ món đồ ngọt bà làm cho tôi không ngon bằng những chiếc bánh của bà Shakespeare.

Phía trước tôi, cái bóng lại trải dài ra hơn nữa. Tôi men sát chân tường vì sợ gặp phải một đứa bạn khác.

Về đến nhà, tôi chui vào trong vườn để nghiên cứu hiện tượng lạ lùng này kỹ lưỡng hơn. Bố vẫn nói để trưởng thành, con người ta cần học cách đối diện với những nỗi sợ hãi của bản thân, đối chiếu chúng với thực tế. Và đây là điều tôi định làm.

Có những người đứng hàng giờ trước gương, hy vọng rồi sẽ nhìn thấy trong đó một hình ảnh phản chiếu không phải của chính họ, còn tôi chơi đùa cả quãng thời gian cuối buổi chiều hôm đó với cái bóng mới của mình, và thật ngạc nhiên làm sao, tôi cảm thấy như mới được tái sinh. Lần đầu tiên, dấu rằng đó chỉ là một bóng đen in trên mặt đất, tôi có cảm giác là một người khác. Khi mặt trời lặn xuống sau triền đồi, tôi chợt cảm thấy hơi cô độc, một cảm giác gần như buồn bã.

Sau bữa tối kết thúc chònh vánh, các bài tập về nhà của tôi đến lượt chúng cũng được hoàn tất, và mẹ tôi lúc này đang theo dõi bộ phim truyền hình nhiều tập ưa thích của bà - mẹ đã quyết định đám bắt đĩa cần kiên nhẫn chờ đến lượt chúng - tôi cuối cùng có thể chuồn lên tầng áp mái mà mẹ thậm chí còn không hay biết. Tôi đang nung nấu một ý tưởng. Trên đó, trong gian áp mái, có một khung cửa lớn trổ trên mái, tròn vành vạnh như trăng rằm, và tối hôm đó trăng cũng tròn đầy. Bằng mọi giá tôi phải làm cho rõ xem chuyện gì đã xảy ra với mình. Giẫm chân lên chiếc bóng của một ai đó rồi ra đi mang theo nó chẳng phải chuyện đùa. Vì mẹ vẫn nói tôi quá thừa trí tưởng tượng, tôi quyết định sẽ bình tĩnh xem xét chuyện này, và nơi duy nhất mà tôi có thể thực sự bình tĩnh, đó là trên tầng áp mái.

Trên đó là thế giới của riêng tôi. Bố không bao giờ lên đó, trần nhà quá thấp làm ông luôn bị cộc đầu, mỗi lần như thế lại khiến ông nói ra những từ thật kinh khủng, kiểu như “mẹ kiếp”, “chết tiệt” hay “mắc dịch”. Đôi lúc cả ba từ cùng xuất hiện chỉ trong một câu duy nhất. Nếu thốt ra miệng dù chỉ một từ như thế, kiểu gì tôi cũng bị phạt, nhưng người lớn luôn được quyền làm vô số thứ mà những đứa nhóc như tôi bị cấm. Tóm lại, kể từ khi tôi đủ lớn để leo lên tầng áp mái, bố luôn cử tôi leo lên đó thay ông, còn tôi rất vui được giúp bố. Thực lòng mà nói, phải thú nhận là thoát đầu tầng áp mái khiến tôi hơi sợ, vì cảnh tranh tối tranh sáng trên đó, nhưng về sau lại hoàn toàn trái ngược. Tôi trở nên thích thú với việc luồn lách giữa những hòm rương và thùng các tông cũ.

Ở bên trong một chiếc như thế, tôi tìm ra cả một tập ảnh của mẹ khi bà còn rất trẻ. Mẹ vẫn luôn rất đẹp, nhưng phải nói trong những bức ảnh đó mẹ thật tuyệt vời. Rồi cả chiếc hộp đựng ảnh cưới của bố mẹ tôi. Thật điên, nhưng hôm đó trông hai người có vẻ rất yêu nhau.

Trong lúc ngắm nhìn bố mẹ trên những bức ảnh đó, tôi tự hỏi chuyện gì đã xảy ra: làm thế nào mà toàn bộ tình yêu đó có thể biến mất như vậy? Và hơn hết, chúng đã biến đi đâu? Tình yêu, có lẽ cũng giống như một cái bóng, ai đó tình cờ giẫm lên nó và rồi bước đi mang theo nó. Có thể quá nhiều ánh sáng là điều nguy hiểm cho tình yêu, hay ngược lại, không có ánh sáng, cái bóng của một tình yêu sẽ tan dần và cuối cùng biến mất. Tôi nhận ra một bức ảnh trong cuốn album tìm thấy trên tầng áp mái: bố cầm tay mẹ đứng trên bậc thềm của tòa thị chính. Bụng mẹ đã hơi tròn, vì vậy có thể ít nhiều coi như tôi cũng đã có mặt ở đó. Xung quanh bố mẹ tôi là các cô dì chú bác, là các anh chị em họ mà tôi chưa từng gặp mặt, tất cả đều có vẻ rất vui mừng. Có thể đến một ngày kia tôi cũng sẽ kết hôn, với Élisabeth nếu cô nàng đồng ý, nếu tôi cao thêm được vài xăng ti mét, ba mươi chẳng hạn.

Trên tầng áp mái cũng có cả những món đồ chơi gãy hỏng, tất cả những thứ tôi không đủ khả năng lắp lại như cũ sau khi đã nghiên cứu tỉ mỉ để tìm hiểu xem chúng được chế tạo ra như thế nào. Nói tóm lại, giữa đồng hồ cũ linh tinh của bố mẹ, tôi cảm thấy như đang ở một thế giới khác, một thế giới phù hợp với vóc dáng của tôi. Thế giới của riêng tôi cũng nằm ngay trong ngôi nhà tôi đang sống, có điều là ngay sát dưới mái nhà.

*

Vậy là tôi đang đối diện với khung cửa sổ, tôi đứng thật thẳng người để nhìn mặt trăng đang lên dần, tròn trịa, ánh trăng chiếu rọi xuống những tấm ván sàn bằng gỗ của tầng áp mái. Thậm chí tôi còn có thể thấy cả những hạt bụi lơ lửng trong không khí, chúng đem lại vẻ bình lặng cho nơi này, một chỗ thật yên ả. Tối nay, trước khi mẹ quay về nhà, tôi đã ghé qua phòng làm việc trước đây của bố để tìm tất cả những gì có thể đọc được về những cái bóng. Định nghĩa của Từ điển Bách khoa có phần hơi rắc rối, nhưng nhờ vào các hình minh họa tôi đã có thể học được không ít cách thức để làm chúng xuất hiện, di chuyển hay thay đổi hướng của chúng. Chiến lược của tôi sẽ bắt đầu có hiệu quả ngay khi mặt trăng vào đúng vị trí. Tôi bồn chồn chờ đợi khoảnh khắc đó, thầm hy vọng mặt trăng sẽ vào đúng vị trí tôi cần trước khi bộ phim truyền hình của mẹ kết thúc.

Cuối cùng, điều tôi chờ đợi cũng đến. Thẳng trước mặt mình, tôi nhìn thấy cái bóng đồ dài trên sàn tầng áp mái. Tôi khễ đằng hắng, siết chặt hai nắm tay lại để lấy thêm can đảm rồi khẳng định bằng giọng cả quyết điều mà giờ đây tôi đã hoàn toàn chắc chắn.

- Cậu không phải là cái bóng của tôi!

Tôi không hề điên, và tôi thú thực đã sợ chết khiếp khi nghe thấy cái bóng trả lời mình bằng những tiếng thì thầm.

- Tôi biết.

Sau đó là im lặng như tờ. Vậy là tôi tiếp tục, miệng khô khốc, cổ họng nghẹn lại.

- Cậu là bóng của Marquès, phải vậy không?

- Đúng thế, cái bóng lại thì thềm vào tai tôi.

Khi cái bóng nói với tôi, chuyện đó diễn ra giống như khi người ta nghe thấy tiếng nhạc vọng lên trong đầu mình, chẳng hề có nhạc công nào song bạn vẫn nghe thấy âm nhạc vang lên cũng thực như thể có một dàn nhạc tưởng tượng nào đó đang chơi ngay cạnh bạn. Những gì tôi đang trải qua cũng tạo ra cảm giác tương tự.

- Tôi xin cậu đấy, đừng nói gì với ai hết, cái bóng nói với tôi.

- Cậu đã làm gì vậy? Tại sao lại là tôi? tôi lo lắng hỏi.

- Tôi bỏ trốn, cậu không hiểu sao?

- Tại sao cậu lại phải bỏ trốn?

- Cậu có biết phải làm cái bóng của một gã ngốc là thế nào không? Thật không sao chịu đựng nổi, tôi không muốn phải làm điều đó lâu hơn nữa. Khi hấn còn nhỏ chuyện đó đã đủ kinh khủng rồi, nhưng hấn càng lớn tôi càng thấy khó chấp nhận hơn. Những cái bóng khác, nhất là bóng của cậu, luôn chế giễu tôi. Giá mà cậu biết cái bóng của cậu may mắn ra sao, và giá như cậu cũng biết cậu ta đã ngạo mạn ra sao với tôi. Tất cả chỉ vì cậu khác biệt.

- Tôi khác biệt?

- Quên những gì tôi vừa nói đi. Những cái bóng khác khẳng định rằng chúng tôi không có quyền được lựa chọn, chúng tôi là cái bóng của một người duy nhất, và mãi mãi là như thế. Người này cần phải thay đổi để số phận của chúng tôi có cơ may khá khẩm hơn. Với Marquès, xin nói luôn để cậu biết là tương lai đang chờ đợi tôi chẳng lấy gì làm sáng sủa. Cậu có thể hình dung tôi ngạc nhiên đến mức nào khi tôi cảm thấy mình có thể tách rời khỏi hấn vào khoảnh khắc cậu ở bên cạnh hấn không? Cậu có một khả năng khác thường, vậy là tôi không bắn khoản thêm nữa, nếu tôi muốn cải thiện số phận của mình, chỉ có thể là khoảnh khắc đó hoặc không bao giờ nữa. Tôi đã ít nhiều tận dụng kích thích của mình, vì vốn là cái bóng của Marquès mà, tôi cũng có lý do để biện minh cả đấy. Tôi đã đẩy cái bóng của cậu đi để thế chỗ cậu ta.

- Thế còn cái bóng của tôi, cậu đã làm gì cậu ấy?

- Theo cậu thì sao? Tất nhiên là cậu ta phải bầu vịu vào thứ gì đó, và đã đi theo người chủ cũ của tôi. Hấn vào lúc này cậu ta đang không được vui vẻ cho lắm.

- Việc cậu đã làm với cái bóng của tôi thật ghê tởm. Ngay ngày mai, tôi sẽ trả lại cậu cho Marquès và lấy lại bóng của tôi.

- Tôi xin cậu đấy, hãy cho tôi ở lại với cậu. Tôi muốn biết cảm giác được làm cái bóng của ai đó tử tế.

- Tôi là một người tử tế sao?

- Cậu có thể trở thành một người như thế.

- Không, không thể có chuyện tôi giữ cậu lại, kiểu gì rồi mọi người cũng sẽ nhận ra có điều gì đó không ổn.

- Người ta thậm chí còn chẳng buồn bận tâm tới những người khác kia, nói gì tới những cái bóng... Hơn nữa, bản tính tôi luôn thích ẩn mình kín đáo trong bóng râm. Với một chút luyện tập và phối hợp, chúng ta rồi sẽ thu xếp được thôi mà.

- Nhưng ít nhất cậu cũng dài gấp ba chiều cao của tôi.

- Không phải lúc nào cũng thế, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Có nghĩa là cho tới khi cậu lớn lên, cậu cần phải thu mình ít nhiều trong bóng râm, nhưng ngay khi cậu đủ cao lớn, đến lượt tôi sẽ đưa cậu ra với ánh sáng. Hãy suy nghĩ đi, sở hữu cái bóng của một người to lớn là một lợi thế đáng kể. Không có tôi, cậu sẽ không bao giờ dám tham gia vào cuộc bầu cán bộ lớp. Theo cậu thì ai đã đem đến sự tự tin cho cậu đây?

- Chính cậu đã đẩy tôi?

- Còn ai vào đây nữa? cái bóng xác nhận.

Đột nhiên tôi nghe thấy giọng của mẹ, vọng lên từ dưới chân thang bắc lên tầng áp mái, hỏi xem tôi đang nói chuyện với ai. Tôi trả lời mà không buồn cân nhắc rằng tôi đang nói chuyện với cái bóng của mình. Tất nhiên bà đã nói tốt hơn tôi nên đi ngủ thay vì nói ra những điều ngớ ngẩn như thế. Người lớn không bao giờ tin bạn khi bạn thổ lộ với họ những điều nghiêm túc.

Cái bóng nhún vai, tôi có cảm tưởng nó hiểu mình. Tôi rời xa khỏi khung cửa sổ, và cái bóng biến mất.

* *

Tôi đã có một giấc mơ thật lạ lùng vào đêm hôm đó. Tôi đi săn cùng bố, và cho dù tôi không hề thích đi săn, tôi vẫn hạnh phúc khi lại có dịp ở bên ông. Tôi đi theo sau bố, nhưng ông không bao giờ quay mặt lại, vậy nên tôi không thể trông thấy khuôn mặt ông. Ý tưởng giết chóc các con vật chẳng hề đem đến cho tôi chút hứng thú nào. Bố ra lệnh cho tôi đi trước làm nhiệm vụ xua thú qua những trảng trống rộng, nơi có những đám cây bụi mọc cao vàng rộm dưới ánh mặt trời đang nhẹ nhàng đu đưa theo gió. Tôi cần vừa đi vừa vỗ hai tay vào nhau để những con chim cu gáy bay vụt lên, khi đó bố sẽ bắn vào chúng. Để ngăn chặn cuộc tàn sát này, tôi bước đi chậm chạp hết mức có thể. Khi tôi để một con thỏ lườn qua giữa hai chân mình chạy mất, bố đã coi tôi là đồ vô tích sự chỉ biết moi ra những con mồi vớ vẩn. Chính câu nói này đã giúp tôi hiểu ra trong giấc mơ rằng người đàn ông ở phía xa kia không phải bố tôi, mà là ông bố của Marquès. Tôi đang ở vào vị trí của chính kẻ thù, và cảm giác đó quả thực chẳng dễ chịu chút nào.

Tất nhiên, tôi trở nên cao lớn hơn và thấy mình mạnh mẽ hơn nhiều so với bình thường, nhưng tôi cũng cảm thấy buồn vô hạn, như thể một nỗi phiền muộn vừa xâm chiếm tâm hồn

tôi.

Sau cuộc đi săn, chúng tôi quay về một ngôi nhà không phải ngôi nhà của tôi. Tôi ngồi vào bàn ăn tối, bố của Marquès chăm chú đọc tờ báo của ông ta, còn mẹ hẳn xem ti vi, chẳng ai mở miệng nói một lời. Ở nhà tôi, chúng tôi thường nói rất nhiều tại bàn ăn; khi bố còn ở nhà, ông hỏi tôi đã trải qua một ngày như thế nào, và kể từ khi ông bỏ đi, mẹ thay ông hỏi tôi về chuyện đó. Nhưng bố mẹ Marquès chẳng buồn bận tâm xem hẳn đã làm bài tập về nhà hay chưa. Tôi đáng ra phải thấy chuyện này thật tuyệt, song trên thực tế lại hoàn toàn ngược lại, và tôi hiểu ra cảm giác buồn phiền nặng nề vừa đột nhiên xuất hiện ấy từ đâu tới; cho dù Marquès có là kẻ thù của tôi đi chăng nữa, tôi vẫn thấy buồn cho hẳn, buồn về bầu không khí dửng dưng ngự trị trong ngôi nhà của gia đình hẳn.

* *

Khi chuông báo thức reo vang, tôi bừng tỉnh và nhận ra mình nhể nhại mồ hôi. Tôi thờ hồn hển, cảm thấy cả người nóng bừng như đang lên cơn sốt, nhưng thật nhẹ nhõm vì tất cả những gì vừa trải qua chỉ là cơn ác mộng. Một cơn rùng mình ớn lạnh lan khắp người tôi, và tất cả trở lại bình thường. Sáng hôm đó, chỉ nguyên việc thấy lại những bức tường căn phòng ngủ của mình cũng đủ để tôi cảm thấy hạnh phúc. Vừa đánh răng rửa mặt, tôi vừa tự hỏi liệu có nên kể với mẹ những gì tôi vừa trải qua hay không. Tôi rất muốn chia sẻ bí mật này cùng mẹ, nhưng tôi đã có thể đoán trước phản ứng của bà sẽ ra sao.

Việc đầu tiên tôi làm khi đi xuống bếp là vội vã chạy ra trước cửa sổ. Trời đầy mây, không có chút màu xanh nào hé lộ phía chân trời, thậm chí là một mảnh nhỏ vừa đủ để may một cái quần đùi thủy thủ, như bố vẫn thường nói mỗi khi ông phải chấp nhận từ bỏ buổi đi câu cá. Tôi vội vớ lấy cái điều khiển từ xa rồi bật ti vi lên.

Mẹ không hiểu nổi tại sao tôi lại quan tâm đến thế tới thời tiết. Tôi nói mình đang chuẩn bị một bài thuyết trình về hiện tượng khí hậu nóng lên, rồi đề nghị mẹ giữ im lặng để yên cho tôi nghe mà không làm gián đoạn quá trình người dẫn chương trình thông báo về một nền mây do vùng áp thấp mạnh lên gây ra sẽ bao trùm khu vực chúng tôi trong nhiều ngày. Cả tôi nữa, tôi cũng sẽ rất ử rữ nếu mặt trời không trở lại thật nhanh. Với tất cả những đám mây này, sẽ không có lấy một cơ hội để thấy những cái bóng xuất hiện, tôi sẽ không thể trả lại cho Marquès cái bóng của nó. Tôi lấy cặp rồi đi đến trường, người nặng trĩu như đeo đá.

* *

Luc ngồi trên băng ghế trong suốt các giờ ra chơi. Với bộ nẹp và chiếc nạng, cậu chẳng thể làm gì nhiều hơn thế. Tôi tới ngồi xuống cạnh cậu, và Luc giơ tay chỉ cho tôi thấy Marquès. Gã to xác ngơ ngẩn đang đi bắt tay tất cả học sinh trong lớp và làm bộ quan tâm tới những cuộc buôn chuyện của đám con gái.

- Này, giúp tớ đi lại một chút nào, chân tớ cứng đờ ra rồi.

Tôi chìa tay cho cậu, và hai chúng tôi cùng đứng dậy đi vài bước. Hôm đó chắc là ngày may mắn của tôi, vì đúng lúc chúng tôi đi tới cạnh Marquès, một mảnh trời xanh nhỏ xíu đã hé

lộ trên bầu trời u ám. Tôi lập tức nhìn xuống sân trường, đúng là một mớ hỗn độn thực sự, tất cả những cái bóng chen chúc đè lên nhau, như thể đang tham gia một cuộc họp kín - chúng tôi vừa được học từ này trong tiết lịch sử ngay trước giờ nghỉ. Marquès quay về phía tôi và Luc khiến hai chúng tôi hiểu ngay lập tức rằng mình không phải là những kẻ được hoan nghênh tại nơi này chỉ bằng một cái nhìn. Luc nhún vai.

- Lại đây, tớ cần nói chuyện với cậu. Ngày bầu cử sắp đến rồi, Luc vừa tựa người lên chiếc nạng vừa nói với tôi. Tớ nhắc lại để cậu nhớ là cuộc bầu cử diễn ra vào thứ Sáu, đã đến lúc cậu cần làm gì đó để giành được cảm tình của mọi người.

Những lời của Luc vang lên như một câu nói của người lớn. Nhìn cậu tập tễnh với chiếc nạng, lưng hơi còng xuống, một lần nữa tôi đắm chìm vào một giấc mộng kỳ lạ. Tôi lại thấy hai chúng tôi, còn già hơn nhiều so với lần trước ở tiệm bánh. Có lẽ tình bạn của chúng tôi đã kéo dài suốt cuộc đời. Luc hầu như không còn lấy một sợi tóc, vầng trán hói trọc của cậu kéo dài lên tận giữa đỉnh đầu. Khuôn mặt cậu hằn rõ những nét mệt nhọc, da mặt nhăn nheo, song đôi mắt xanh vẫn sáng long lanh như trước, điều này khiến tôi thấy thật an tâm.

- Sau này cậu muốn làm gì? tôi hỏi.

- Tớ không biết nữa, chẳng lẽ phải quyết định chuyện đó ngay lập tức sao?

- Không, không nhất thiết, mà thực ra tớ không tin là thế. Nhưng nếu phải chọn ngay bây giờ, cậu muốn làm gì?

- Tiếp tục duy trì tiệm bánh của bố mẹ tớ, chắc là vậy.

- Ý tớ muốn hỏi là nếu cậu có cơ hội lựa chọn làm một việc gì khác?

- Tớ muốn được như bác sĩ Chabrol, nhưng tớ không tin điều đó có thể thành hiện thực. Mẹ tớ bảo với tình hình như hiện nay, chẳng bao lâu nữa sẽ không còn đủ khách để tiệm bánh có thể làm ăn phát đạt. Kể từ khi siêu thị bắt đầu bán bánh mì, bố mẹ tớ đã phải xoay xở chật vật mới đủ nuôi sống gia đình, vậy thì cậu nghĩ mà xem, trả tiền học trường Y cho tớ ư!

Tôi biết Luc sẽ không trở thành bác sĩ, tôi hoàn toàn chắc chắn về điều đó kể từ khi chúng tôi chia nhau một chiếc bánh mì sô cô la và một chiếc bánh kem cà phê, kể từ khi tôi thấy cậu ngồi sau quầy thu ngân. Luc sẽ ở lại thị trấn nhỏ của chúng tôi; gia đình cậu sẽ không bao giờ có đủ tiền để trang trải chi phí của những năm học dài cho cậu.

Một mặt, đó là tin tốt vì điều đó đồng nghĩa với việc tiệm bánh sẽ đủ sức cạnh tranh với siêu thị, song cậu bạn tôi sẽ không bao giờ trở thành bác sĩ. Tôi không muốn nói với cậu điều đó, tôi đoán làm vậy sẽ khiến cậu buồn phiền, thậm chí khiến cậu nản chí, mà Luc vốn là đứa giỏi nhất lớp về khoa học tự nhiên. Vậy là tôi im lặng, giữ lại bí mật cho riêng mình. Tôi cần chú ý xem mình đang đặt chân xuống chỗ nào, cần cẩn thận quan sát từng bước đi của chính tôi. Thậm chí ngay cả vào một ngày xấu trời, đôi lúc người ta vẫn không tránh khỏi vài khoảnh khắc hừng nắng. Biết trước điều gì sẽ đến với những người ta yêu quý không nhất thiết đem đến cho ta hạnh phúc.

- Vậy với cuộc bầu cử, cậu định làm thế nào đây?

Tôi đang có một câu hỏi khác trong tâm trí.

- Luc, nếu cậu có năng lực nhận ra những gì người khác nghĩ, hay chính xác hơn là những gì khiến họ bất hạnh, cậu sẽ làm thế nào?

- Cậu kiểm những ý nghĩ kiểu đó từ đâu ra vậy? Năng lực cậu nói tới đâu có tồn tại.

- Tớ biết, nhưng nếu nó thực sự tồn tại, cậu sẽ sử dụng nó ra sao?

- Tớ không rõ nữa, đó là một năng lực chẳng hay ho gì cho lắm, tớ nghĩ chắc tớ sẽ sợ rằng nỗi bất hạnh của những người khác sẽ ảnh hưởng đến tớ.

- Đó là tất cả những gì cậu sẽ làm sao? Cậu sẽ sợ hãi?

- Vào mỗi dịp cuối tháng, khi bố mẹ tớ kiểm kê lại tình hình làm ăn của tiệm bánh, tớ thấy họ rất lo lắng, nhưng tớ chẳng thể làm gì, và điều đó khiến tớ cảm thấy thật bất hạnh. Vậy nên nếu tớ phải cảm nhận thấy nỗi bất hạnh của tất cả mọi người, lúc đó sẽ thật kinh khủng.

- Thế nếu cậu có thể thay đổi chiều hướng của sự việc?

- À, tớ chắc là tớ sẽ làm điều đó. Được rồi đấy, cái năng lực kỳ quái của cậu làm tớ nổi da gà lên rồi đây, vậy tốt hơn hãy quay trở lại với cuộc bầu cử và cùng nhau suy nghĩ xem.

- Luc, nếu sau này cậu trở thành thị trưởng, điều đó có làm cậu vui không?

Luc tựa lưng vào bờ tường để bình tĩnh lại. Cậu nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt ủ dột lúc trước nhường chỗ cho một nụ cười hết cỡ.

- Tớ chắc là sẽ rất khoái, bố mẹ tớ hẳn là thích chuyện đó rồi, thêm nữa tớ có thể cho thông qua một quy định cấm siêu thị mở gian hàng bánh mì. Tớ tin rằng tớ cũng cấm luôn cả gian hàng bán đồ cá nữa, vì bạn thân nhất của bố tớ chính là chủ hàng tạp hóa ở chỗ quảng trường chợ, và công việc làm ăn của chú ấy cũng trở nên khó khăn từ khi bị siêu thị cạnh tranh.

- Cậu thậm chí có thể đề nghị thông qua một đạo luật cấm hoàn toàn các siêu thị ấy chứ.

- Tớ tin rằng khi tớ trở thành thị trưởng, Luc vừa nói vừa vỗ vai tôi, tớ sẽ cử cậu làm Bộ trưởng Thương mại.

Sau khi về nhà, nhất định tôi phải hỏi mẹ xem các ông thị trưởng liệu có bộ trưởng của mình hay không, tôi thực sự thích được làm bộ trưởng cho Luc, song tôi vẫn cảm thấy có chút nghi ngờ.

Trong dãy hành lang dẫn vào phòng học, tôi thầm hy vọng mọi thứ đã trở lại bình thường trong quãng thời gian hừng nắng vào giờ nghỉ, và cái bóng của Marquès đã quay về với chủ nhân của nó; tôi thầm cầu nguyện rằng tới dịp hừng nắng tiếp theo tôi sẽ thấy lại cái bóng của mình ở mũi đôi giày tôi đang đi, và cùng lúc đó, cho dù chuyện này có vẻ thật lạ lùng, tôi cảm thấy mình hơi hèn nhát vì đã có ý nghĩ như vậy.

Giờ toán vừa bắt đầu thì một tiếng nổ đinh tai vang lên ngoài sân. Toàn bộ cửa kính vỡ tan tành, thầy giáo hô lớn bảo chúng tôi nằm xuống sàn. Thầy chẳng cần phải lặp lại tới lần thứ hai.

Tiếp theo là sự im lặng chết chóc. Thầy Gerbier là người đầu tiên nhồm dậy, hỏi chúng tôi xem có ai bị thương không, trông thầy có vẻ kinh hoàng thực sự. Ngoài dăm mảnh kính mắc lại trên tóc và hai đứa con gái cứ thế khóc ầm ĩ lên không biết vì lý do gì, mọi thứ có vẻ đều ổn, trừ những khung cửa kính lúc này đang thực sự nhe răng ra nham nhở và các dãy bàn học sinh bị xô đẩy thành một đồng bừa bộn. Thầy giáo hối hả đưa chúng tôi ra ngoài nhanh hết mức có thể và ra lệnh cho chúng tôi xếp thành hàng một. Thầy là người cuối cùng rời khỏi phòng học chạy ra hành lang tới đứng trước mặt chúng tôi. Tôi không biết liệu các thầy cô có luyện tập trước với nhau hay không song tất cả các lớp khác đều làm hết như chúng tôi và ngoài hành lang lúc này là cả một đám đông nhốn nháo; chuông báo giờ nghỉ kêu vang lên không dứt. Đứng ngoài sân trường, cảnh tượng thật khiến người ta choáng váng. Hầu như toàn bộ cửa sổ đã trở nên trống hoác, và có thể thấy một cột khói bốc lên từ sau kho để dụng cụ của người bảo vệ.

- Chúa ơi, đó là bồn chứa ga! thầy Gerbier kêu lên.

Tôi không hiểu Chúa thì có liên quan gì tới chuyện vừa xảy ra, trừ phi ông ấy cần phải dùng đến một chiếc bật lửa khổng lồ và đã hơi hậu đậu vào lúc mang nó ra sử dụng. Đồng thời, với tất cả những gì người ta nói với chúng tôi về những điều thuốc lá, tôi khó lòng hình dung ra nổi cảnh Chúa đang phì phèo hút thuốc, nhưng được rồi, ai mà biết được, có thể phổi của ông ấy chẳng sợ thứ gì hết, nếu tính đến chuyện ông ấy vốn đã ở trên thiên đường rồi. Có thể nào đi nữa, cột khói kiểu gì cũng bay tới tận chỗ ông ấy, nhưng chắc chắn đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Cô hiệu trưởng đang lo cuống lên, cô ra lệnh cho các giáo viên điểm danh chúng tôi tới lần thứ ba, và không ngừng đi tới đi lui và lặp đi lặp lại “Mọi người chắc tất cả đều có mặt chứ?” Rồi sau đó, một cái tên chợt xuất hiện trong đầu cô hiệu trưởng, vậy là cô kêu toáng lên “Matthieu, Matthieu bé nhỏ, cậu bé đâu rồi? A, kia rồi!” rồi cô chuyển sang một cái tên khác. May mắn làm sao, cô hiệu trưởng đã không nghĩ đến tôi, tôi thực sự không cần người khác nhắc lại rằng tôi là một đứa trẻ bé nhỏ, nhất là vào lúc sắp tới ngày bầu cử như hiện nay.

Đang có một đám cháy lớn ở chỗ xảy ra vụ nổ. Có thể nghe thấy âm thanh của ngọn lửa đang cháy bùng bùng, bốc lên mỗi lúc một cao đằng sau kho để dụng cụ của người bảo vệ, thậm chí còn có thể trông thấy bóng của chúng nhảy múa trên mái nhà. Và trước mặt tôi, tôi nhìn thấy cái bóng của Yves, như thể nó tới tìm tôi. Tôi thấy nó tiến lại gần, và hiểu rằng tôi là người nó đang tìm, tôi tin chắc mình cảm thấy điều đó. Cô hiệu trưởng và các giáo viên đang quá bận rộn với việc đếm lại số học sinh để có thời gian để ý tới tôi, vậy là tôi bước về phía căn nhà kho, nơi cái bóng kéo tôi tới.

Tôi nghe thấy tiếng còi hụ từ xa vọng đến, nhưng chúng vẫn còn ở cách khá xa. Cái bóng của Yves tiếp tục dẫn tôi đi, tôi tiến tới gần cột khói, sức nóng tăng dần lên, tôi dần bước mỗi lúc một khó khăn hơn. Tôi cần phải tới được đó, tôi tin mình đã hiểu tại sao cái bóng tới tìm

tôi.

Tôi đã gần tới chỗ nhà kho của người bảo vệ khi những lưỡi lửa bắt đầu liếm lên mái nhà. Tôi sợ điếng người, nhưng vẫn tiếp tục bước tới. Đột nhiên tôi nghe thấy cô Schaeffer đang lớn tiếng gọi tên tôi. Cô đang chạy theo sau tôi. Cô Schaeffer chạy không được nhanh cho lắm. Cô lớn tiếng bảo tôi quay lại ngay lập tức. Tôi rất muốn vâng lời cô nhưng không thể, và tôi vẫn tiếp tục tiến về nơi cái bóng bảo tôi đến.

Trước nhà kho, hơi nóng trở nên không thể chịu nổi, tôi sắp sửa xoay tay nắm cửa thì bàn tay của cô Schaeffer túm lấy vai tôi, kéo tôi lại phía sau. Cô dành cho tôi một cái nhìn náy lửa, cũng chẳng lạ với hoàn cảnh lúc ấy, song tôi vẫn đứng nguyên đó không chịu lùi lại. Tôi nhìn chằm chằm vào cánh cửa, song ánh mắt của tôi không thể mở tung nó ra được. Cô giáo tiếng Anh đã nắm được cánh tay tôi, bắt đầu lôi tôi lại, song tôi vùng ra được và lập tức lao về phía nhà kho. Sau đó, khi tôi cảm thấy cô lại xuất hiện sau lưng tôi, tôi nói với cô những gì mình đang nghĩ, một cách gần như bột phát.

- Phải cứu lấy bác bảo vệ! Bác ấy không có ngoài sân, bác ấy bị mắc kẹt trong nhà kho và đang chết ngạt.

Đến lượt cô Schaeffer thiếu chút nữa ngất xỉu khi nghe tôi nói như vậy. Cô ra lệnh cho tôi lùi lại, thế rồi những gì cô làm khiến tôi tròn mắt kinh ngạc. Cô giáo tiếng Anh của tôi có vóc người thuộc loại nhỏ nhắn, cô Schaeffer hoàn toàn không có điểm tương đồng nào với mẹ của Luc, vậy mà cô đã đập thẳng vào cửa, và ổ khóa đã không cưỡng lại được sức hấp dẫn từ xương chày của cô. Cô Schaeffer một mình lao vào trong nhà kho và hai phút sau đã trở ra, xốc nách Yves dìu theo. Tôi cũng đã ít nhiều giúp đỡ cô giáo của mình trước khi thầy dạy thể dục chạy tới đỡ lấy nạn nhân, còn cô hiệu trưởng tóm lấy lưng quần kéo tôi quay trở lại sân trường.

Toán lính cứu hỏa tới nơi. Họ dập tắt đám cháy, sau đó đưa bác Yves vào bệnh viện sau khi đã trấn an chúng tôi về tiên lượng của ông.

Cô hiệu trưởng thật kỳ quặc, cô không ngớt mắng mỏ tôi rồi cùng lúc lại vừa khóc vừa ôm chặt lấy tôi, nói với tôi rằng tôi đã cứu sống Yves, rằng không có ai nghĩ đến ông trừ tôi, và bà sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho mình. Nói tóm lại, cô hiệu trưởng đang ở trong tâm trạng vô cùng hỗn loạn.

Người chỉ huy đội lính cứu hỏa tới gặp tôi. Chỉ mình tôi. Ông yêu cầu tôi ho, rồi nhìn vào hai mí mắt tôi, trong miệng tôi, rồi kiểm tra tôi từ đầu đến chân. Sau đó, ông vỗ lên lưng tôi, nói với tôi rằng nếu khi lớn lên tôi muốn gia nhập đơn vị của ông, ông sẽ rất vui được có tôi trong hàng ngũ của mình.

Tôi có thể nhận ra mẹ tôi không phải là bà mẹ duy nhất thường xuyên liên lạc điện thoại với cô hiệu trưởng, vì tôi nhìn thấy mẹ xuất hiện trên sân trường cùng rất nhiều phụ huynh khác, tất cả đều rất lo lắng.

Chúng tôi trở về nhà, ngày hôm ấy giờ học dừng lại tại đó.

Tới hôm thứ Sáu, tôi đã trúng cử cuộc bầu cán bộ lớp với đại đa số phiếu bầu, chỉ trừ một

phiếu duy nhất. Anh chàng gốc Marquès đã bỏ phiếu cho chính mình.

* *

Tôi đi tìm Luc sau khi kiểm phiếu. Cậu không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn tôi. Đúng vào sáng hôm đó, người ta đã tháo nẹp cho bạn tôi, và cậu chỉ cho tôi xem cái chân đã bình phục, tuy vậy trông nó vẫn mảnh mai gầy guộc hơn nhiều so với chân bên kia.

* *

Tám ngày sau vụ nổ bồn chứa ga, Yves quay trở lại trường. Trông ông có vẻ hoàn toàn bình thường, ngoại trừ một dải băng quấn quanh trán khiến ông trông như một tay cướp biển. Trông nó rất hợp với ông, như thể cho tới lúc này ông vẫn thiếu điều gì đó trong cá tính của mình. Tôi không biết phải nói gì với ông nữa, tôi sẽ xem liệu một ngày nào đó có cơ hội để nói về đề tài cướp biển hay không.

Vào giờ ăn trưa, tôi rời khỏi căng tin trước những người khác vì không thấy đói lắm. Yves đang ở phía cuối sân, ngắm nhìn những gì còn lại từ căn nhà kho của ông, cónghĩa là chẳng có gì nhiều. Ông cúi người xuống đồng đồ nát, một đồng những mẫu gỗ cháy đen đang được ông cẩn thận dỡ lên. Tôi bước lại gần ông, nhưng ông liền nói với tôi, dù không hề quay người lại:

- Cháu đừng lại gần, nguy hiểm lắm, cháu có thể làm mình bị thương.

Tôi thấy chẳng có gì nguy hiểm đến thế, song tôi không muốn trái lời ông. Tôi đứng lui ra sau một chút, ông biết rõ tôi đang ở đó song thoát đầu ông làm như thể chẳng có ai. Tôi tự hỏi ông đang tìm kiếm thứ gì, vì thực sự chẳng còn gì để nhặt nhạnh từ đồng tro tàn đó. Thế rồi ông cầm lấy một vật hình chữ nhật cháy rụi, đặt nó lên đầu gối, và cả người ông bắt đầu run lên. Tôi tin chắc ông đang khóc và điều đó đẩy tôi vào một tâm trạng cũng u ám đen kịt chẳng kém gì những mẫu gỗ cháy thành than của căn nhà kho.

- Bác đã bảo cháu đừng có đứng đó mà!

Tôi không nhúc nhích. Ông có vẻ tuyệt vọng khổ sở đến mức rõ ràng chuyện ông la rầy đuổi tôi đi chỗ khác không phải là thành thật. Có vẻ tôi không nên để ông lại một mình. Làm một người bạn chính là như thế, phải không nào? Đoán biết ra mỗi khi người kia nói với bạn điều trái ngược với những gì họ đang suy nghĩ trong tâm tưởng.

Yves quay lại nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe. Những giọt nước mắt lăn xuống hai gò má ông, giống như những giọt mực trên một bức tranh bị ướt. Ông cầm trên tay một cuốn sổ cũ đã cháy đen.

- Cả cuộc đời bác nằm ở trong này. Những bức ảnh, lá thư duy nhất của mẹ bác có được, cùng vô vàn kỷ niệm khác về bà, được dán lên những trang giấy này. Giờ chỉ còn là tro bụi mà thôi.

Yves cố mở bìa cuốn sổ ra, nhưng nó nát vụn ra dưới những ngón tay ông. Tôi tự nhủ mình đã làm đúng khiở lại bên ông.

- Đầu của bác vẫn chưa bị cháy, các ký ức của bác vẫn không bị mất đi, chỉ cần bác nhớ lại chúng là đủ. Người ta có thể sao lại bức thư của mẹ bác, thậm chí vẽ lại những gì có trên các tấm hình nữa.

Yves mỉm cười, tôi không thấy có gì đáng cười ở đây cả, nhưng được thôi, tôi hài lòng vì ông đã có vẻ bớt buồn rầu hơn.

- Bác biết cháu là người đã báo động cho những người khác, ông vừa đứng dậy vừa nói với tôi. Khi bình ga bị nổ, bác đã lao vào trong nhà kho, cố gắng cứu lấy những gì có thể. Lúc ấy nhà kho vẫn chưa bắt lửa, có điều làn khói dày đặc đã bao trùm tất cả. Bác đã không thể chịu đựng được quá năm phút trong cái địa ngục ấy. Không tài nào mở được mắt ra vì khói xộc vào cay xè, bác không tìm được tay nắm cửa. Bác bị ngạt thở, bác phát hoảng, rồi ngất đi.

Đây là lần đầu tiên có ai đó kể cho tôi nghe về cảm giác khi trải qua bên trong một vụ hỏa hoạn, và đó quả là một khung cảnh khiến tôi gai người khi mừng tượng ra.

- Làm sao cháu biết được bác đang ở trong đó? Yves hỏi.

Ánh mắt ông trở nên thật buồn bã, tới mức tôi không muốn phải nói dối ông.

- Cuốn sổ này quan trọng với bác đến thế sao?

- Cần phải tin là vậy, thiếu chút nữa nó đã khiến bác mất mạng. Bác nợ cháu một lời cảm ơn chân thành cũng những lời xin lỗi. Hôm trước, ở chỗ băng ghế, khi cháu nói về bố của bác, bác từng nghĩ cháu đã lên vào đây lục lọi đồ đạc của bác. Bác chưa bao giờ kể cho ai biết về tuổi thơ của mình.

- Cháu thậm chí còn không biết bác có cuốn sổ đó.

- Cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của bác, làm thế nào cháu biết bác đang bị ngạt trong nhà kho?

Tôi biết trả lời ông thế nào đây? Rằng cái bóng của ông đã tới tìm tôi chẳng? Rằng trong lúc hỗn loạn, nó đã lách qua những cái bóng khác trên nền xi măng của sân trường tìm tới tận chỗ tôi đang đứng? Và rằng tôi đã trông thấy nó ra hiệu cho mình trong ánh sáng của ngọn lửa, khẩn cầu tôi hãy đi theo nó? Liệu có người lớn nào tin tôi không?

Ở trường cũ, có một cậu bạn cùng lớp tôi đã bị buộc phải đến bác sĩ tâm lý điều trị suốt một năm chỉ vì cậu ta đã nói ra sự thật. Vào các buổi chiều thứ Tư, trong khi chúng tôi được chơi bóng chuyền hoặc tới bể bơi, với cậu ta là “phòng chờ và tởm kể lại cuộc đời mình trong một giờ trước mặt một bà để mền luôn ừ hử với một nụ cười”. Tất cả chỉ vì một ngày thứ Bảy nọ, vào giờ ăn trưa, ông cậu ta ngã khụy xuống thiếp đi trước mặt cậu bạn tôi và không bao giờ tỉnh dậy khỏi giấc ngủ trưa nữa. Để xin lỗi cháu, ông cậu ta đã tới thăm bạn tôi vào buổi tối để tiếp tục cuộc trò chuyện giữa hai ông cháu đã bị gián đoạn trong bếp vì giấc ngủ trưa đột ngột đó. Không ai muốn tin bạn tôi, và đến sáng, khi cậu ta kể đã gặp lại ông trong đêm, tất cả người lớn nhìn bạn tôi với vẻ hoảng hốt rụng rời. Hãy tưởng tượng xem chuyện gì sẽ đến với tôi nếu tôi kể lại rắc rối nho nhỏ gặp phải với những cái bóng. Nếu kết quả là phải đi gặp bác sĩ

tâm lý sau khi thú thật, thì chẳng thà tôi kể với Yves tôi đã đọc qua cuốn sổ của ông và thậm chí còn thuộc lòng nhiều đoạn.

Yves không rời mắt khỏi tôi, tôi đưa mắt liếc nhìn lên đồng hồ của trường, vẫn còn hai mươi phút nữa chuông vào lớp mới reo.

- Cháu thấy bác không có trong sân và cháu lo cho bác.

Yves nhìn tôi không nói một lời. Ông bật ho, rồi xich lại gần nói thầm với tôi:

- Bác có thể chia sẻ với cháu một bí mật không?

Tôi gật đầu.

- Nếu một ngày nào đó cháu có điều gì đè nặng trong tim, một điều cháu cảm thấy không có đủ can đảm để nói ra, hãy nhớ cháu có thể chia sẻ với bác, bác sẽ không phản bội cháu đâu. Bây giờ, cháu có thể tới chơi với các bạn.

Thiếu chút nữa tôi buột miệng nói ra tất cả, tôi tin rằng được chia sẻ với một người lớn sẽ giúp tôi thấy nhẹ nhõm, và Yves là một người đáng tin cậy. Tôi sẽ suy nghĩ về những lời ông vừa nói ngay tối nay, khi tôi đã ở trên giường, và nếu cho tới khi thức dậy tôi vẫn thấy ý tưởng này tuyệt vời như trước, có lẽ tôi sẽ cho ông biết sự thật.

Tôi chạy tới bên Luc. Đây là lần đầu tiên cậu chơi bóng rổ trở lại từ lúc cái chân bình phục, song kỹ thuật chơi bóng của cậu vẫn còn xa mới được bằng như trước, và cậu cần một đồng đội.

* *

Từ khi xảy ra vụ nổ bồn chứa ga, không có thêm một ngày nắng nào nữa. Những khung cửa kính đã được thay mới, song bên trong các phòng học vẫn lạnh khủng khiếp, chúng tôi phải mặc nguyên áo măng tô khi ngồi trong lớp. Cô Schaeffer lên lớp giảng bài với một chiếc mũ len trên đầu, điều đó khiến các tiết tiếng Anh trở nên thú vị hơn vì quả len trang trí trên mũ luôn đung đưa mỗi khi cô mở miệng nói. Tôi và Luc phải cắn lên đầu lưỡi để khỏi bật cười. Đến khi các nhân viên bảo hiểm hiểu chuyện gì đã xảy ra và đưa tiền cho cô hiệu trưởng để trang bị một bồn chứa ga mới, chắc hẳn mùa đông đã trôi qua. Chừng nào cô Schaeffer giữ nguyên chiếc mũ len có quả trang trí đó, chuyện này cũng chẳng quan trọng.

Giữa Marquès và tôi, mối quan hệ vẫn giá lạnh như cũ. Mỗi khi một giáo viên cử tôi lên văn phòng lấy tài liệu, vì đây là loại công việc thuộc phần trách nhiệm của cán bộ lớp, tôi cảm thấy như có những mũi tên đang rít lên sau lưng mình. Kể từ khi có dịp ghé thăm nhà hắc trong giấc mơ của mình, tôi không còn thấy ghét hắc vì bất cứ lý do gì nữa, và những trò bắt nạt của hắc khiến tôi hoàn toàn dửng dưng. Mẹ cho tôi biết sáng thứ Bảy này bố sẽ qua nhà đón tôi, và bố con tôi sẽ bên nhau cả ngày, vậy là tôi chỉ còn nghĩ tới mình chuyện đó. Nó làm tôi cảm thấy thật hạnh phúc, dù tôi vẫn thấy lo cho mẹ. Tôi không ngừng tự hỏi liệu bà có cảm thấy buồn chán không khi chỉ có một mình, và tôi cảm thấy hơi có lỗi khi bỏ mặc bà như thế.

Tôi tin rằng mẹ hẳn cũng đọc được những ý nghĩ khiến người ta buồn phiền, ít nhất là ý nghĩ của tôi; tối hôm đó, mẹ vào phòng đúng lúc tôi tắt đèn, bà ngồi xuống bên giường và kể cho tôi nghe tỉ mỉ những gì bà sẽ làm trong khi tôi trải qua một ngày cùng bố. Mẹ sẽ tranh thủ lúc tôi về nhà để đi tới tiệm cắt tóc. Mẹ có vẻ rất vui khi nói tới việc này, thái độ của mẹ làm tôi thấy tò mò, vì với tôi phải đi tới tiệm cắt tóc có vẻ giống một hình phạt hơn.

Giờ đây, khi tôi đã hoàn toàn an tâm, càng gần đến cuối tuần, tôi càng thấy khó tập trung làm bài tập về nhà hơn. Tôi không ngừng nghĩ tới những gì bố và tôi sẽ làm khi chúng tôi gặp lại nhau. Có thể bố sẽ đưa tôi đi ăn pizza giống như thỉnh thoảng ông vẫn làm khi chúng tôi còn sống cùng một nhà. Tôi cần lấy lại tập trung, bây giờ mới là thứ Năm, thực sự không phải lúc để bị phạt.

*

Ngày thứ Sáu, dường như mỗi giờ bỗng có nhiều phút hơn thường lệ. Giống như lúc chuyển sang giờ mùa đông, đột nhiên ngày lại kéo dài thêm một giờ nữa. Ngày thứ Sáu đó, thời gian đã chuyển sang giờ mùa đông cả sáu mươi phút của mỗi tiếng đồng hồ. Kim của chiếc đồng hồ treo phía trên bảng đen nhích đi thật chậm chạp, chậm đến mức tôi dám chắc Chúa đã lừa chúng tôi, và giờ nghỉ buổi sáng đáng ra phải là giờ nghỉ chiều. Không nghi ngờ gì nữa, chúng tôi đã bị mắc lừa.

* *

Tôi đã làm xong bài tập về nhà, mẹ có thể làm chứng cho chuyện này, và tôi lên giường đi ngủ, răng đánh sạch sẽ, sớm hơn một giờ so với mọi khi. Tôi muốn mình phải thật tỉnh táo vào hôm sau, và tôi biết mình sẽ khó lòng tìm được giấc ngủ. Rốt cuộc giấc ngủ cũng tới, song tôi thức giấc sớm hơn thường lệ.

Tôi rón rén rời khỏi giường, đánh răng rửa mặt rồi khẽ khàng đi xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho mẹ như một lời xin lỗi cho việc để bà một mình cả ngày hôm ấy. Rồi tôi lên phòng mặc quần áo. Tôi mặc cái quần dài bằng vải flanen và chiếc áo sơ mi trắng tôi đã mặc hôm người ta đưa ông của cậu bạn tôi tới nghĩa trang, để ông có thể tiếp tục giấc ngủ trưa mà không bị quấy rầy. Các nghĩa trang quả là nơi thật yên tĩnh.

Tôi đã cao thêm vài xăng ti mét so với năm trước, không nhiều lắm nhưng gấu quần tôi đã co lên trên đôi tất. Tôi thử đeo lên cổ chiếc cà vạt bố đã mua cho tôi, chiếc cà vạt đầu tiên của tôi, như bố nói ngày ông tặng nó cho tôi. Tôi không biết thắt cà vạt đúng kiểu, vậy là tôi quấn nó quanh cổ áo như một chiếc khăn quàng. Nói cho cùng, ý định mới là điều quan trọng, hơn nữa như thế tôi sẽ có dáng vẻ của một thi sĩ. Tôi từng trông thấy bức chân dung của Baudelaire trong cuốn sách giáo khoa tiếng Pháp, cả ông ta cũng không biết thắt cà vạt cho ra hồn, dầu vậy các cô gái trẻ vẫn mê ông ta như điên đảo. Tôi cảm thấy hơi chật chội trong bộ vest của mình, nhưng rất lịch sự. Tôi rất mong có cơ hội đi dạo cùng bố qua quảng trường chợ. Với một chút may mắn, biết đâu tôi sẽ gặp Elisabeth đang cùng mẹ đi chợ.

Tôi đứng ngẩn nhìn mình trước gương trong phòng tắm của bố mẹ, rồi xuống dưới phòng khách ngồi đợi.

Chúng tôi đã chẳng có cơ hội tản bộ qua quảng trường chợ, vì bố không đến. Ông gọi điện lúc giữa trưa để xin lỗi. Những lời xin lỗi ông đã nói với mẹ, vì tôi không muốn nói chuyện với ông. Mẹ dường như còn buồn hơn tôi. Bà rủ tôi tới nhà hàng, chỉ riêng hai mẹ con với nhau, song tôi không còn thấy đói nữa. Tôi thay đồ, cất chiếc cà vạt vào tủ quần áo. Tôi hy vọng mình không lớn lên quá nhiều trong những tháng tiếp theo, như thế để lỡ bố tới tìm tôi, bộ đồ đẹp của tôi sẽ vẫn còn vừa vặn.

*

Trời mưa suốt ngày Chủ nhật, tôi ngồi ở nhà chơi bài với mẹ, song tôi chẳng còn tâm trí đâu để thắng, vì thế tôi thua bài liên tục.

* *

Đến thứ Hai, tôi tránh xa căng tin, tôi sợ chết khiếp món đậu hạt nấu thịt bê, mà thứ Hai là ngày có món đậu hạt nấu thịt bê. Tôi chuẩn bị cho mình một chiếc xăng ụch phết Nutella trước khi ra khỏi nhà, rồi mang nó tới ngồi ăn dưới gốc cây dẻ. Yves đang bận bịu thu dọn những tàn tích cháy xém của căn nhà kho lên một cái xe cút kít. Ông đẩy xe tới tận chỗ mấy thùng rác lớn ở cuối sân, và đổ vào trong đó tất cả những gì còn lại từ các kỷ niệm của mình. Khi thấy tôi ngồi ở băng ghế, ông tới bên chào tôi. Tôi không lấy làm phiền, vì từ hai ngày qua tôi đang cảm thấy cô đơn kinh khủng, vậy nên có ông làm bạn với tôi cũng chẳng phải chuyện gì không hay. Tôi chia đôi chiếc xăng ụch của mình rồi đưa cho ông nửa bé. Tôi tin chắc ông sẽ từ chối, song ông đã cầm lấy ăn thật ngon lành.

- Trông cháu không được vui lắm, có chuyện gì thế?

- Cháu cũng có vô khối ảnh trên tầng áp mái ở nhà cháu, nếu cháu mang đến đây, bác có thể giúp cháu làm cuốn album lưu niệm không?

- Tại sao cháu không tự làm?

- Cháu chỉ được bốn điểm cho bộ mẫu cây, cháu không giỏi việc cắt dán lắm.

Yves mỉm cười, ông nói có lẽ tôi còn hơi quá trẻ để bắt đầu một cuốn album lưu niệm. Tôi trả lời rằng chủ yếu đó là ảnh của bố mẹ tôi, trước khi tôi chào đời. Về mặt lý thuyết, tôi không thể hồi tưởng được gì hết. Và đó là lý do tại sao tôi muốn dán những bức ảnh đó vào một cuốn album, để hiểu rõ hơn về bố mẹ tôi, nhất là về bố. Yves lặng lẽ nhìn tôi, cũng giống như những khi mẹ cố gắng tìm hiểu xem có gì không ổn với tôi hay không. Rồi ông nói những kỷ niệm đẹp nhất vẫn đang chờ tôi phía trước, và đó là một may mắn tuyệt vời.

Người lớn luôn nói với bạn được làm một đứa trẻ thật tuyệt, nhưng tôi xin thề với các bạn rằng có những ngày, như thứ Bảy tuần trước chẳng hạn, tuổi thơ thật đáng chán vô cùng.

Người dân sống tại nơi này sẽ nói với bạn rằng mùa đông ở chỗ chúng tôi thật khủng khiếp, chẳng có gì ngoài cảnh vật âm u và cái lạnh suốt ba tháng ròng, không có lấy một ngày

gián đoạn. Suốt một thời gian dài tôi cũng từng nghĩ như họ, nhưng khi những tia nắng mặt trời đầu tiên có nguy cơ đẩy bạn vào rắc rối chết người, khi đó bạn sẽ thấy yêu những nơi có mùa đông khắc nghiệt biết bao. Rắc rối là ở chỗ mùa xuân kiểu gì cũng sẽ quay trở lại.

* *

Vào những ngày cuối cùng tháng Ba, buổi sáng luôn hé rạng mà không có lấy một gợn mây trên bầu trời. Tôi bước đi trên con đường tới trường, và thật mừng làm sao, cái bóng phía trước dường như hoàn toàn vừa vặn với tôi.

Tôi dừng lại trước tiệm bánh nơi tôi luôn ghé vào rủ Luc cùng đi học, mẹ cậu ra hiệu chào tôi qua khung cửa kính. Tôi chào bà, rồi thừa dịp Luc chưa xuống nhà để xem xét kỹ hơn những gì đang xảy ra trên vỉa hè. Không nghi ngờ gì nữa, tôi đã lấy lại được cái bóng của mình. Tôi thậm chí còn nhận ra những lớp tóc mẹ luôn cố gắng chải ép xuống trán tôi trước khi tôi đi học, vừa chải mẹ vừa nói tôi có những cây lúa mì mọc lên giữa đỉnh đầu, y hệt như bố. Có lẽ chính vì thế mà sáng nào bà cũng ra tay uốn nắn chúng.

Lấy lại được cái bóng của mình quả là một tin cực kỳ đáng mừng. Điều đáng bận tâm với tôi lúc này là chú ý cẩn thận đừng để mất nó lần nữa, và nhất là đừng đi mượn bóng của bất kỳ ai khác. Chắc Luc có lý, nỗi bất hạnh của những người khác chắc hẳn là một thứ rất dễ lây, tôi đã bất hạnh khổ sở trong suốt mùa đông.

- Cậu còn định ngấm hai bàn chân của cậu lâu nữa không đấy? Luc hỏi tôi.

Tôi không hề nghe thấy cậu tới, Luc vừa vỗ vai vừa lôi tôi đi.

- Rảo cẳng lên nào, nếu không bọn mình sẽ muộn mất.

Có một chuyện thật lạ lùng xảy ra khi mùa xuân tới. Một vài cô bạn gái đã đổi kiểu tóc, trước đây tôi chưa từng nhận ra chuyện ấy, song ngay kia thôi, khi ngẩng nhìn Élisabeth đang đứng dưới sân trường, tất cả trở nên thật rõ ràng.

Cô đã bỏ kiểu tóc đuôi ngựa, và giờ đây mái tóc cô buông xõa xuống vai. Kiểu tóc mới khiến cô xinh ra nhiều, còn tôi, không hiểu vì sao nữa, bỗng thấy buồn hơn. Có lẽ vì tôi nhận ra cô chẳng bao giờ để mắt đến tôi. Tôi đã thắng trong cuộc bầu cử cán bộ lớp, song Marquès lại giành được trái tim của Élisabeth mà tôi chẳng hề nhận ra. Quá bận bịu với nỗi lo ngó ngàng về những cái bóng, tôi không trông thấy gì, không nghe được gì từ mối quan hệ mỗi lúc một gần gũi của hai người bọn họ diễn ra sau lưng tôi trong khi tôi ngồi trên hàng ghế đầu ở lớp học. Tôi đã không phát hiện ra mẹo nhỏ của Élisabeth khi cô nàng lúi lại sau một hàng từ tuần này qua tuần khác mỗi khi có cơ hội. Đầu tiên cô nàng đổi chỗ cho Anne, rồi sao đó đến lượt Zéo, cho tới khi tới được đích mà không ai nhận ra.

Tôi chợt hiểu tất cả vào ngày đầu tiên của mùa xuân, ở giữa sân trường, khi đưa mắt nhìn mái tóc tuyệt đẹp của cô buông lơ lửng trên đôi vai, còn đôi mắt màu xanh chăm chú hướng về phía Marquès khi anh chàng thắng cuộc trong trận bóng rổ. Sau đó, tôi thấy bàn tay cô nắm lấy bàn tay hắn, những ngón tay tôi siết lại chặt tới độ các móng tay để lại dấu hằn trong lòng bàn tay. Dù sao, trông thấy cô hạnh phúc như thế đem đến cho tôi điều gì đó thật kỳ lạ, như một cơn

sống dâng lên trong lồng ngực. Tôi tin rằng đó chính là tình yêu, buồn làm sao, mà cũng tuyệt diệu làm sao.

*

Yves tới ngồi xuống băng ghế bên cạnh tôi.

- Sao cháu lại ngồi thui thủi một mình ở đây thay vì tới chơi cùng các bạn khác?

- Cháu suy nghĩ.

- Về cái gì?

- Về ý nghĩa của tình yêu.

- Bác không nghĩ mình là người thích hợp nhất để trả lời cháu.

- Không sao, cháu tin rằng cháu cũng không phải là cậu bé thích hợp nhất để đưa ra câu hỏi này.

- Cháu đang yêu sao?

- Chấm dứt rồi, người con gái của đời cháu đã yêu một người khác.

Yves cắn môi, một cử chỉ làm tôi rất bức. Tôi định đứng dậy, song ông cầm lấy cánh tay giữ tôi lại, buộc tôi phải ngồi xuống.

- Ở lại đã, chúng ta vẫn chưa trao đổi xong.

- Bác muốn chúng ta nói về cái gì bây giờ?

- Về cô gái đó, cháu còn muốn chúng ta nói về ai nữa nào!

- Chỉ uống công thôi, ngay từ đầu cháu đã biết thế, nhưng dẫu vậy cháu vẫn không thể ngăn được mình yêu cô ấy.

- Ai vậy?

- Cô gái đang cầm tay anh chàng to con đằng kia kìa, gần cột bóng rổ ấy.

Yves đưa mắt nhìn Élisabeth rồi gật đầu.

- Bác hiểu, cô bé quả là rất xinh.

- Cháu quá nhỏ con so với cô ấy.

- Chuyện này chẳng liên quan gì tới vóc người của cháu hết. Cháu có buồn không khi thấy cô ấy bên cạnh Marquès?

- Theo bác thì sao?

- Có lẽ sẽ tốt hơn nếu người con gái của đời ta cũng chính là cô gái đem đến cho ta hạnh phúc, phải không nào?

Tôi chưa hề nhìn nhận mọi thứ theo góc độ này. Tất nhiên, những lời nói như thế đáng để người ta suy nghĩ.

- Vậy biết đâu không phải là cô bé này, người con gái của đời cháu ấy?

- Có lẽ..., tôi vừa trả lời Yves vừa buông tiếng thở dài.

- Cháu đã bao giờ nghĩ đến việc lập danh sách tất cả những gì cháu thêm muốn chưa? Yves hỏi tôi.

Tôi đã bắt đầu bản danh sách ấy từ lâu rồi. Khi còn tin vào ông già Noel, tôi gửi cho ông bản danh sách ấy vào ngày 22 tháng Mười hai hằng năm. Bố đưa tôi tới tận hòm thư ở cuối đường, bế tôi lên để tôi có thể nhét phong bì qua khe hở. Đáng lẽ tôi phải phát hiện ra trò bịp, vì chẳng hề có tem hay địa chỉ. Đáng lẽ tôi phải lường trước đến một ngày kia bố sẽ bỏ mẹ con tôi ra đi. Người ta bắt đầu bằng một lời nói dối, để rồi không biết làm sao để dừng lại được. Phải, tôi đã bắt đầu viết lên mặt giấy bản danh sách ấy từ lúc sáu tuổi, rồi cứ mỗi năm trôi qua tôi đều bổ sung thay đổi nó. Trở thành lính cứu hỏa, bác sĩ thú y, nhà du hành vũ trụ, thuyền trưởng tàu buôn hay chủ tiệm bánh để được hạnh phúc như gia đình Luc, tôi muốn có tất cả những thứ này. Có một bộ tàu hỏa chạy điện, một mô hình máy bay đẹp, cùng ăn pizza với bố vào một ngày thứ Bảy, thành công trong cuộc sống và đưa mẹ rời xa khỏi thị trấn nơi chúng tôi đang sống. Tặng bà một ngôi nhà đẹp để sống bình yên những ngày tuổi già mà không bao giờ phải làm việc, để tôi không còn phải thấy bà về nhà mệt rũ rời mỗi tối, và xóa đi khỏi khuôn mặt mẹ vẻ ưu phiền đôi lúc tôi nhận ra trong đôi mắt bà, vẻ ưu phiền khiến tôi thấy quặn đau giống như cú đâm của Marquès khi hấn thụ vào bụng tôi.

- Bác muốn, Yves nói tiếp, cháu làm một việc cho bác, một việc sẽ làm bác thực sự rất vui.

Tôi nhìn ông, đợi ông nói ra điều khiến ông vui đến thế.

- Cháu có thể soạn ra một bản danh sách khác cho bác không?

- Danh sách gì vậy bác?

- Danh sách tất cả những gì cháu không bao giờ muốn làm.

- Chẳng hạn là gì?

- Bác không biết, cháu phải tìm thôi. Cháu ghét điều gì nhất ở người lớn?

- Khi họ nói với cháu “Con sẽ hiểu khi con bằng tuổi bố!”

- Được lắm, vậy hãy viết vào bản danh sách những gì cháu không bao giờ muốn nói ra khi trở thành người lớn: “Con sẽ hiểu khi con bằng tuổi bố!” Cháu còn nghĩ được gì nữa không?

- Nói với con trai mình rằng họ sẽ dẫn nó đi ăn pizza vào thứ Bảy rồi lại không giữ lời

hứa.

- Vậy hãy thêm vào bản danh sách của cháu “Không giữ lời hứa với con trai tôi.” Giờ cháu đã hiểu ý tưởng này rồi chứ?

- Vâng, cháu tin là rồi.

- Khi bản danh sách hoàn tất, cháu hãy học thuộc lòng nó.

- Để làm gì ạ?

- Để nhớ lấy!

Vừa nói Yves vừa huých khuỷu tay vào tôi như một người bạn tâm giao. Tôi hứa với ông sẽ bắt tay vào viết bản danh sách ấy sớm nhất có thể rồi đưa nó cho ông xem để chúng tôi có thể cùng nhau thảo luận về nó.

- Cháu biết đấy, ông nói thêm khi tôi đứng dậy, với Élisabeth, vẫn chưa hẳn đã hoàn toàn vô vọng đâu. Một cuộc hạnh ngộ, đôi lúc đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hai người cần phải tìm thấy nhau vào đúng thời điểm.

Tôi để Yves ngồi lại băng ghế và quay trở vào phòng học của lớp mình.

*

Tối hôm đó, trong phòng ngủ của mình, tôi lấy ra một tờ giấy, giấu xuống dưới cuốn vở toán, và ngay khi mẹ xuống dưới nhà dọn dẹp trong bếp, tôi bắt đầu viết bản danh sách mới của mình. Vừa chìm dần vào giấc ngủ, tôi vừa ngẫm nghĩ về cuộc nói chuyện với Yves; về Élisabeth và tôi, tôi tin chắc rằng năm nay không phải thời điểm thích hợp.

* *

Tôi không ngừng đặt ra cho mình những câu hỏi kể từ ngày khai giảng. Càng già đi, người ta càng đặt nhiều câu hỏi hơn về vô số thứ. Với Élisabeth, tôi đã tìm được lời giải thích thỏa đáng, nhưng còn về rắc rối tôi gặp phải với những cái bóng, kết quả vẫn là con số không. Tại sao chuyện này lại xảy đến với tôi? Có phải tôi là người duy nhất có thể nói chuyện cùng những cái bóng không? Và tôi sẽ phải làm sao đây nếu chuyện đó lại xảy ra ngay khi tôi đi bên cạnh ai đó?

Mỗi buổi sáng, tôi đều theo dõi bản tin dự báo thời tiết trước khi đi học. Để có cơ giải thích với mẹ, tôi xin phép thầy giáo khoa học tự nhiên được làm một bài thuyết trình về tình hình nóng lên của khí hậu, và thầy đồng ý ngay lập tức. Thậm chí mẹ còn quyết định sẽ giúp tôi một tay. Hễ gặp một bài báo về đề tài này là bà lập tức cắt riêng ra. Đến tối, mẹ đọc nó cho tôi nghe, rồi chúng tôi cùng nhau dán nó vào một cuốn sổ lớn gáy xoắn mà thiếu chút nữa mẹ tôi đã mua trong siêu thị trước khi tôi đòi bà phải mua nó ở cửa hàng văn phòng phẩm nằm cạnh nhà thờ. Người dẫn chương trình thời tiết đã dự báo một đêm trăng tròn quang đãng vào cuối tuần, chính xác là vào đêm thứ Bảy sang ngày Chủ nhật.

Tin này làm tôi thần người ra nghĩ ngợi. Hành động hay không hành động, hẳn cậu bạn Luc của tôi sẽ nói thế, như thế cậu có quan hệ họ hàng gì đó với cha đẻ của Hamlet.

Từ khi những ngày đẹp trời quay trở lại, tôi luôn cẩn thận chú ý không bao giờ đứng lại quá lâu bên cạnh một người bạn khi có nắng dưới sân trường.

Đồng thời trong quãng thời gian đó tôi có cảm giác mình đang bỏ lỡ mất điều gì đó rất quan trọng. Nếu Chúa đã làm nổ bồn chứa ga ở trường tôi, chắc hẳn là để gửi tới tôi một dấu hiệu, một thông điệp kiểu như: “Ta luôn để mắt tới cậu, nếu cậu cho rằng ta ban cho cậu năng lực nhỏ nhoi đó để rồi cậu làm như chẳng có gì xảy ra cả!”

Ngày thứ Năm đó, trong khi tôi đang quay lại với ý nghĩ này thì Yves đến ngồi xuống cạnh tôi trên băng ghế tôi thích tìm tới ngồi để suy nghĩ.

- Thế nào, cuốn album tiến triển tốt chứ?

- Lúc này cháu không có nhiều thời gian lắm, cháu đang phải chuẩn bị một bài thuyết trình.

Bóng Yves đang ở ngay sát bóng tôi.

- Bác đã làm điều hôm trước cháu gợi ý với bác.

Tôi không còn nhớ mình đã gợi ý gì với Yves nữa.

- Bác đã chép lại bức thư của mẹ bác, đúng như bác còn nhớ, không phải đúng từng chữ, nhưng bác đã có thể khôi phục lại nội dung chính. Đó là một ý tưởng rất hay, cháu biết đấy. Không còn là chữ của mẹ bác, dẫu thế khi đọc lại, bác vẫn tìm thấy gần như nguyên vẹn cảm xúc trước đây.

- Vậy mẹ bác đã viết gì cho bác trong bức thư đó, nếu không phải quá riêng tư?

Yves im lặng vài giây trước khi trả lời tôi, rồi ông khẽ thì thầm:

- Rằng bà yêu bác.

- À phải, như thế cũng không quá dài để chép lại.

Tôi dịch người sát vào ông, vì ông nói rất khẽ, vậy là bóng của chúng tôi lại trùm lên nhau mà tôi không hề biết. Và lúc đó những gì tôi chợt nhìn thấy khiến tôi sững sờ.

Bức thư của mẹ ông chưa bao giờ tồn tại. Trên các trang của cuốn album bị cháy trong căn nhà kho chỉ hiện lên những dòng chữ chính tay ông đã viết, trong suốt cuộc đời. Mẹ Yves đã mất khi sinh ra ông, rất lâu trước khi ông biết đọc.

Những giọt nước mắt dâng lên trong đôi mắt tôi. Không phải vì chuyện mẹ ông ra đi quá sớm, mà vì lời nói dối của ông.

Hãy hình dung những nỗi bất hạnh ông đã phải kìm nén để tưởng tượng ra mối liên hệ

với một người mẹ chưa bao giờ biết mặt. Cả cuộc đời ông không khác gì một chiếc giếng sâu không đáy, một chiếc giếng đầy nỗi buồn không gì khóa lấp nổi, mà Yves chỉ có thể đẩy lại bằng một lá thư tưởng tượng.

Chính cái bóng của ông đã thì thầm tất cả vào tai tôi.

Tôi giả bộ còn bài tập cần làm, xin lỗi ông và hứa sẽ quay lại ngay vào giờ nghỉ tiếp theo, rồi vội vàng chạy đi. Ra tới sân trường, tôi cảm thấy mình thật hèn nhát. Tôi thề xấu hổ về chính mình trong suốt giờ học của cô Schaeffer, nhưng không tìm thấy đủ can đảm để quay lại bên ông, người bạn của tôi, như tôi đã hứa với ông.

* *

Về tới nhà, mẹ thông báo với tôi tối đó trên ti vi sẽ phát một phóng sự về nạn chặt phá rừng ở khu vực Amazon. Bà đã chuẩn bị sẵn sàng một khay đồ ăn để chúng tôi cùng thưởng thức trên trường kỷ ngoài phòng khách. Mẹ thu xếp cho tôi ngồi trước ti vi, mang đến cho tôi một chiếc bút và một cuốn sổ, rồi ngồi xuống cạnh tôi. Số lượng động vật hoang dã đã bị lâm vào cảnh phải di cư hay tuyệt chủng vì con người mê say đồng tiền đến mức mất hết lý trí quả thật khủng khiếp!

Trong khi chúng tôi ngồi đó, bắt lực theo dõi cảnh những con lười ở Braxin, một loài vật mà tôi thấy rất đồng cảm và gần gũi, bị tàn sát, mẹ xắt nhỏ thịt gà. Đến giữa chương trình, tôi đưa mắt nhìn đồng xương còn lại của con gà và thề hứa sẽ trở thành người ăn chay ngay khi có thể.

Người dẫn chương trình giải thích cho chúng tôi nguyên lý của quá trình thoát hơi nước, một thứ cũng khá đơn giản. Dưới những thân cây, mặt đất cũng thoát hơi nước, gần giống như chúng ta toát mồ hôi qua lỗ chân lông vậy. Thứ mồ hôi này của hành tinh bốc hơi lên cao tạo thành các đám mây. Khi các đám mây trở nên đủ lớn, chúng trở thành mưa rơi xuống, cung cấp lượng nước cần thiết để cho cây cối có thể sinh sôi và tươi tốt. Phải thừa nhận về mặt tổng thể, hệ thống này quả là được nghĩ ra một cách khá chu đáo. Rõ ràng, nếu người ta cứ tiếp tục làm bề mặt trái đất trọc lóc ra như một quả trứng, rồi sẽ chẳng còn mồ hôi hay mây nữa. Hãy tưởng tượng đến những hậu quả khi thế giới này không còn lấy một đám mây xem, nhất là với tôi! Đôi khi cuộc sống lõm bạn những trò đùa thật dở khóc dở cười. Tôi đã nghĩ ra bài thuyết trình về sự nóng lên của khí hậu này để có một cái cớ, chẳng hề ngờ rồi chủ đề đó lại động chạm sát sạt tới mình như thế.

Mẹ đã ngủ thiếp đi, tôi mở tiếng ti vi to lên một chút để đánh giá giấc ngủ của bà, rõ ràng mẹ đã ngủ rất say. Lại thêm một ngày mệt mỏi của bà. Trông thấy mẹ như thế luôn làm tôi buồn vô cùng. Thêm một lý do nữa để không đánh thức bà dậy. Tôi chỉnh nhỏ tiếng xuống, rồi khẽ rón rén leo lên tầng áp mái. Không bao lâu nữa mặt trăng sẽ lên tới đúng giữa khung cửa trên mái.

Theo đúng quy trình đã áp dụng từ lần thử nghiệm trước, tôi đứng thật thẳng người, quay lưng về phía khung cửa kính, hai bàn tay nắm chặt lại. Tim tôi đập đến một trăm mười nhịp một phút, hệ quả trực tiếp từ nỗi sợ hãi đang ám ảnh tôi.

Đúng 22 giờ, cái bóng xuất hiện trước mắt tôi, thoát tiên rất mãnh, chỉ nhỉnh hơn nét bút chì một chút trên sàn tầng áp mái, rồi to dần lên. Tôi chờ người ra, nhưng muốn làm gì đó song thậm chí không nhúc nhích nổi lấy một ngón tay. Cái bóng của tôi đáng ra cũng phải im lìm như thế, song nó lại giơ hai cánh tay lên, trong lúc hai cánh tay tôi đang buông xuống dọc thân mình. Đầu cái bóng cúi xuống, nghiêng sang phải, rồi sang trái, quay sang hướng nhìn nghiêng, và rồi chuyện đáng kinh ngạc nhất có thể xảy ra đã thực sự xảy ra, nó thè lưỡi về phía tôi.

Đúng vậy đấy! Người ta có thể vừa sợ run người vừa bật cười cùng một lúc, chuyện này chẳng có gì là không phù hợp. Cái bóng đổ dài ra phía trước hai bàn chân tôi, vươn lên, biến dạng trên mấy chiếc thùng các tông. Nó luồn lách giữa những cái rương, rồi bàn tay của nó đặt lên một chiếc hộp, như thể muốn chống tay lên đó.

- Cậu là bóng của ai? Tôi lúng búng.

- Thế cậu muốn tôi thuộc về ai đây? Tôi thuộc về cậu, tôi là cái bóng của cậu.

- Chứng minh đi!

- Mở cái hộp này ra, cậu sẽ tự thấy thôi. Tôi có một món quà nhỏ dành cho cậu.

Tôi bước lên ba bước, cái bóng tránh sang một bên.

- Không phải là cái ở trên, cậu đã mở nó ra rồi, hãy mở cái hộp ở dưới.

Tôi làm theo. Tôi để cái hộp thứ nhất xuống sàn, mở nắp cái hộp thứ hai ra. Bên trong đựng đầy ảnh trước đây tôi chưa bao giờ thấy, những bức ảnh của tôi vào ngày tôi ra đời. Trông tôi giống như một quả dưa chuột bao tử to tướng nhăn nheo, chỉ thiếu mỗi màu xanh lục và có thêm đôi mắt. Trông tôi chẳng mấy đáng tự hào, và tôi không thấy món quà này thú vị cho lắm.

- Nhìn bức ảnh tiếp theo đi! Cái bóng nằn nì.

Bố đang ôm tôi vào lòng, đôi mắt ông nhìn tôi chăm chú, và bố mỉm cười, một nụ cười tôi chưa từng thấy trên khuôn mặt ông. Tôi bước lại gần khung cửa để nhìn thấy rõ hơn khuôn mặt của bố. Cái nhìn trong đôi mắt ông cũng long lanh ngời sáng giống như trong ngày cưới của bố mẹ.

- Cậu thấy đấy, cái bóng khề thì thầm, ông ấy đã yêu cậu ngay từ phút giây đầu tiên của đời cậu. Có thể ông ấy chưa bao giờ tìm được lời để nói cho cậu biết về tình yêu ấy, song bức ảnh này đáng giá bằng mọi lời hay ý đẹp mà cậu từng muốn được nghe.

Tôi tiếp tục ngắm nhìn bức ảnh, tôi cảm thấy hạnh phúc đến phát điên lên khi được ngắm nhìn mình trong vòng tay của bố. Tôi cho bức ảnh vào túi áo của bộ pyjama để giữ nó lại bên mình.

- Giờ cậu hãy ngồi xuống, tôi và cậu cần nói chuyện, cái bóng nói tiếp.

Tôi ngồi xếp bằng xuống sàn nhà. Cái bóng cũng ngồi xuống cùng tư thế trước mặt tôi, tôi

có cảm giác nó quay lưng về phía tôi, song đó chỉ là cảm giác do ánh trăng tạo ra.

- Cậu có trong tay một quyền năng rất hiếm, cậu cần chấp nhận và sử dụng nó, cho dù nó có làm cậu sợ đi nữa.

- Để làm gì?

- Cậu rất hạnh phúc khi nhìn thấy bức ảnh này, đúng không?

Tôi không rõ “hạnh phúc” có phải là từ chính xác hay không, song bức ảnh bố đang bế tôi trên tay làm tôi thấy được an ủi rất nhiều. Tôi nhún vai. Rồi tôi tự nhủ nếu bố không cho biết tin tức gì kể từ khi ông bỏ đi, thì nguyên do là vì ông không thể làm khác được. Từng ấy tình yêu không thể nào biến mất chỉ sau vài tháng. Nó chắc chắn vẫn còn hiện hữu trong trái tim ông.

- Chính xác là thế đấy, cái bóng nói tiếp như thể đọc được tất cả suy nghĩ của tôi. Hãy tìm cho mỗi người cậu lấy đi cái bóng một tia sáng nhỏ bé sẽ thắp sáng cho cuộc đời họ, một mảnh ký ức còn bị che giấu của họ, đó là tất cả những gì chúng tôi yêu cầu cậu.

- Chúng tôi?

- Chúng tôi, những cái bóng, cái bóng đang đối thoại với tôi khẽ rì rầm.

- Cậu đúng là cái bóng của tôi sao? Tôi hỏi.

- Của cậu, của Yves, của Luc hay Marquès, đâu có gì quan trọng, chúng ta hãy coi như tôi là cán bộ lớp.

Tôi mỉm cười, tôi hiểu quá rõ cái bóng muốn nói gì.

Một bàn tay đặt lên vai tôi làm tôi giật mình kêu thét lên. Tôi quay người lại và nhận ra khuôn mặt của mẹ.

- Con nói chuyện với cái bóng của mình sao, con yêu?

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi tôi thầm hy vọng mẹ đã hiểu ra tất cả, rằng bà đã chứng kiến tận mắt chuyện vừa xảy đến với tôi, song mẹ nhìn tôi với vẻ mũi lòng thương cảm. Từ đó tôi có thể kết luận bà không hề có chút năng lực nào hết. Mẹ chỉ nghe thấy giọng nói của tôi trên tầng áp mái; lần này, xem ra đến lượt tôi sẽ phải làm quen với những buổi trị liệu tâm lý.

Mẹ ôm lấy tôi trong vòng tay, ghì chặt tôi vào lòng.

- Con thấy cô đơn đến thế sao? mẹ hỏi tôi.

- Không, con xin thề là không, tôi trả lời để trấn an bà, đó chỉ là một trò chơi thôi.

Mẹ bò lại gần khung cửa, áp mặt lên tấm kính.

- Tầm nhìn từ đây đẹp quá. Đã lâu lắm rồi mẹ không leo lên tầng áp mái này. Lại đây con, ngồi xuống bên mẹ, và kể cho mẹ nghe những gì cái bóng và con đã nói chuyện với nhau.

Quay người lại, tôi nhìn thấy cái bóng của mẹ, cô độc bên cạnh tôi. Vậy là tới lượt mình, tôi ôm lấy mẹ, dành cho bà toàn bộ tình yêu tôi có được.

*

“Bố bỏ đi không phải vì con đâu, con yêu. Bố yêu một người phụ nữ khác... còn mẹ đã cảm thấy hằng hụt khủng khiếp.”

Không một đứa trẻ nào trên đời muốn phải nghe mẹ chúng thừa nhận với chúng một sự thật như thế. Những lời nói đó mẹ không hề nói ra, chính cái bóng của bà đã thì thầm như vậy vào tai tôi, trên tầng áp mái. Tôi nghĩ cái bóng của mẹ đã tâm sự với tôi bí mật ấy để giải thoát tôi khỏi cảm giác có lỗi về việc bố bỏ đi.

Tôi hiểu ngay thông điệp này cũng như điều những cái bóng trông chờ ở tôi, giờ đây không còn là chuyện tưởng tượng nữa, và mẹ không ngớt lặp đi lặp lại với tôi rằng tôi chẳng còn thiếu điều gì về mặt đó. Tôi cúi người về phía mẹ, đòi mẹ chiều tôi một việc rất nhỏ.

- Mẹ có thể viết cho con một bức thư không?

- Một bức thư? Thư gì vậy con? Mẹ hỏi lại.

- Mẹ hãy tưởng tượng khi con còn nằm trong bụng mẹ, mẹ muốn nói với con mẹ rất yêu con, mẹ sẽ làm thế nào vì mẹ và con vẫn chưa thể trò chuyện với nhau?

- Nhưng mẹ vẫn luôn nói với con mẹ yêu con trong suốt thời gian đợi con ra đời đấy thôi.

- Vâng, nhưng con đâu thể nghe thấy mẹ nói.

- Người ta nói rằng những đứa trẻ nghe thấy tất cả khi còn nằm trong bụng mẹ.

- Con không biết ai đã nói với mẹ như thế, nhưng dù sao con vẫn chẳng nhớ gì hết.

Mẹ nhìn tôi thật lạ.

- Con muốn gì với bức thư đó vậy?

- Cứ cho rằng để mẹ cho con biết tất cả những gì mẹ cảm thấy, và cũng để con có thể ghi nhớ chúng, mẹ đã nảy ra ý tưởng viết thư cho con. Mẹ viết cho con một bức thư để con đọc thật lâu sau khi con ra đời, chẳng hạn như một bức thư trong đó mẹ cầu chúc cho con vô số điều may mắn, dành cho con vài lời khuyên để con được hạnh phúc khi lớn lên.

- Và con muốn mẹ viết cho con bức thư đó ngay bây giờ?

- Vâng, đúng là như thế, nhưng với điều kiện mẹ quay trở lại là người mẹ đang mang ấp ủ con. Mẹ đã biết trước tên con sẽ là gì ngay từ khi con đang ở trong bụng mẹ, đúng không?

- Không, bố mẹ không biết con sẽ là một cô bé hay một chàng trai. Bố mẹ đã chọn tên cho con đúng ngày con ra đời.

- Vậy mẹ hãy viết bức thư đó mà đừng ghi cái tên nào hết, như thế sẽ còn chân thật hơn.

- Con lấy ở đâu ra những ý nghĩ kiểu này vậy? mẹ vừa hỏi vừa ôm hôn tôi.
- Trong trí tưởng tượng của con! Vậy mẹ sẵn lòng làm việc đó chứ?
- Được, mẹ sẽ viết thư cho con, mẹ sẽ bắt đầu viết ngay tối nay. Bây giờ, đến lúc con phải đi ngủ thôi.

*

Tôi leo ngay lên giường, với hy vọng kế hoạch của mình sẽ suôn sẻ tới cùng. Nếu mẹ giữ lời hứa, phần thứ nhất coi như đã thành công.

Sáng sớm hôm sau, khi mở mắt thức dậy, tôi tìm thấy một bức thư mẹ để trên mặt bàn đầu giường, còn bức thư của bố được để dựa vào chân cây đèn ngủ. Lần đầu tiên từ sáu tháng qua, ba chúng tôi lại quây quần bên nhau trong phòng ngủ của tôi.

Bức thư của mẹ là bức thư đẹp nhất trên thế gian này. Nó thuộc về tôi và sẽ mãi mãi là của tôi. Nhưng tôi có một nhiệm vụ quan trọng cần hoàn thành, và để làm được điều đó, tôi cần chia sẻ bức thư. Chắc chắn mẹ sẽ hiểu nếu tôi cho bà biết bí mật này.

Tôi cho bức thư vào cặp sách, và trên đường tới trường, tôi rẽ vào hiệu sách. Tôi dành hết tiền tiêu vặt của cả tuần để mua một tờ giấy rất đẹp. Tôi đưa bức thư của mẹ cho ông chủ hiệu và chúng tôi đã copy một bản trên chiếc máy photo mới tinh của ông. Bản gốc và bản sao hầu như khó lòng nhận ra. Một bản sao gần như hoàn hảo, như thể tôi đã có bức thư của mẹ và cái bóng của nó. Dầu sao tôi vẫn giữ lại bản gốc cho mình.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi lang thang tìm kiếm quanh những thùng rác rất lớn. Cuối cùng tôi cũng tìm được thứ mình cần, một mẫu gỗ nhỏ cháy xém của căn nhà kho còn sót lại sau lần dọn rác. Vẫn còn đủ muội than dính trên đó để dùng cho phần hai kế hoạch của tôi.

Tôi gói mẫu gỗ vào trong một chiếc khăn ăn tôi đã xoáy trong căng tin rồi cất nó vào trong cặp.

Vào giờ lịch sử của cô Henry, trong khi Cleopatre đang làm duyên làm dáng để quyến rũ Julius Caesar, tôi cẩn thận lấy mẫu gỗ cháy đen và bản sao bức thư ra. Tôi để chúng lên mặt bàn học rồi bắt đầu bôi muội than lên tờ giấy. Một ít chỗ này, một ít chỗ kia. Hẳn là cô Henry đã phát hiện ra việc làm lén lút của tôi, cô ngưng giảng bài, để mặc Cleopatre giữa một màn diễn thuyết dang dở và bước về phía tôi. Tôi vo tròn tờ giấy lại rồi nhanh tay vớ lấy một cây bút.

- Cô có thể biết em đang cầm gì trong tay không? Cô hỏi tôi.
- Cây bút của em, thưa cô, tôi đáp không chút ngần ngại.
- Cây bút mực xanh của em chắc hẳn phải có kiểu ra mực thật kỳ quặc mới khiến em dính toàn chì đen thế kia. Ngay khi đã tìm được thứ gì đó có thể viết bình thường, em hãy viết cho cô một trăm lần “Giờ lịch sử không phải để vẽ”. Còn bây giờ, em đi rửa tay rửa mặt rồi quay lại lớp ngay lập tức.

Đám bạn cùng lớp phá lên cười trong lúc tôi đi ra cửa. A, tình bạn mới đẹp làm sao!

Tối trước tắm gương trong phòng vệ sinh, tôi hiểu ngay lập tức tại sao mình bị phát hiện. Đáng ra tôi không bao giờ được phép quệt tay lên trán, trông tôi lúc này chẳng khác gì một người thợ mỏ.

Quay trở lại chỗ ngồi, tôi tìm lại tờ giấy của mình trong tình trạng thật thảm hại và không khỏi lo lắng rằng mọi cố gắng của tôi thế là công cốc. Vậy mà ngược lại, bị vò nhàu như lúc này, bức thư của tôi có dáng vẻ đúng như tôi muốn mang tới cho nó. Chuông báo hết giờ sắp vang lên, không bao lâu nữa tôi có thể chuyển sang thực hiện phần thứ ba, cũng là phần cuối cùng trong kế hoạch của tôi.

* *

Tôi tràn trề hy vọng kế hoạch của mình sẽ thành công. Ngày hôm sau, bức thư không còn ở chỗ tôi đã giấu nó, hờ hênh một cách cố ý, dưới một mảnh gỗ trong đồng tro tàn của căn nhà kho cũ.

Nhưng tôi sẽ phải đợi thêm một tuần trước khi có được bằng chứng xác nhận.

* *

Thứ Ba tuần kế tiếp, tôi đang trò chuyện với Luc trên băng ghế ưa thích của mình thì Yves lại gần hỏi cậu bạn tôi xem có thể để tôi và ông lại riêng với nhau hay không. Yves ngồi xuống chỗ của Luc, sau đó ông im lặng một lúc.

- Bác đã nói chuyện với bà hiệu trưởng xin nghỉ việc, cuối tuần này bác sẽ thôi việc ở đây. Bác muốn tự mình báo tin cho cháu.

- Vậy là cả bác cũng sẽ ra đi, tại sao?

- Đó là một câu chuyện dài. Ở tuổi bác, đã đến lúc bác rời trường rồi, phải không nào? Có thể nói trong suốt những năm ở đây bác đã sống trong quá khứ, bị giam hãm trong tuổi thơ của chính bác. Giờ bác cảm thấy mình đã được tự do. Bác cần lấy lại thời gian đã mất, bác cần xây dựng cho mình một cuộc sống thực sự, để cuối cùng bác có thể hạnh phúc.

- Cháu hiểu, tôi thì thầm, cháu sẽ nhớ bác lắm, cháu rất vui đã có bác làm bạn.

- Bác cũng sẽ rất nhớ cháu, mà có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Có thể. Bác định làm gì?

- Thử vận may của bác ở nơi khác, bác có một giấc mơ ấp ủ từ lâu cần biến thành hiện thực, và một lời hứa cần làm tròn. Nếu bác cho cháu biết đó là gì, cháu sẽ biết giữ bí mật chứ? Thề nhé?

Tôi nhổ nước bọt xuống đất.

Yves thì thầm bí mật của ông vào tai tôi, nhưng vì đó là một bí mật, tôi sẽ im lặng không

hế lộ một lời nào về nó. Tôi là một người biết giữ lời hứa.

Hai chúng tôi bắt tay nhau, ông và tôi cùng quyết định rằng nói lời chia tay luôn lúc đó là hay nhất. Để đến thứ Sáu sẽ quá buồn. Còn nếu chia tay ngay lúc này, chúng tôi sẽ có vài ngày để làm quen với ý nghĩ sẽ không còn gặp lại nhau nữa.

Quay về nhà, tôi leo lên tầng áp mái đọc lại bức thư của mẹ. Có thể cái câu trong đó mẹ tôi viết rằng mong ước lớn nhất của bà là tôi có được niềm vui trong cuộc sống; rằng mẹ hy vọng tôi tìm thấy một công việc làm tôi cảm thấy hạnh phúc, và cho dù tôi có lựa chọn thể nào cho cuộc đời mình đi nữa, chỉ cần tôi yêu và được yêu, vậy là tôi đã hoàn tất mọi hy vọng bà gửi gắm nơi tôi.

Vâng, có lẽ chính những dòng đó đã giải phóng Yves khỏi những xiềng xích bó buộc ông với tuổi thơ của mình.

Suốt một thời gian, tôi cảm thấy hối tiếc đã chia sẻ bức thư của mẹ với ông. Việc đó đã lấy đi mất của tôi một người bạn.

* *

Bà hiệu trưởng và các giáo viên đã tổ chức một buổi liên hoan chia tay nhỏ. Buổi lễ diễn ra trong căng tin của trường. Yves được mọi người quý mến hơn nhiều so với những gì ông từng nghĩ, tất cả phụ huynh học sinh đều tới, và tôi tin điều đó làm ông rất cảm động. Tôi đã xin mẹ để hai mẹ con ra về. Khoảnh khắc Yves ra đi, tôi không muốn trải qua nó cùng bất cứ ai khác.

*

Hôm đó là một đêm không trăng, có leo lên tầng áp mái cũng chẳng ích gì. Nhưng từ trong nếp gấp của tấm rèm phòng mình, tôi nghe thấy vọng lại giọng cái bóng của Yves cảm ơn tôi trước khi mơ màng ngủ thiếp đi.

* *

Kể từ khi Yves rời khỏi trường, tôi không còn tới tha thẩn quanh chỗ nhà kho cũ nữa. Tôi đã hiểu ra mỗi nơi chốn cũng có cái bóng riêng của nó. Những ký ức luôn hiện diện, kéo bạn chìm vào nỗi nhớ ngay khi bạn bước lại gần. Mất đi một người bạn thật chẳng dễ gì nguôi ngoai được. Dẫu vậy, sau khi chuyển trường tôi đáng ra đã phải quen với chuyện đó, nhưng không, vô ích, lần nào cảm xúc cũng vẫn vẹn nguyên như thế, một phần của bạn lưu lại cùng người bạn đã ra đi, nó giống như một nỗi ưu phiền của tình yêu, nhưng giờ đang gắn với tình bạn. Không nên quá gắn bó với những người khác, làm thế thật nguy hiểm.

Luc cảm thấy tôi đang rầu rĩ. Mỗi buổi chiều, khi ở trường về, cậu đều mời tôi ghé qua tiệm bánh của gia đình cậu. Chúng tôi cùng làm bài tập với nhau với phần thưởng là một chiếc bánh kem cà phê xen giữa các bài tập toán và bài học lịch sử.

Học kỳ cuối cùng cũng kết thúc, tôi đã rất cẩn thận với mỗi bước đi của mình, tôi cần lấy

lại sức trước khi sử dụng đến năng lực của mình lần nữa. Tôi muốn học cách sử dụng nó thật thành thạo.

Tháng Sáu đã sắp hết, kỳ nghỉ tới gần, và tôi đã giữ lại được cái bóng của mình suốt thời gian đó.

*

Mẹ không có mặt trong lễ trao phần thưởng, bà bận ca trực và không một đồng nghiệp nào trực thay được cho bà. Chuyện này làm mẹ rất buồn, song tôi đã nói với bà như thế cũng không sao. Sang năm lại có buổi lễ trao thưởng nữa, và chúng tôi sẽ thu xếp để lần đó mẹ có thể tới dự.

Vậy là khi bước lên bục nhận phần thưởng, tôi đưa mắt về khu vực chỗ ngồi dành cho phụ huynh học sinh với hy vọng sẽ thấy bố có mặt ở đó, biết đâu ông đã len vào giữa những ông bố khác để dành cho tôi một bất ngờ. Có lẽ cả bố cũng bận ca trực, bố mẹ tôi đúng là không may mắn, tôi chẳng thể nào phiền trách họ, vì đây đâu phải lỗi của bố mẹ.

Niềm vui của tôi trong lễ trao phần thưởng cuối năm học chỉ đơn giản là vì hôm đó đánh dấu chấm hết cho năm học. Hai tháng liền không phải thấy Marquès và Élisabeth tỉ tê bên nhau dưới gốc cây dẻ như hai kẻ ngẩn ngơ, người ta gọi quãng thời gian ấy là mùa hè, và đây chính là mùa đẹp nhất trong năm.

Lợi thế khi sống tại thị trấn nhỏ của chúng tôi là người ta thực sự không cần phải đi đâu xa vào các kỳ nghỉ. Với hồ nước để bơi lội cùng khu rừng để đi picnic, chúng tôi đã có tại chỗ mọi thứ cần thiết. Luc cũng sẽ ở lại nhà vì bố mẹ cậu không thể đóng cửa tiệm bánh. Như thế khách hàng sẽ buộc phải tìm đến siêu thị mua bánh mì, và mẹ Luc nói một khi người ta đã nhiễm phải những thói quen xấu sẽ rất khó thay đổi chúng.

Cuối tháng Bảy, một sự kiện tuyệt vời diễn ra. Luc có thêm một cô em gái. Nhìn cô bé ngọ nguậy trong chiếc nôi của nó thật thú vị. Kể từ khi cô em gái chào đời, Luc không còn hoàn toàn như cũ nữa, ít vô tư hơn, cậu bắt đầu nghĩ tới vai trò người anh của mình và thường xuyên tâm sự với tôi về những gì cậu sẽ làm sau này. Cả tôi nữa, tôi cũng rất thích có một cô em gái hay một cậu em trai.

*

Đến tháng Tám, mẹ có được mười ngày nghỉ. Chúng tôi mượn ô tô từ một người bạn của mẹ rồi lái tới tận bờ biển. Đây là lần thứ hai trong đời tôi tới bãi biển đó.

Biển dường như chẳng bao giờ già đi, bãi cát vẫn giống hệt như lần trước.

Chính trong ngôi làng nhỏ nằm bên bờ biển này tôi đã gặp Cléa. Một cô gái xinh hơn Élisabeth nhiều. Cléa mắc chúng cam điếc bẩm sinh, một người bạn được tạo ra để dành cho tôi, và chúng tôi ngay lập tức trở nên hết sức thân thiết.

Để đền bù cho đôi tai của cô, Chúa đã dành cho Cléa đôi mắt to, thật to, đôi mắt ấy làm nên toàn bộ vẻ đẹp gương mặt cô. Thay vì nghe, cô nhìn thấy tất cả, không bỏ sót chi tiết nhỏ nhất nào. Thực ra Cléa không hẳn bị câm, các dây thanh đới của cô vẫn còn nguyên vẹn, song vì cô không bao giờ nghe thấy các từ, cô không biết phải phát âm chúng như thế nào. Một lời giải thích xem ra hoàn toàn hợp lý. Khi cô cố nói, những âm thanh khàn khàn phát ra từ họng cô ban đầu khiến tôi hơi sợ, nhưng chỉ cần cô bật cười, lập tức giọng của cô trở nên giống hết tiếng đàn violoncelle, và tôi rất thích nghe violoncelle. Không phải vì Cléa không nói gì mà cô kém thông minh hơn so với các cô gái cùng lứa tuổi. Ngược lại là đằng khác, cô thuộc lòng những bài được mà cô thể hiện bằng hai bàn tay. Cléa giao tiếp bằng các cử chỉ. Người bạn bị mất khả năng nghe và nói đầu tiên của tôi có tính cách rất kiên cường. Để nói cô muốn một lon Coca-Cola chẳng hạn, cô bạn của tôi thực hiện những cử chỉ không thể tin nổi bằng các ngón tay, và lập tức bố mẹ cô hiểu ra ngay thứ cô muốn. Tôi lập tức hiểu ra ngay người ta nói "không" như thế nào trong ngôn ngữ cử chỉ khi cô hỏi liệu có thể được ăn suất kem thứ hai hay không.

Tôi đã mua một tấm bưu thiếp ở quầy bán đồ tạp hóa trên bãi biển để viết thư cho bố. Tôi viết kín toàn bộ phần bên trái bằng cỡ chữ thật bé, vì chỗ dành để viết trên thiếp rất ít, song đến lúc chuyển sang hoàn tất phần bên phải, cây bút trong tay tôi chững lại giữa chừng, và tôi cũng vậy. Tôi không biết phải ghi địa chỉ nào lên tấm thiếp. Chợt nhận ra mình không hề biết bố hiện đang sống ở đâu khiến lòng tôi nhói đau... Tôi nhớ lại những lời của Yves trên băng ghế ngoài sân trường, khi ông nói với tôi tương lai còn ở phía trước. Ngồi xuống bờ cát, tôi chỉ thấy trước mặt mình những con mòng biển đang bỏ nhào xuống nước bắt cá, và cảnh tượng này lại làm tôi nhớ tới những buổi đi câu cùng bố.

Đôi khi cuộc sống có thể thay đổi với tốc độ thật khó tin. Mọi thứ đang diễn ra thật tồi tệ, thế rồi xảy tới một sự kiện không ngờ làm thay đổi tất cả. Lúc ấy tôi đang mong ước có một cuộc sống khác, tôi chẳng hề có em trai hay em gái, nhưng cũng như Luc, tôi đã suy nghĩ về tương lai của mình. Vào kỳ nghỉ hè bên bờ biển cùng mẹ năm đó, cuộc đời tôi đã hoàn toàn đảo lộn.

Ngay từ khi gặp gỡ Cléa, tôi hiểu ngay sẽ không còn gì giống như trước nữa. Tới ngày tựu trường, đám bạn cùng lớp sẽ tái mặt đi vì ghen tị khi biết được tôi có một cô bạn gái không biết nghe, không biết nói, và tôi sẽ rất vui được thấy vẻ mặt của Élisabeth lúc ấy.

Cléa phác họa từ ngữ trên không trung, một kiểu thi ca trong khí quyển. Élisabeth thực sự không thể nào theo bết gót cô. Bố từng nói không bao giờ nên so sánh người này với người kia, vì mỗi con người đều khác nhau, điều quan trọng là tìm thấy sự khác biệt phù hợp với mình nhất. Và Cléa chính là sự khác biệt của tôi.

*

Vào cuối một buổi sáng tràn ngập ánh mặt trời, buổi sáng đầu tiên trong kỳ nghỉ của mẹ con tôi, Cléa lại gần tôi trong lúc hai chúng tôi đang tản bộ trên bên cảng. Chưa bao giờ chúng tôi ở gần nhau đến thế. Bóng chúng tôi lướt qua nhau trên mặt đê chắn sóng, tôi thấy sợ và bất giác lùi lại một bước. Cléa không hiểu phản ứng của tôi. Cô nhìn tôi hồi lâu, và tôi nhận ra nỗi buồn trong đôi mắt cô, rồi cô vùng bỏ chạy. Tôi lấy hết sức cố gọi với theo, nhưng cô vẫn không quay trở lại. Tôi đúng là đồ ngốc, cô đâu thể nghe thấy tôi gọi! Tôi đã mơ được cầm lấy tay cô từ khoảnh khắc đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Đối diện với biển, trông chúng tôi còn tuyệt hơn

hiều so với Élisabeth và Marquès dưới gốc cây dẻ khốn khổ trong sân trường. Nếu tôi lùi lại, nguyên do cũng chỉ vì tôi không muốn đánh cắp cái bóng của cô. Tôi không muốn biết điều gì khác về cô ngoài những thứ cô có thể nói với tôi bằng hai bàn tay mình. Cléa không thể hiểu ra điều đó và cứ chỉ lùi lại của tôi làm cô rất phiền lòng.

Tối hôm ấy, tôi dồn hết tâm trí suy nghĩ xem cần làm cách nào để được tha thứ và làm lành với cô.

Sau khi đã nghĩ tới nghĩ lui, tôi tin rằng chỉ có một cách duy nhất để sửa chữa lại nỗi phiền muộn tôi đã gây ra cho cô: nói với cô sự thật. Chia sẻ bí mật của tôi với Cléa theo tôi là giải pháp duy nhất nếu tôi thực sự muốn chúng tôi hiểu nhau. Muốn gắn bó với ai đó sẽ ích gì nếu ta không dám chấp nhận đặt niềm tin vào người đó?

Giờ chỉ còn việc tìm ra cách tiết lộ ra bí mật với cô. Khả năng sử dụng ngôn ngữ cử chỉ của tôi còn khá hạn chế, tôi vẫn còn chưa biết đủ những cử chỉ cần thiết để có thể thuật lại cho cô hiểu một câu chuyện như thế.

Ngày hôm sau, trời u ám đầy mây. Ngồi quỳ gối trên một tảng đá ở cuối con đê chắn sóng, Cléa chơi ném thia lia những hòn cuội xuống nước. Mẹ cô, rất vui vì con gái có được một người bạn, đã cho tôi biết nơi lánh mình quen thuộc của cô, nơi sáng nào cô cũng tìm đến. Tôi đến bên và ngồi xuống cạnh cô. Chúng tôi cùng ngồi đó hồi lâu ngắm nhìn những con sóng lao tới đập vào bờ đá vỡ tan. Cléa làm như tôi không hề có mặt ở đó, cô lờ tôi đi. Tôi lấy hết can đảm đưa bàn tay về phía tay cô, hy vọng chạm được vào nó, nhưng Cléa đã đứng dậy bỏ đi, nhảy từ tảng đá này qua tảng đá khác. Tôi theo sau cô, tới đứng trước mặt cô rồi đưa tay chỉ vào bóng của chúng tôi lúc này đang đổ dài trên mặt đê. Tôi yêu cầu cô đứng yên, tôi bước sang bên một bước, và bóng tôi trùm lên bóng cô. Sau đó tôi lùi lại, và đôi mắt cô còn mở to hơn nữa. Cô đã ngay lập tức hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Với bất cứ ai cho dù có ít khiếu quan sát đến thế nào đi nữa, chuyện này cũng chẳng có gì khó nhận ra, cái bóng phía trước tôi có mái tóc xõa dài, trong khi trước mặt cô là một cái bóng tóc ngắn. Tôi đưa hai tay lên bịt tai, hy vọng cái bóng của cô cũng im lặng như chủ nhân của nó, nhưng tôi vẫn có đủ thời gian nghe nó nói với tôi “Cứu tôi với, làm ơn hãy giúp tôi.” Tôi quỳ gối xuống kêu lên “Im đi, tôi xin cậu đấy, im đi!” và ngay lập tức tôi thu xếp cho bóng của chúng tôi lại chồng lên nhau để mọi thứ trở lại như cũ.

Cléa vẽ một dấu hỏi lớn trong không khí. Tôi nhún vai, và lần này đến lượt tôi bỏ đi. Cléa chạy theo sau tôi, sợ cô bị trượt chân trên những tảng đá, tôi vội đi chậm lại. Cô nắm lấy tay tôi, cả cô cũng muốn chia sẻ với tôi một bí mật. Để chúng tôi coi như hòa.

Ở cuối con đê chắn sóng nhô lên một ngọn hải đăng nhỏ xíu. Khi nhìn thấy nó nằm lơ lửng ở đó, người ta có thể nói nó đã bị bố mẹ bỏ rơi lại đó và không lớn lên thêm nữa. Đèn pha của nó lụi tắt, và đã lâu lắm rồi cây đèn không còn chiếu sáng mặt biển nữa.

Ngọn hải đăng cũ kỹ bị bỏ hoang ở cuối con đê chắn sóng ấy mới chính là chốn bí mật của Cléa. Từ khi cô cho phép tôi khám phá nó, mỗi lần chúng tôi gặp nhau cô lại dẫn tôi tới đó. Chúng tôi chui dưới chuỗi xích treo một tấm biển cũ han gỉ với hai từ *Cấm vào*, đẩy cánh cửa sắt có ổ khóa bị muối biển ăn mòn đã hỏng từ lâu mở ra, rồi leo lên cầu thang tới tận lan can của trụ đèn. Cléa là người đầu tiên leo lên cầu thang dẫn lên mái vòm, rồi chúng tôi ở lại trên

đó hàng giờ chờ ngắm những con tàu đi qua và chăm chú quan sát đường chân trời. Cléa vẽ nên những con sóng bằng cử động uyển chuyển của cổ tay trái, trong khi bàn tay phải của cô nghiêng ngả nhấp nhô để diễn tả những chiếc thuyền buồm lớn đi qua ngoài khơi. Khi mặt trời lặn, cô dùng các ngón cái và ngón trỏ tạo thành một vòng tròn rồi cho vầng mặt trời do cô tạo ra từ hai bàn tay dần dần hạ xuống sau lưng tôi, sau đó tiếng còi violoncelle của cô vang vọng khắp không gian.

Tối đến, khi mẹ hỏi tôi đã trải qua ngày hôm đó ở đâu, tôi kể với mẹ về một nơi trên bãi biển, thay vì nói tới một ngọn hải đăng chỉ thuộc về Cléa và tôi, một ngọn hải đăng nhỏ xíu bị bỏ rơi mà chúng tôi đã dang tay đón nhận.

*

Ngày thứ ba trong kỳ nghỉ của chúng tôi, Cléa không muốn leo lên mái vòm, cô ngồi lại dưới chân ngọn hải đăng, và qua thái độ cau có của cô, tôi đoán cô đang chờ đợi điều gì đó ở tôi. Cô lấy từ trong túi ra một tập giấy ghi chú nhỏ rồi viết lên một tờ giấy vãi từ trước khi đưa cho tôi: “Anh làm thế bằng cách nào vậy?”

Đến lượt mình, tôi cầm lấy tập giấy để trả lời cô.

- Làm gì cơ?

- Việc anh làm với những cái bóng ấy, Cléa viết.

- Anh cũng chẳng biết nữa, tự nhiên nó cứ đến như thế, và anh đã quen với việc đó rồi.

Di mạnh cây bút chì trên mảnh giấy, Cléa xóa đi những gì vừa viết, cô đã đổi ý trong khi đang viết. Dưới những nét gạch xóa tôi vẫn có thể đọc được “Anh là đồ điên!” nhưng cuối cùng cô đã lựa chọn viết cho tôi “Anh thật may mắn, vậy những cái bóng có nói chuyện với anh không?”

Bằng cách nào cô có thể nhận ra được chuyện đó? Tôi không thể nói dối cô.

- Có!

- Thế cái bóng của em có bị câm không?

- Không, anh không tin là vậy.

- Anh không tin hay anh biết chắc?

- Nó không bị câm.

- Cũng bình thường thôi, cả em nữa, ở trong đầu em cũng không hề bị câm. Anh muốn nói chuyện với cái bóng của em chứ?

- Không, anh thích nói chuyện với em hơn.

- Vậy nó đã nói gì với anh?

- Chẳng có gì quan trọng cả, chỉ vài lời quá ngắn ngủi.

- Nó có giọng nói dễ thương chứ, cái bóng của em ấy?

Tôi đã không hiểu hết tầm quan trọng đối với Cléa của câu hỏi cô vừa đặt ra với tôi. Nó cũng giống như một người mù hỏi tôi trông cô thế nào ở trong gương. Sự khác biệt của Cléa nằm trong sự im lặng của cô, chính là điều khiến cô trở nên độc nhất vô nhị trong mắt tôi, nhưng Cléa lại mơ ước được giống như bất cứ cô gái nào khác ở tuổi mình, một cô gái có thể diễn tả suy nghĩ của mình bằng một cách khác hơn những cử chỉ. Giá cô biết được sự khác biệt của cô đẹp đến thế nào.

Tôi cầm lấy cây bút chì.

- Đúng vậy, Cléa, cái bóng của em có giọng nói rất rõ ràng, duyên dáng và êm ái. Rất hợp với em.

Tôi đã đổ mặt khi viết ra những từ đó, và Cléa cũng vậy khi cô đọc chúng.

- Sao anh buồn thế? Cléa hỏi tôi.

- Vì kỳ nghỉ rồi sẽ kết thúc và anh sẽ rất nhớ em.

- Phía trước bọn mình vẫn còn một tuần lễ nữa, và nếu sang năm anh quay lại đây, anh biết sẽ phải tìm em ở đâu.

- Đúng thế, dưới chân ngọn hải đăng.

- Em sẽ đợi anh ở đó ngay từ ngày đầu tiên của kỳ nghỉ.

- Em hứa nhé?

Cléa phác lên một lời hứa bằng hai bàn tay cô. Một lời hứa đẹp hơn rất nhiều so với khi được nói bằng lời.

Một tia chớp lóe lên xé toạc bầu trời, Cléa ngẩng đầu lên rồi viết vào tập giấy:

- Em muốn anh bước lên cái bóng của em lần nữa, và nói cho em biết những gì nó kể với anh.

Tôi do dự, nhưng tôi cũng muốn làm cô vui, vậy là tôi bước về phía cô. Cléa đặt hai bàn tay lên vai tôi, tiến lại sát gần tôi. Tim tôi đập thình thịch như đang chạy nước rút, không còn chú ý gì tới những cái bóng của chúng tôi nữa, tôi chỉ còn thấy đôi mắt to sâu thẳm của Cléa đang áp lại gần khuôn mặt tôi, khiến mắt tôi phải lảng tránh. Mũi chúng tôi chạm vào nhau, Cléa đã nhả kẹo cao su, hai chân tôi bỗng mềm nhũn, tôi có cảm giác sắp ngất đi.

Tôi từng nghe nói trong một bộ phim những nụ hôn có vị ngọt của mật ong, song với Cléa chúng lại mang hương vị của kẹo cao su mùi dâu tây mà cô vừa nhả đi trước khi ôm hôn tôi. Lắng nghe tim mình đang đánh trống trong lồng ngực, tôi tự nhủ người ta hoàn toàn có thể chết vì một cái hôn. Dầu vậy tôi vẫn muốn cô làm lại lần nữa, song cô đã lùi ra xa. Và nhìn tôi.

Cô mỉm cười rồi viết lên tờ giấy trước khi vùng chạy đi:

- Anh là người trộm bóng của em, cho dù anh ở đâu, em cũng sẽ luôn nghĩ tới anh.

Cuộc sống có thể bất ngờ đảo lộn như vậy đấy, vào một ngày tháng Tám. Chỉ cần gặp một cô bé Cléa, thế là đủ để không buổi sáng nào còn như cũ, để không còn gì giống như trước, để nỗi cô đơn tan biến.

Vào buổi tối ngay sau nụ hôn đầu của mình, tôi chợt muốn viết cho Luc kể lại những gì vừa xảy đến. Có lẽ để kéo dài khoảnh khắc này. Nói về Cléa cũng là cách để giữ lại cô lâu hơn chút nữa bên tôi. Thế rồi tôi xé vụn bức thư ra thành nghìn mảnh.

*

Ngày hôm sau, Cléa không có mặt dưới chân ngọn hải đăng. Tôi đi đi lại lại đến mười lượt dọc con đê chắn sóng trong lúc đợi cô. Tôi sợ nhớ cô trượt chân rơi xuống nước. Gắn bó với ai đó thật nguy hiểm biết chừng nào. Nó có thể khiến ta khổ sở đến mức khó lòng tin nổi. Chỉ riêng nỗi sợ bị mất đi người kia cũng đủ đau đớn lắm rồi. Trước đây chưa bao giờ tôi mừng tượng ra cảnh này. Với bố, tôi không có sự lựa chọn, người ta không thể lựa chọn được bố cho mình, và việc một ngày kia ông quyết định bỏ rơi bạn để ra đi càng không, song Cléa là chuyện khác. Với cô, mọi thứ đều khác biệt. Tôi đang rầu rĩ thì chợt nghe thấy từ xa vẳng lại tiếng đàn violoncelle. Cléa đang ở dưới bến cảng cùng bố mẹ cô, trước hàng kem. Bố cô vừa làm rơi cây kem ốc quế vào áo sơ mi, và Cléa bật cười vang. Tôi không biết nên làm gì nữa, ngồi im ở đó hay chạy lại bên cô? Mẹ Cléa vẫy tay chào tôi. Tôi đáp lại lời chào của bà rồi đứng dậy theo hướng ngược lại.

Tôi đã trải qua một ngày dài tẻ tẻ chờ đợi Cléa không hiểu vì sao việc đó lại khiến tôi khổ sở đến thế. Con đê nơi chỉ mới hôm qua chúng tôi còn rảo bước giờ liên tục bị những đợt sóng đập vào. Đứng đó lủi thủi một mình làm tôi buồn muốn phát khóc lên được. Hẳn tôi đã gặp phải cái bóng tẻ tẻ nhất trên đời, cái bóng của sự thiếu vắng, và phải đồng hành với nó thật đáng ghét làm sao. Đáng ra tôi không nên tin vào Cléa, không nên hé lộ với cô bí mật của tôi. Đáng ra tôi không nên gặp gỡ cô. Mấy ngày trước, tôi đâu cần tới cô, đã đành lúc đó cuộc sống của tôi cũng chẳng vui vẻ gì, song ít nhất còn chấp nhận được. Giờ đây, khi không có Cléa, mọi thứ quanh tôi như sụp đổ. Thật tẻ khi phải trông ngóng một cử chỉ của ai đó để có thể cảm thấy hạnh phúc. Tôi rời khỏi con đê chắn sóng, đi lang thang lại gần quầy bán đồ tạp hóa trên bãi biển. Tôi muốn viết thư cho bố, vậy là tôi lén xoáy một tấm bưu thiếp to trên giá trưng bày rồi tới ngồi xuống một cái bàn ở hàng giải khát. Vào giờ đó chẳng có mấy khách hàng, và cô phục vụ cũng chẳng phàn nàn gì.

Bố,

Con viết cho bố bên bờ biển, nơi mẹ và con tới nghỉ vài ngày. Con ước gì bố cũng ở đây với mẹ và con, nhưng thực tế vẫn là thực tế. Con rất muốn nhận được tin của bố để biết bố đang hạnh phúc. Nói về hạnh phúc, với con, dường như nó cứ đến rồi đi. Giá như bố ở đây, con sẽ kể

cho bố nghe những gì đến với con, và con chắc điều đó sẽ giúp con thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Bố có thể cho con những lời khuyên. Lúc nói câu ấy đã ngán đến tận cổ những lời khuyên của bố cậu ấy, còn với con, đó lại chính là thứ con muốn có.

Mẹ thường hay nói sự thiếu kiên nhẫn làm hỏng tuổi thơ, nhưng bố biết không, con mong xiết bao được lớn lên, được tự do đi đâu tùy thích, được chạy trốn khỏi những nơi không đem đến cho con cảm giác thoải mái. Lớn lên, con sẽ đi tìm bố, con sẽ tìm được bố, dù bố ở đâu chẳng nữa.

Nếu từ giờ đến lúc đó bố con mình không có dịp gặp lại nhau, chúng ta sẽ có biết bao điều để kể cho nhau nghe, chắc bố và con phải cần đến cả trăm bữa ăn trưa để nói ra tất cả, hay ít nhất một tuần đi nghỉ dành riêng cho hai người, chỉ có bố và con. Thật tuyệt vời khi có thể trải qua nhiều thời gian bên nhau đến thế. Con đoán chuyện đó chắc sẽ phức tạp lắm, và con tự hỏi tại sao. Mỗi lần nghĩ tới chuyện đó, con cũng tự nhủ tại sao bố không viết thư cho con. Bố biết con ở đâu kia mà. Có thể bố sẽ trả lời tấm bưu thiếp này, có thể một bức thư của bố đang đợi con ở nhà khi con quay về, mà có thể bố sẽ tới chơi với con thì sao?

Con tin rằng tới đây con đã chán ngấy những điều có thể rồi.

Con trai bố, dù thế nào vẫn luôn yêu bố.

Tôi lê bước tới tận thùng thư. Bất chấp chuyện tôi không biết bố đang sống ở đâu. Tôi lại làm giống như dịp Giáng sinh, gửi tấm bưu thiếp đi mà không có cả tem lẫn địa chỉ.

* *

Trên giá bày hàng của quầy lưu niệm có treo một chiếc điều rất đẹp bằng giấy bản. Nó có hình một con đại bàng. Tôi nói với người bán hàng rằng mẹ tôi sẽ tới trả tiền sau. Khuôn mặt tôi luôn khiến người khác thấy tin tưởng, vậy là tôi rời khỏi đó với chiếc điều kẹp dưới nách.

Bốn mươi mét dây, trên bao bì ghi rõ như thế. Cách mặt đất bốn mươi mét, người ta có thể nhìn bao quát toàn bộ bãi tắm, tháp chuông nhà thờ, con phố buôn bán, vòng quay ngựa gỗ và con đường dẫn về vùng đồng quê. Nếu nói dây, từ trên chiếc điều chắc người ta có thể thấy hết cả đất nước này, và nếu gió thuận, người ta sẽ có thể đi vòng quanh trái đất, tìm kiếm từ tít trên cao những người bạn nhớ mong. Tôi ước gì mình được như một chiếc điều.

Con đại bàng của tôi lao vút lên không trung, cuộn dây điều vẫn chưa thả hết, nhưng nó đã kịp vươn cánh đầy kiêu hãnh trên bầu trời. Bóng chiếc điều nhấp nhô trên mặt cát, bóng của những chiếc điều là những cái bóng chết, những vệt bóng thì đúng hơn. Khi đã chơi chán chê, tôi kéo con chim xuống, gấp hai cánh nó lại, và chúng tôi cùng nhau quay về. Về tới nhà nghỉ, tôi tìm một chỗ để giấu chiếc điều rồi lại đổi ý.

Tôi bị mắng một trận nên thân khi cho mẹ xem món quà bà đã tặng tôi. Mẹ dọa ném chiếc điều vào thùng rác, nhưng sau đó bà nảy ra một ý tưởng còn tàn nhẫn hơn: buộc tôi mang nó trả lại cho người bán hàng và tự tìm cách xin lỗi về, như mẹ nói, cách xử sự không thể tha thứ được của tôi. Tôi viện đến cả nụ cười ăn năn đầy sức mạnh của mình, song nó chẳng hề làm mẹ tôi lay chuyển. Tối đó tôi phải lên giường mà không được ăn tối, thực ra chuyện này

cũng chẳng có gì quan trọng, những khi phật ý tôi chẳng bao giờ thấy đói nữa.

* *

Hôm sau, lúc 10 giờ 30, sau khi dừng xe trước quầy bán đồ tạp hóa trên bãi biển, mẹ mở cửa xe ra rồi đưa mắt nhìn tôi đầy đe dọa:

- Nào, ra khỏi xe, và khẩn trương lên, con biết mình phải làm gì rồi đấy!

Hình phạt của tôi đã bắt đầu được thực thi từ sau bữa sáng. Tôi phải cuộn lại dây điều, sao cho cuộn dây được nguyên vẹn như lúc ban đầu, rồi gấp hai cánh con đại bàng lại, buộc chúng vào nhau bằng một dải ruy băng mẹ đưa cho tôi. Chuyển đi từ nhà nghỉ tới bãi biển diễn ra trong không khí im lặng nghiêm trang. Bước tiếp theo của màn khổ hình bao gồm việc cuốc bộ qua bãi cát tới tận quầy tạp hóa, trả lại chiếc điều cho người bán hàng và xin lỗi vì đã lạm dụng lòng tin của ông ta. Tôi cúi thủ bước đi, hai vai nặng trĩu, chiếc điều kẹp dưới một cánh tay.

Từ trong xe, mẹ có thể quan sát được toàn bộ diễn biến, song bà không thể nghe được gì. Tôi lại gần người bán hàng, làm bộ khổ sở thiếu não, ủ rũ thanh minh với ông rằng mẹ tôi không còn đủ tiền làm sinh nhật cho tôi, và bà cũng không thể trả tiền chiếc điều. Ông chủ quầy trả lời tôi rằng nói cho cùng đó cũng là một món quà không quá đắt. Tôi bèn giải thích mẹ tôi là người hà tiện đến mức khái niệm “không quá đắt” không có trong vốn từ vựng của bà. Tôi nói thêm rằng tôi thực sự xin lỗi, chiếc điều vẫn còn như mới, nó mới chỉ bay lên trời có một lần, mà cũng không cao lắm. Tôi đề nghị giúp ông sắp xếp hàng hóa trong quầy để đền bù lại. Tôi cầu xin sự rộng lượng của ông, nài nỉ rằng nếu tôi không thu xếp được ổn thỏa việc này, chắc chắn tôi sẽ không có quà Giáng sinh. Màn thanh minh biện hộ của tôi hẳn cũng khá thuyết phục, ông bán hàng có vẻ rất bối rối. Ông ta ném về phía mẹ tôi một cái nhìn chẳng chút thiện cảm, rồi nháy mắt với tôi và cam đoan ông sẽ rất vui lòng tặng cho tôi chiếc điều đó. Thậm chí ông còn muốn tới nói vài lời cùng mẹ tôi, song tôi đã thuyết phục được ông rằng đó không phải là một ý tưởng hay. Tôi cảm ơn ông liền mấy lượt rồi đề nghị ông tạm giữ lại món quà của tôi, tôi sẽ ghé qua để lấy lại nó sau. Tôi quay lại ô tô, nghiêm chỉnh thề rằng tôi đã hoàn tất những gì được yêu cầu. Mẹ cho phép tôi được chạy đi chơi trên bãi biển, rồi bà lái xe đi.

Tôi thực sự chẳng thấy hãnh diện về mình chút nào khi đã nói ra những điều kinh khủng như thế về mẹ, song cũng không hề thấy phiền lòng vì đã trả miếng được bà.

Mẹ vừa lái xe đi khuất, tôi lập tức đi lấy lại chiếc điều rồi lao thẳng xuống bãi biển, nơi thủy triều đã xuống thấp. Đưa con đại bàng lao vút lên trời cao trong lúc nghe tiếng vỗ ốc vỗ sò kêu răng rắc dưới chân mình quả là một cảm giác mang chút gì đó thật thần tiên.

Gió thổi còn mạnh hơn hôm trước, cuộn dây điều quay tháo hết tốc độ. Bằng một cú giật dây mạnh và dứt khoát, tôi đã vẽ thành công đường lượn đầu tiên của mình trên bầu trời, một phần tư hình số “8” gần như hoàn hảo. Bóng chiếc điều lướt ra xa trên mặt cát. Đột nhiên, tôi nhận ra một cái bóng quen thuộc bên cạnh mình. Thiếu chút nữa tôi đã để tuột mất con đại bàng của mình. Cléa đang đứng ngay bên phải tôi.

Cô đặt bàn tay lên bàn tay tôi, không phải để nắm lấy nó mà để giành lấy tay cầm dây điều. Tôi nhường nó lại cho cô, nụ cười của Cléa thực sự không thể cưỡng lại được, và tôi không thể từ chối cô bất cứ điều gì.

Hẳn đó không phải là lần đầu tiên cô thử chơi điều. Cléa điều khiển chiếc điều linh hoạt đến mức khiến tôi nín thở. Những vòng số “8” hoàn chỉnh nối tiếp nhau, những đường lượn chữ “S” hoàn hảo. Cléa thực sự có khiếu với thứ thi ca của không trung này, thậm chí cô có thể viết nên các chữ cái trên bầu trời. Khi cuối cùng tôi cũng hiểu ra cô đang làm gì, tôi đọc được: “Em nhớ anh.” Người ta sẽ không bao giờ quên nổi một cô gái có thể viết câu “Em nhớ anh” bằng một chiếc điều.

Cléa hạ con đại bàng xuống mặt cát, cô quay người về phía tôi rồi ngồi xuống cát ẩm. Bóng của chúng tôi áp vào nhau. Bóng của Cléa nghiêng mình tựa vào bóng tôi.

- Em không biết cái gì khiến mình thấy đau khổ nhất nữa, những lời giễu cợt mà em cảm nhận được phía sau lưng hay những cái nhìn thương hại hiện ra đằng trước mặt. Liệu một ngày kia có ai dám chấp nhận gắn bó với một cô gái không biết nói, một cô gái chỉ biết kêu to mỗi khi cười? Rồi đây ai sẽ an ủi em khi em thấy sợ? Mà em đã thấy sợ lắm rồi khi không nghe thấy gì nữa, kể cả trong đầu mình. Em sợ phải lớn lên, em thấy cô đơn, từng ngày trôi qua nối tiếp nhau với em giống như những đêm dài không dứt em phải trải qua như một tạo vật vô tri vô giác.

Không có cô gái nào trên đời dám nói ra những lời như thế với một cậu con trai mới quen. Những lời đó Cléa đã không hề nói ra, chính cái bóng của cô đã thì thầm vào tai tôi trên bãi biển, và cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao nó lại cầu cứu tôi.

- Cléa, giá như em biết với anh em là cô gái đẹp nhất trên đời, cô gái với tiếng cười khàn khàn xua tan đi những vầng mây u ám trên bầu trời, cô gái có giọng âm vang như tiếng đàn violoncelle. Giá như em biết không có cô gái nào khác trên đời biết làm những cánh điều uốn lượn nhịp nhàng được như em.

Câu nói này, anh đã thì thầm sau lưng em để em không nghe thấy. Khi đối diện với em, chính anh là người trở nên câm lặng.

*

Sáng nào chúng tôi cũng gặp nhau trên con đê chắn sóng, Cléa chạy tới chỗ quầy tạp hóa trên bãi biển lấy chiếc điều của tôi, rồi chúng tôi cùng nhau chạy tới chỗ ngọn hải đăng bỏ hoang và ở lại đó suốt quãng thời gian còn lại trong ngày.

Tôi tưởng tượng ra những câu chuyện về cướp biển. Cléa dạy tôi cách nói chuyện bằng hai bàn tay, và tôi khám phá ra thi vị của một thứ ngôn ngữ không mấy người hiểu được. Được buộc vào lan can của trụ đèn, con đại bàng bay lượn trên cao, thỏa sức chơi đùa trong gió.

Tối trưa, Cléa và tôi ngồi dựa lưng vào chân trụ đèn, cùng nhau chia sẻ bữa trưa dã ngoại do mẹ tôi chuẩn bị. Mẹ hiểu cả, chúng tôi không bao giờ nói về chuyện này vào buổi tối song mẹ tôi đã đoán ra mối liên hệ mật thiết giữa tôi và cô bé không biết nói, như những người dân

trong làng vẫn gọi cô. Người lớn thật điên rồ khi sợ hãi những từ vô hại đến vậy. Với tôi, “cô gái câm” là một cách diễn đạt đẹp đẽ hơn nhiều.

Đôi lúc, sau bữa trưa, Cléa dựa đầu ngủ trên vai tôi. Tôi tin rằng đó là quãng thời gian tuyệt vời nhất trong ngày của tôi, khoảnh khắc cô hoàn toàn thư thái thả lỏng mình. Thật xúc động khi chứng kiến ai đó trong thời khắc ấy. Tôi ngắm nhìn cô ngủ, tự hỏi liệu cô có tìm lại được tiếng nói trong những giấc mơ của mình, có nghe thấy tiếng vang trong trẻo từ giọng nói của chính cô hay không. Cứ mỗi buổi chiều, chúng tôi trao cho nhau một nụ hôn trước khi chia tay. Sáu ngày không thể nào quên.

* *

Kỳ nghỉ ngắn ngủi của tôi cuối cùng cũng sắp kết thúc, mẹ bắt đầu chuẩn bị đóng gói các va li trong khi tôi ăn sáng, chúng tôi sắp rời khỏi căn phòng trọ. Tôi năn nỉ mẹ ở lại lâu hơn, nhưng chúng tôi cần quay về nếu mẹ muốn giữ được việc làm. Mẹ đã hứa chúng tôi sẽ quay lại vào năm tới. Trong một năm, có biết bao chuyện có thể xảy ra.

Tôi đi tìm Cléa để chia tay. Cô đợi tôi dưới chân ngọn hải đăng, và vì lập tức hiểu ra vì sao tôi lại có vẻ mặt lạ lùng như thế nên cô không muốn chúng tôi leo lên trên. Cléa ra hiệu bảo tôi đi đi, rồi cô quay lưng lại với tôi. Tôi lấy từ trong túi ra mấy dòng ngắn ngủi tôi đã lén viết tối hôm trước, vài dòng chữ trong đó tôi thổ lộ với cô mọi suy nghĩ của mình. Cô không muốn nhận lấy nó. Vậy là tôi nắm lấy tay cô, kéo ra bãi biển.

Bằng mũi bàn chân, tôi vẽ hình một nửa trái tim trên cát, tôi cuộn tờ giấy thành một hình nón, cắm xuống giữa hình vẽ của tôi, rồi bỏ đi.

Tôi không rõ liệu Cléa có đổi ý, liệu cô có hoàn tất nốt hình trái tim tôi vẽ dở dang trên cát hay không. Tôi cũng không rõ liệu cô có đọc những dòng tôi để lại hay không.

* *

Trên đường quay về nhà, có lúc tôi thầm ước cô không động tay vào tờ giấy và để mặc bức thư của tôi bị thủy triều cuốn đi. Có lẽ vì xấu hổ. Tôi viết trong đó rằng cô chính là người tôi nghĩ tới khi thức giấc, tôi hứa với cô khi nhắm mắt ngủ buổi tối tôi sẽ thấy đôi mắt của cô, mênh mông trong màn đêm sâu thẳm, giống như một ngọn hải đăng cũ, hãnh diện vì được đón nhận, sẽ thấp sáng trở lại ngọn đèn của mình. Hiển nhiên tôi đã quá vụng về.

Giờ tôi chỉ còn cách đong đầy những kỷ niệm sẽ nuôi sống tôi qua những ngày tháng sắp tới, những khoảnh khắc hạnh phúc để dự trữ cho mùa thu, khi bóng tối lại đè nặng trên con đường đến trường.

Tới ngày khai trường, tôi quyết định không nói gì hết, nói về Cléa để chọc giận Élisabeth chẳng còn làm tôi hứng thú nữa

Mẹ và tôi không bao giờ quay lại khu bãi tắm đó nữa. Năm sau không, năm sau nữa cũng không. Tôi không bao giờ biết thêm tin tức gì về Cléa. Tôi cũng từng nghĩ đến việc viết thư cho cô tới địa chỉ chờ: Ngọn hải đăng nhỏ bỏ hoang ở cuối một con đê chắn sóng. Nhưng viết ra địa

chỉ đó đã là phản bội một bí mật.

Hai năm sau đó, tôi cũng hôn được Élisabeth. Nụ hôn của cô nàng chẳng hề có hương vị của mật ong hay dâu tây, chỉ nhàn nhạt chút dư vị báo thù với Marquès mà giờ đây tôi đã đuổi kịp về vóc dáng. Ba nhiệm kỳ liên tiếp làm cán bộ lớp tốt cuộc cũng đem tới cho bạn ít nhiều ánh hào quang.

Hôn nhau hôm trước thì hôm sau Élisabeth và tôi đã chia tay nhau.

Tôi không ra ứng cử nhiệm kỳ tiếp theo, và Marquès được bầu thay vị trí của tôi. Tôi nhường lại chức danh cho hắn một cách thoải mái. Tôi đã trở nên dị ứng vĩnh viễn với chính trị.

Phần 2

Ngay sau nỗi sợ bóng tối là nỗi sợ cô đơn. Tôi không thích ngủ một mình, thế nhưng tôi lại sống đúng như thế, trong căn hộ một phòng áp mái của một tòa nhà nằm cách trường Y không xa lắm. Hôm qua tôi vừa kỷ niệm sinh nhật thứ hai mươi của mình. Với những tháng đi học sớm trời đánh đổ, tôi đã phải mừng sinh nhật mà chưa kịp có thời gian kết bạn. Lịch học ở trường hầu như chẳng còn dành cho chúng tôi chút thời gian trống nào.

Hai năm trước, tôi đã để lại tuổi thơ của mình sau một thân cây dễ mọc trong sân trường, ở thị trấn nhỏ nơi tôi đã lớn lên.

Ngày trao bằng tốt nghiệp, mẹ tôi đã có mặt, một đồng nghiệp làm thay mẹ ngày hôm ấy. Tôi dám thề rằng tôi thoáng nhận ra bóng dáng của bố ở đằng xa, phía sau hàng rào, song chắc tôi đã hoa mắt, trí tưởng tượng luôn hết sức phong phú.

Tôi đã để lại tuổi thơ của mình dọc con đường về nhà, nơi những cơn mưa mùa thu trút xuống ướt sũng hai vai tôi, trên một căn gác áp mái nơi tôi từng trò chuyện với những cái bóng trong lúc ngẩng nhìn bức ảnh của bố mẹ tôi và thời hai người còn yêu nhau.

Tôi đã để lại tuổi thơ trên một sân ga khi chào tạm biệt người bạn thân nhất của tôi, con trai một người thợ làm bánh, khi ôm siết mẹ trong vòng tay và hứa sẽ quay về thăm bà ngay khi có thể.

Trên sân ga đó, tôi đã thấy mẹ rơi nước mắt. Lần này, bà không tìm cách quay mặt tránh đi nữa. Tôi không còn là đứa trẻ mẹ muốn che chở khỏi mọi thứ, kể cả những giọt nước mắt của bà, cả nỗi buồn chưa bao giờ bà thực sự rũ bỏ được.

Thò đầu qua cửa sổ toa tàu khi đoàn tàu chuyển bánh, tôi nhìn thấy Luc nắm lấy tay mẹ tôi để an ủi bà.

Thế giới của tôi đã đảo lộn, đáng ra Luc phải là người bước lên toa tàu, cậu mới chính là người có năng khiếu đặc biệt trong các môn khoa học; và trong hai chúng tôi, kẻ cần chăm sóc người mẹ y tá đã hiến dâng cả cuộc đời cho người khác, nhất là cho con trai bà, đáng lẽ kẻ đó phải là tôi.

* *

Năm thứ tư ở trường Y.

Mẹ tôi đã nghỉ hưu, giờ đây bà trông coi thư viện thị trấn. Mỗi ngày thứ Tư, bà lại ngồi chơi bài lơ lửng cùng ba bà bạn.

Mẹ thường xuyên viết thư cho tôi. Giữa những giờ lên lớp và những ca trực đêm, tôi hầu như chẳng còn thời gian trả lời bà. Mẹ tới thăm tôi hai lần mỗi năm. Vào mùa thu cũng như

mùa xuân, bà đều thuê phòng tại một khách sạn nhỏ nằm cách bệnh viện của trường Y chỉ vài bước chân và đi thăm các bảo tàng trong lúc chờ ngày làm việc của tôi kết thúc.

Mẹ và tôi cùng nhau đi dạo dọc bờ sông. Trong những cuộc tản bộ ấy, mẹ động viên tôi kể cho bà nghe về cuộc sống của tôi, dành cho tôi cả nghìn lời khuyên về những gì cần làm để trở thành một người bác sĩ có lương tâm - trong con mắt của bà, điều đó cũng quan trọng như trở thành một bác sĩ giỏi. Mẹ tôi đã gặp qua vô số bác sĩ trong bốn mươi năm làm y tá của mình, chỉ nhìn thoáng qua một lần là bà có thể nhận ra ngay những người đặt sự nghiệp của họ lên trên người bệnh. Tôi lặng lẽ lắng nghe bà. Sau cuộc tản bộ, tôi đưa bà tới ăn tối trong một quán cà phê nhỏ, mẹ tôi dần trở nên ưa thích chốn đó và luôn giành lấy phần trả tiền. “Sau này, khi nào trở thành bác sĩ, con sẽ mời mẹ tới một nhà hàng sang trọng,” bà vừa nói vừa giành lấy hóa đơn vào mỗi dịp như thế.

Những đường nét trên khuôn mặt bà đã thay đổi, nhưng đôi mắt mẹ tôi vẫn tràn ngập niềm yêu thương vô bờ không bao giờ già đi theo năm tháng. Bố mẹ chúng ta luôn già đi tới một độ tuổi nhất định, lúc đó hình ảnh của họ đã khắc sâu trong tâm trí chúng ta. Chỉ cần nhắm mắt lại và nghĩ về họ, ta lại nhìn thấy họ như mãi mãi họ vẫn thế, như thể tình yêu của ta dành cho bố mẹ có quyền năng làm thời gian ngưng lại.

Mỗi lần ghé thăm tôi, mẹ luôn tự giao cho mình nhiệm vụ phải dọn dẹp lại thật ngăn nắp căn phòng bừa bãi của tôi. Sau khi mẹ đã về, tôi tìm thấy trong tủ áo cả một chồng áo sơ mi mới, và trên giường tôi là những tấm ga trải sạch tinh tươm có mùi hương gợi nhớ tới căn phòng ngủ thời thơ ấu của mình.

Tôi vẫn luôn giữ bên mình bức thư mẹ viết theo ước nguyện của tôi và một tấm ảnh tìm thấy trên tầng áp mái, cả hai được đặt trên chiếc bàn đầu giường.

Khi tôi đưa mẹ ra ga, bà ôm siết tôi trong vòng tay trước khi bước lên toa, vòng tay của mẹ ôm lấy tôi chặt đến mức mỗi lần tôi lại thấy sợ sẽ không bao giờ gặp lại bà nữa. Tôi nhìn theo đoàn tàu của mẹ đi khuất sau khúc quanh của đường ray, đi thẳng về phía thị trấn nhỏ nơi tôi đã lớn khôn, về phía tuổi thơ của tôi, giờ đây nằm cách chỗ tôi đang sống sáu giờ tàu chạy.

Trong vòng một tuần kể từ khi bà quay về nhà, lần nào tôi cũng nhận được một bức thư. Trong đó mẹ kể cho tôi về chuyến đi của bà, những ván bài bạc lót và liệt kê cho tôi một danh sách những tác phẩm cần đọc ngay. Than ôi, thứ duy nhất tôi có điều kiện đọc chỉ là các cuốn sách y học mà tôi giở ra học miệt mài hằng đêm trong thời gian chuẩn bị cho kỳ thi nội trú của mình.

Những ca trực của tôi thay đổi luân phiên giữa khoa Cấp cứu và khoa Nhi, những bệnh nhân của tôi cần được quan tâm sát sao. Trưởng khoa của tôi là một người tử tế, một giáo sư ai cũng sợ vì những màn quát tháo phũ phàng của ông. Chúng luôn sẵn sàng bùng nổ trước mỗi lần sai lầm, mỗi sai lầm dù nhỏ nhất. Song ông luôn tận tâm truyền lại cho chúng tôi hiểu biết của mình, và đó chính là điều chúng tôi trông đợi từ ông. Mỗi buổi sáng, khi bắt đầu các cuộc đi thăm bệnh phòng, ông lặp đi lặp lại với chúng tôi không biết chán rằng nghề y không phải là một nghề nghiệp mà là một thiên chức.

Đến giờ nghỉ, tôi lao vội tới căng tin bệnh viện mua một chiếc xăng unction rồi tới ngồi trong khoảng vườn bao quanh khu nhà của chúng tôi. Tại đó, tôi gặp lại một số bệnh nhân nhỏ tuổi của mình, những cô bé cậu bé đang bình phục. Lũ trẻ được bố mẹ đưa ra đó hít thở không khí ngoài trời.

Chính tại đó, trước một ô đất vuông vắn nở đầy hoa, cuộc đời tôi lại đảo lộn lần thứ hai.

* *

Tôi ngồi ngủ gật trên một băng ghế. Học ngành y cũng đồng nghĩa với một cuộc chiến trường kỳ chống lại những cơn buồn ngủ. Một cô bạn cùng học năm thứ Tư tới ngồi xuống bên cạnh tôi, làm tôi giật mình bừng tỉnh. Sophie là một cô gái hoạt bát và xinh xắn, hai chúng tôi đã thân thiết và tán tỉnh nhau từ nhiều tháng qua nhưng chưa bao giờ chính thức đặt một cái tên cụ thể cho mối quan hệ giữa cô và tôi. Chúng tôi đóng vai hai người bạn, làm bộ như không biết gì về khát vọng của người kia. Cả cô và tôi đều hiểu chúng tôi không đủ thời gian để có với nhau một mối quan hệ thực thụ. Sáng hôm đó, Sophie lại nói với tôi, không biết đã là lần thứ bao nhiêu, về một ca bệnh đang làm cô rất băn khoăn. Một cậu bé mười tuổi không thể ăn được gì nữa từ hai tuần nay. Không loại bệnh lý nào có thể giải thích được tình trạng của cậu bé, hệ tiêu hóa của cậu không cho thấy dấu hiệu rối loạn nào cho phép giải thích tại sao bất cứ chút thức ăn dù nhỏ nhất nào cậu nuốt vào ngay lập tức lại bị nôn ra. Cậu bé đang phải truyền dịch, thể trạng cậu xấu đi từng ngày. Ba bác sĩ tâm lý được mời tới hội chẩn đã không thể giải thích được bí ẩn này. Sophie thực sự bị bệnh nhân nhỏ tuổi nọ ám ảnh, đến mức cô không còn muốn làm gì khác ngoài tìm ra một biện pháp chữa trị cho cậu bé. Muốn duy trì những buổi tối tôi và cô học chung hằng tuần, với không khỏi đôi chút nhặng nhặng trong đó, tôi hứa với cô về phần mình tôi sẽ xem qua bệnh án của cậu bé và suy nghĩ xem sao. Như thế chúng tôi, hai sinh viên nội trú, có thể thông thái hơn đội ngũ bác sĩ chính thức đang hành nghề trong bệnh viện này. Nhưng có học trò nào mà không từng mơ trở nên giỏi hơn sư phụ của mình?

Cô đang kể cho tôi nghe tình hình xấu đi của đứa trẻ thì sự chú ý của tôi bị phân tán bởi một cô bé đang chơi nhảy ô trên lối đi trong vườn. Tôi chăm chú quan sát cô bé rồi đột nhiên nhận ra cô bé không nhảy tuần tự từ ô này qua ô khác theo luật chơi. Trò chơi của cô bé có bản chất khác hẳn. Cô bé khép hai chân lại nhảy lên chính cái bóng của cô, hy vọng bắt kịp nó.

Tôi hỏi Sophie xem bệnh nhân nhỏ tuổi của cô có còn đủ sức ngồi trên xe lăn hay không, rồi đề nghị cô đưa cậu bé tới đây. Sophie muốn tôi lên phòng bệnh thăm cậu bé, nhưng tôi vẫn khẳng khái đề nghị cô không nên để mất thêm thời gian nữa. Chẳng bao lâu nữa mặt trời sẽ biến mất sau mái tòa nhà chính, mà tôi lại cần tới mặt trời. Cô nhún nhó, nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Cô vừa quay đi, tôi tiến lại gần cô bé và yêu cầu cô hứa giữ bí mật những gì tôi sắp sửa nói với cô. Cô bé chăm chú lắng nghe rồi chấp nhận đề nghị của tôi.

Mười lăm phút sau Sophie quay lại, đẩy chiếc xe lăn trên đó có cậu bệnh nhân bé nhỏ đang bị cột vào xe bằng dây đai. Làn da xanh tái và hai gò má hốc hác minh chứng rõ ràng cho tình trạng yếu ớt của cậu bé. Nhìn thấy tận mắt tình trạng bệnh nhân, tôi hiểu được Sophie đang lo lắng tới mức nào. Cô dừng lại cách tôi vài mét, đôi mắt cô nhìn tôi dò hỏi; một phương

thức thằm lặng để hỏi tôi “Giờ thì sao đây?” Tôi đề nghị cô đẩy xe lăn tới bên cô bé kia. Sophie làm theo rồi tới ngồi xuống cạnh tôi trên băng ghế.

- Anh nghĩ rằng một cô nhóc mười một tuổi sẽ chữa khỏi cho cậu bé, đó là phương thuốc thần kỳ của anh sao?

- Hãy để cậu ta có thời gian để tâm tới cô bé.

- Cô nhóc của anh đang chơi nhảy ô, anh muốn cậu bé quan tâm tới nó vì cái gì đây? Được rồi, thế là quá đủ rồi đấy, em đưa cậu bé về phòng đây.

Tôi nắm lấy tay Sophie, ngăn không cho cô đi.

- Vài phút hít thở không khí ngoài trời cũng chẳng hại gì cho cậu bé. Anh chắc em còn các bệnh nhân khác cần thăm bệnh, vậy hãy để hai đứa nhỏ lại đây cho anh, anh có thể để mắt đến chúng trong giờ nghỉ. Đừng lo, anh sẽ không rời mắt khỏi chúng đâu.

Sophie quay trở về khoa Nhi. Tôi lại gần hai đứa trẻ, tháo các đai buộc rồi bế cậu bé tới bãi cỏ chia hình ô vuông. Tôi ngồi xuống, đặt cậu bé ngồi trên hai đầu gối tôi, quay lưng về phía những tia nắng cuối cùng. Cô bé con quay lại với trò chơi của cô, đúng như chúng tôi đã thỏa thuận.

- Cái gì đã làm cháu sợ đến thế, chàng trai, tại sao cháu lại để mình ốm yếu đi như thế?

Cậu bé ngược mắt lên, không nói gì. Cái bóng mỏng manh của cậu hòa làm một với bóng của tôi. Cậu bé ngả người vào vòng tay tôi, tựa đầu lên vai tôi. Tôi thẳm cầu xin cái bóng thời thơ ấu của tôi hãy quay trở lại, sau bấy nhiêu thời gian đã trôi qua.

*

Không đứa trẻ nào trên thế gian này có thể bịa ra những gì tôi sắp sửa nghe thấy. Tôi không rõ chính cậu bé hay cái bóng của cậu đã thì thẳm với tôi, tôi đã mất thói quen với những lời tâm tình thẳm kín ấy.

*

Tôi bế cậu bé trở lại chiếc xe lăn và gọi cô bé quay lại chơi bên cạnh cậu ta trước khi Sophie trở về, rồi tôi tới ngồi xuống chỗ cũ của mình trên băng ghế.

Khi Sophie tới ngồi bên tôi, tôi kể lại với cô rằng nhà nữ vô địch của môn nhảy ô và bệnh nhân nhỏ tuổi của cô đã làm thân với nhau. Cô bé thậm chí đã thành công trong việc thuyết phục cậu ta nói ra điều đã ám ảnh cậu và chấp nhận tiết lộ điều đó với tôi. Sophie nhìn tôi sững sờ.

Cậu bé vốn rất thích một con thỏ, con vật trở thành người chia sẻ tâm tình của cậu bé, người bạn thân nhất của cậu. Có điều hai tuần trước con thỏ sống mất, và buổi tối sau khi con thỏ biến mất, vào cuối bữa tối, mẹ cậu bé hỏi cả nhà xem mọi người có thích món xi vê^[1] mà bà đã nấu không. Ngay lập tức cậu bé đi đến kết luận con thỏ của cậu đã chết, và cậu đã ăn thịt

nó. Kể từ lúc ấy, cậu bé chỉ còn một ý nghĩ trong đầu, chuộc lại tội lỗi của cậu và đi gặp lại người bạn thân nhất ở nơi chắc chắn người bạn đó đang chờ cậu. Có lẽ người ta cần cân nhắc hai lần trước khi nói với bọn trẻ rằng người chết sẽ ra đi sống trên thiên đường, dù không còn ở bên họ nữa.

[1] Một món ăn thường nấu với thịt thỏ.

Tôi đứng dậy, để lại Sophie bàng hoàng trên băng ghế. Giờ khi tôi đã tìm ra nguyên nhân, điều quan trọng là nghĩ ra cách giải quyết.

*

Đến cuối ca trực của mình, tôi tìm thấy một mẫu giấy nhẵn trong ngăn tủ của tôi, Sophie ra lệnh cho tôi tới nhà gặp cô, cho dù lúc đó có là mấy giờ đi nữa.

* *

Tôi bấm chuông cửa nhà cô lúc 6 giờ sáng. Sophie ra đón tôi, đôi mắt sưng húp vì ngủ; cô chỉ mặc trên người độc một chiếc áo sơ mi đàn ông. Tôi thấy cô rất quyến rũ trong cách phục trang này, cho dù chiếc áo sơ mi đó không phải của tôi.

Cô vào bếp rót cho tôi một tách cà phê, rồi hỏi làm cách nào tôi thành công được trong khi ba chuyên gia tâm lý học đã thất bại.

Tôi nhắc lại với cô rằng lũ trẻ có thứ ngôn ngữ riêng của chúng mà chúng ta đã lãng quên, một cách riêng của chúng để liên lạc với nhau.

- Và anh hình dung rằng cậu bé sẽ thổ lộ hết với cô nhóc đó!

- Anh hy vọng vận may mỉm cười với chúng ta, một cơ hội, cho dù rất mong manh, cũng đáng để thử, đúng không?

Sophie ngắt lời tôi, buộc tôi phải đối chất về lời nói dối của mình. Cô nhóc nọ đã thú nhận với cô rằng cô nhóc đã chơi nháy ô suốt quãng thời gian tôi ở một mình với bệnh nhân nhỏ của cô.

- Vậy là lời nói của cô nhóc chống lại lời nói của anh, tôi mỉm cười nói với Sophie.

- Thật thú vị, cô đáp lại cũng tỉnh bơ như thế, và em nghiêng về tin cô bé hơn là anh.

- Anh có thể biết ai đã tặng em cái áo sơ mi này không.

- Em mua nó ở một hàng quần áo cũ.

- Em thấy đấy, em nói dối tệ chẳng kém gì anh.

Sophie đứng dậy đến bên cửa sổ.

- Trưa hôm qua em đã gọi điện thoại cho bố mẹ cậu bé, gia đình họ sống ở nông thôn, hai người không ngờ con trai họ lại gắn bó với con thỏ ấy đến thế, và càng không hiểu tại sao lại

đúng là con thỏ ấy. Họ không hiểu. Với họ, người ta nuôi thỏ để rồi ăn thịt chúng.

- Thử hỏi xem họ sẽ cảm thấy ra sao nếu bị ép phải ăn con chó họ đang nuôi.

- Trách cứ họ chẳng giúp được gì cả, hai người đang rất khổ sở. Bà mẹ cứ khóc mãi, còn ông bố cũng chẳng khá hơn là mấy. Anh có ý tưởng nào có thể giúp con trai họ vượt qua tình cảnh hiện tại không?

- Có thể. Họ hãy tìm một con thỏ con, cũng đỏ hung như con thỏ ban đầu, và mang tới đây nhanh nhất có thể.

- Anh định mang một con thỏ tới bệnh viện sao? Nếu giám đốc bệnh viện phát hiện ra thì đó là ý tưởng của riêng anh, em không biết gì đâu đấy.

- Anh sẽ không khai ra em đâu. Giờ em có thể cởi cái áo sơ mi này ra được rồi chứ? Anh thấy nó xấu kinh lên được.

* *

Trong lúc Sophie tắm dưới vòi hoa sen, tôi ngủ gà gật trên giường cô, tôi đã quá mệt nên không còn đủ sức lê chân về nhà. Một giờ nữa cô bắt đầu ca trực, còn tôi có tới mười tiếng đồng hồ nữa để chợp mắt. Cô và tôi sẽ gặp lại nhau ở bệnh viện, đêm nay tôi trực trên khoa Cấp cứu, còn cô ở khoa Nhi, cả hai chúng tôi đều phải trực đêm nhưng ở hai khu nhà khác nhau.

Khi tỉnh giấc, tôi tìm thấy một đĩa pho mát trên bàn bếp cùng một lời nhắn. Sophie đề nghị tôi nếu có thời gian thì ghé qua khoa gặp cô. Trong lúc rửa đĩa, tôi nhận ra cái áo sơ mi cô đã mặc khi ra mở cửa đón tôi đang nằm trong thùng rác.

Tôi tới khoa Cấp cứu lúc nửa đêm, người phụ trách bộ phận tiếp nhận bệnh nhân cho tôi biết tối hôm đó khá yên tĩnh, gần như tôi có thể ở lại nhà, bà vừa nói vừa viết tên tôi lên danh sách ngoại trú của khoa.

Chẳng ai lý giải nổi vì sao có những đêm các khoa Cấp cứu đông nghịt bệnh nhân trong cơn nguy kịch, trong khi có những đêm khác thì không có gì xảy ra hoặc gần như vậy. Với trạng thái mệt mỏi của tôi lúc này, tôi sẽ chẳng thấy gì đáng phàn nàn ở đây cả.

Sophie tới căng tin bệnh viện gặp tôi. Tôi đang ngồi thiu thiu ngủ, đầu gối lên hai cánh tay, mũi chạm xuống bàn. Cô đánh thức tôi dậy bằng một cú huých.

- Anh ngủ sao?

- Giờ thì không, tôi đáp.

- Hai người nông dân của em đã tìm thấy của hiếm rồi, một chủ thỏ con lông đỏ hung, đúng như anh yêu cầu.

- Họ đang ở đâu?

- Trong một khách sạn gần đây, họ đang đợi chỉ thị của em. Em là bác sĩ ngoại trú nhi

khoa chứ không phải bác sĩ thú y, vậy nên nếu anh có thể nói cho em rõ phần tiếp theo trong kế hoạch của anh, điều đó sẽ giúp em rất nhiều.

- Gọi cho họ, bảo họ tới khoa cấp cứu, anh sẽ ra đón họ.

- Vào 3 giờ sáng sao?

- Em đã bao giờ thấy giám đốc bệnh viện lang thang trên các lối đi vào lúc 3 giờ sáng chưa?

Sophie tìm số điện thoại khách sạn trong cuốn sổ nhỏ màu đen cô luôn mang theo trong túi áo blu. Tôi hối hả chạy về phía cửa khoa Cấp cứu.

Bố mẹ cậu bệnh nhân nhỏ tuổi của cô bạn tôi trông có vẻ rất hết hoảng. Việc bị dựng dậy giữa đêm khuya để mang một con thỏ vào bệnh viện khiến họ ngạc nhiên chẳng kém gì Sophie. Con vật bé nhỏ được giấu trong túi áo măng tô của người mẹ, tôi dẫn họ vào, giới thiệu họ với người trực ở bộ phận tiếp nhận bệnh nhân. Một ông chú và một bà cô từ dưới tỉnh lên ghé qua thành phố tới thăm tôi. Bà ta thậm chí còn chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên lắm trước giờ giấc lạ lùng của cuộc hội ngộ gia đình này. Để gây ngạc nhiên cho ai đó làm việc tại khoa Cấp cứu của một bệnh viện lớn, cần phải có gì đó ấn tượng hơn thế nhiều.

Tôi dẫn bố mẹ cậu bé qua các lối đi, cẩn thận tránh gặp các y tá trực đêm.

Trên đường đi, tôi giải thích với mẹ cậu bé những gì tôi trông đợi ở bà. Chúng tôi đi tới đầu cầu thang rẽ lên khoa Nhi. Sophie đang đợi chúng tôi ở đó.

- Em đã nhờ cô y tá trực đi lấy cho em một cốc trà từ máy bán hàng tự động dưới căng tin, em không rõ anh định làm gì, nhưng hãy nhanh lên. Cô ấy sắp quay lại rồi. Em nghĩ chúng ta chỉ có tối đa hai mươi phút thôi, Sophie thông báo.

Chỉ mình người mẹ đi theo tôi vào phòng bệnh của cậu con trai. Bà ngồi xuống giường, vuốt trán con trai để đánh thức cậu bé dậy. Cậu bé mở mắt ra và nhìn thấy mẹ mình, giống như trong một giấc mơ. Tôi ngồi xuống mé bên kia giường.

- Chú không muốn đánh thức cháu dậy đâu, nhưng chú có một thứ muốn cho cháu thấy, tôi nói với cậu bé.

Tôi cam đoan với cậu bé rằng cậu không hề ăn thịt con thỏ của mình, và con thỏ của cậu không phải đã chết. Nó có một đứa con, và anh chàng hư hỏng này đã nhanh chóng chuồn mất để đi tán tỉnh một cô thỏ khác. Một vài ông bố vẫn làm những chuyện như thế.

- Bố cháu đang đợi cháu ngoài hành lang, một mình đứng sau cánh cửa kia giữa đêm khuya, vì bố yêu cháu hơn mọi thứ trên đời, giống như yêu mẹ cháu vậy. Bây giờ, nếu cháu không tin chú, hãy nhìn xem!

Người mẹ lấy con thỏ con từ trong túi áo ra đặt xuống giường của con trai bà, giữ lấy nó giữa hai bàn tay mình. Cậu bé nhìn chăm chăm vào con vật. Cậu từ từ đưa bàn tay tới vuốt ve đầu con thỏ, bà mẹ đưa con vật cho cậu bé, vậy là mối liên hệ đã hình thành.

- Chú thỏ bé bỏng này chẳng còn ai để chăm sóc cho nó nữa, nó cần đến cháu. Nếu cháu không khỏe lại thật nhanh, nó sẽ chết mất. Nhất định cháu phải ăn trở lại, để chăm sóc cho nó.

Tôi để cậu bé ở lại cùng mẹ cậu. Ra đến ngoài hành lang, tôi giục ông bố vào cùng hai mẹ con, tôi thực sự hy vọng cách làm của mình sẽ thành công. Người bố của cậu bé, một người đàn ông đáng vẻ chất phác, dang hai cánh tay ôm lấy tôi và ghì siết. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi bỗng ước gì mình là cậu bé sắp được gặp lại bố này.

* *

Hai hôm sau, khi tới bệnh viện, tôi nhận được một lời nhắn để lại trong ngăn tủ của mình. Đó là lời nhắn từ thư ký của ông trưởng khoa: tôi được yêu cầu tới văn phòng gặp ông ngay lập tức. Đây là lần đầu tiên tôi nhận được một lời triệu tập kiểu này, và tôi cũng đã kịp trao đổi đôi chút với Sophie về nguyên do của nó. Cô y tá trực đêm tìm thấy lông thỏ trên ga trải giường của bệnh nhân nhỏ tuổi tại phòng 302, còn cậu bé đã thú nhận tất cả để đổi lấy một cốc nước quả và ngũ cốc.

Sophie đã giải thích mọi chuyện với cô y tá, và căn cứ vào kết quả đạt được, cô đã van nài cô y tá giữ im lặng về bản chất phương pháp trị liệu. Nhưng than ôi, có những người ưa nghiêng về tuân thủ các nguyên tắc cứng nhắc thay vì đủ thông minh để thừa nhận việc đôi khi phá vỡ chúng cũng rất cần thiết. Cái cách mà các nguyên tắc làm an lòng những người nghèo nàn trí tưởng tượng thật đúng là điên khùng.

Nói gì thì nói, tôi đã từng sống sót qua được những án phạt liên tu bất tận của cô Schaeffer, chính xác là sáu mươi hai lần trong sáu năm học, nghĩa là cứ bốn thứ Bảy một lần, trong khi ở bệnh viện này tôi đang phải làm việc mỗi tuần chín mươi sáu giờ, liệu còn điều gì nữa có thể tới với tôi đây?

Tôi thậm chí cũng chẳng cần phải quá bộ tới tận văn phòng của giáo sư Fernstein. Hôm đó đích thân sếp lớn của khoa đảm nhiệm tới thăm bệnh buổi sáng, với hai trợ lý tháp tùng. Tôi gia nhập vào nhóm sinh viên theo sao ba người. Trông Sophie chẳng có chút gì bồn chồn lo ngại khi chúng tôi bước vào phòng 302.

Fernstein cầm treo cuối giường lên xem, bầu không khí im lặng nặng như chì bao trùm cả căn phòng trong khi ông đọc.

- Vậy ra đây là một cậu bé đã tìm lại được cảm giác ngon miệng sáng hôm nay, một tin thật đáng mừng, phải không nào? ông nói với những người cùng có mặt.

Vị bác sĩ chuyên khoa thần kinh lập tức lên tiếng ca ngợi hiệu quả tuyệt vời của phác đồ điều trị ông ta đã lựa chọn áp dụng từ nhiều ngày qua.

- Thế còn cậu, Fernstem vừa nói vừa quay về phía tôi, cậu không có lời giải thích nào khác cho sự bình phục đột ngột này sao?

- Không, thưa giáo sư, tôi vừa trả lời vừa cúi gầm mặt.

- Cậu chắc chứ? ông gắng hỏi.

- Em chưa có thời gian nghiên cứu bệnh án của bệnh nhân này, em làm việc nửa thời gian bên khoa Cấp cứu...

- Vậy là chúng ta buộc phải đi đến kết luận là kíp điều trị tâm thần phụ trách bệnh nhân này đã thực hiện hoàn hảo công việc của họ và dành cho họ toàn bộ vinh dự của thành công này chẳng? ông ngắt lời tôi.

- Em không thấy có gì cho phép chúng ta nghĩ khác đi.

Fernstein để tờ giấy trở lại cuối giường bệnh rồi bước lại gần cậu bé. Sophie và tôi đưa mắt nhìn nhau, có vẻ cô đang rất bức. Vị giáo sư già xoa đầu cậu bé.

- Bác rất vui vì cháu đã khá hơn, cậu bé thân mến, chúng ta sẽ từ từ cho cháu ăn trở lại, và nếu mọi thứ suôn sẻ, chỉ vài ngày nữa là chúng ta có thể tháo những cái kim này ra khỏi tay cháu và cho cháu về nhà với bố mẹ.

Cuộc thăm bệnh tiếp tục từ phòng này qua phòng khác. Khi cuộc hành trình kết thúc ở lối vào khoa điều trị, nhóm sinh viên tản ra, mỗi người quay trở về vị trí của mình.

Fernstein gọi tôi lại khi tôi tìm cách lẩn đi.

- Tôi cần nói vài lời với cậu, chàng trai! ông nói với tôi.

Sophie lại gần chúng tôi và chen vào.

- Em cũng phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về những gì đã diễn ra, thưa thầy, là lỗi của em, cô lên tiếng.

- Tôi không rõ cô đang nói tới lỗi lầm nào, thưa cô, mà tôi cũng không biết nên làm gì hơn ngoài khuyên cô hãy ngậm miệng lại. Chắc cô vẫn còn việc phải làm, vậy mời cô cuốn xéo ngay cho!

Sophie không để giáo sư nhắc lại tới lần thứ hai và để tôi ở lại tro troi một mình với ông.

- Chàng trai, các nguyên tắc, ông nói với tôi, chúng được đặt ra để cho phép cậu có được kinh nghiệm mà không giết chết quá nhiều bệnh nhân, và kinh nghiệm có được sẽ cho phép cậu vượt qua các nguyên tắc. Tôi không rõ bằng cách nào cậu đã làm được điều kỳ diệu nho nhỏ này, hay điều gì đã chỉ dẫn cậu tới giải pháp đó, và tôi sẽ rất vui nếu một ngày nào đó cậu trở nên tử tế khùng khiếp đến mức hé lộ cho tôi vài lời về nó, tất nhiên tôi chỉ có quyền được biết chung chung một cách đại khái thôi. Nhưng hôm nay thì không, nếu không tôi đành buộc phải phạt cậu, mà tôi vốn thuộc về những người cho rằng trong nghề nghiệp của chúng ta, chỉ có kết quả là đáng kể. Từ giờ tới lúc đó, cậu cần cân nhắc tới việc chọn nhi khoa cho chuyên ngành nội trú của cậu. Khi người ta có một năng khiếu thiên phú, bỏ phí mất nó sẽ là vô cùng đáng tiếc, thực sự đáng tiếc.

Nói tới đây, vị giáo sư già quay đi, thậm chí chẳng buồn chào tôi.

Ca trực kết thúc, tôi quay về nhà trong tâm trạng lo lắng. Cả ngày hôm đó, rồi suốt cả đêm. Tôi có linh cảm về một điều gì đó không trọn vẹn đè nặng trong tâm trí, song không tài nào lý giải được nguyên nhân.

* *

Cả tuần lễ đúng là một cơn ác mộng, khoa Cấp cứu không lúc nào vui bệnh nhân, và những ca trực của tôi cứ thế kéo dài vượt quá hai mươi bốn giờ thông thường.

Tôi gặp lại Sophie vào sáng thứ Bảy, với đôi mắt thâm quầng hơn bao giờ hết.

Chúng tôi hẹn gặp nhau trong một công viên, trước bể lớn nơi lũ trẻ chơi đùa với những mô hình tàu thu nhỏ điều khiển từ xa.

Vừa tới nơi, cô đưa cho tôi một cái giỏ đựng đầy trứng, thịt muối và một tảng pa tê.

- Anh cầm lấy đi, cô nói với tôi, chỗ này là của hai vợ chồng người nông dân, hôm qua họ mang đến bệnh viện cho anh nhưng anh về mất rồi, vậy là hai người nhờ em đưa lại cho anh.

- Thề với anh đây không phải là pa tê thịt thỏ đấy nhé.

- Không, là thịt lợn. Chỗ trứng vẫn còn rất tươi. Nếu tối nay anh qua chỗ em, em sẽ làm món ốp lết cho anh.

- Bệnh nhân của em thế nào rồi?

- Cậu bé đang dần lại sức từng ngày một; chắc cũng sắp được ra viện rồi.

Tôi ngả đầu dựa vào băng ghế, hai tay để sau gáy, tận hưởng hơi ấm của những tia nắng mặt trời.

- Anh đã làm cách nào thế? Sophie hỏi tôi. Ba chuyên gia tâm lý đã thử mọi cách để cậu bé chịu nói ra mà không được, còn anh, chỉ sau vài phút ở bên cậu bé trong vườn, anh đã thành công...

Tôi đã quá mệt mỏi để có thể cung cấp cho cô một lời giải thích hợp lý như cô muốn nghe. Sophie luôn cần đến sự hợp lý, và đây lại đúng là thứ tôi thiếu nhất vào khoảnh khắc cô hỏi tôi. Những lời đáp cứ tự động tuôn ra khỏi miệng tôi mà tôi không kịp suy nghĩ gì về chúng, như thể một sức mạnh nào đó thôi thúc tôi nói ra thành tiếng mọi điều tôi chưa bao giờ dám thú nhận, thậm chí với chính mình.

- Cậu bé đó chẳng nói gì với anh cả, chính cái bóng của cậu bé đã cho anh hay lý do khiến cậu bé đổ bệnh.

Tôi chợt nhận ra trong đôi mắt Sophie ánh nhìn đầy thương hại mẹ từng nhìn tôi ngày trước trên tầng áp mái.

Cô im lặng một lát rồi đứng dậy.

- Không phải chuyện học hành của chúng ta đã ngăn cản anh và em có với nhau một mối quan hệ thực thụ, cô nói, đôi môi khẽ run. Giờ giấc quá khác nhau của chúng ta chẳng qua chỉ là một cái cớ. Lý do thực sự, đó là vì anh không có đủ lòng tin dành cho em.

- Có lẽ quả thực đó là vấn đề về lòng tin, nếu không hẳn em đã tin anh rồi, tôi đáp.

Sophie bỏ đi. Tôi đợi thêm vài giây, rồi một giọng nói khe khẽ từ trong sâu thẳm nội tâm tôi vang lên gọi tôi là thằng ngốc. Vậy là tôi bật dậy chạy đuổi theo giữ cô lại.

- Anh đã gặp may, tất cả chỉ có vậy thôi, anh đã hỏi cậu bé đúng những gì cần hỏi. Anh đã lục lọi trong hồi ức về tuổi thơ của chính mình, anh hỏi cậu bé liệu có phải cậu bé vừa mất đi một người bạn hay không, anh đã gợi chuyện để cậu bé nói về bố mẹ mình, và lần theo mạch chuyện anh đã tìm tòi được con thỏ, nói tóm lại, cách nói chuyện... Chỉ là chuyện may mắn tình cờ, và chẳng có gì để anh thấy tự hào cả. Tại sao em lại để tâm chuyện này đến thế, dù sao cậu bé cũng đang bình phục. Đó mới là điều đáng kể, đúng không?

- Em đã ngồi hàng giờ bên giường cậu bé mà chưa bao giờ nghe thấy giọng nói của nó, và anh muốn em tin rằng chỉ trong vài phút anh đã thành công trong việc làm cậu bé kể lại cho anh tất cả?

Tôi chưa bao giờ thấy Sophie giận dữ đến thế.

Tôi ôm lấy cô trong vòng tay, và trong lúc làm như thế, tôi không hề để ý thấy bóng của tôi hòa vào bóng cô.

*

"Em chẳng có chút tài năng nào, em không nổi bật trong bất cứ lĩnh vực nào, các thầy giáo của em không ngừng lặp đi lặp lại điều đó với em. Em không phải là cô con gái bé bỏng mà bố em mong ước; nói gì thì nói, cái ông muốn là một cậu con trai. Không đủ xinh đẹp, quá gầy hay quá béo tùy theo độ tuổi, một học sinh khá nhưng còn xa lắm mới là người xuất sắc nhất... Em không hề nhớ từng có dù chỉ một lần được nghe một lời khen ngợi từ ông. Chẳng có gì trong con người em khiến ông vừa mắt."

Từ cái bóng của Sophie, tôi lắng nghe những lời thì thầm tâm sự đó, chúng làm tôi bước lại gần cô hơn. Tôi nắm lấy tay cô.

- Đi theo anh, anh có một bí mật muốn chia sẻ với em.

Sophie để mặc tôi dẫn cô tới bên một cây dương, cô và tôi cùng nằm dài trên cỏ, dưới bóng cây, nơi không khí trở nên mát mẻ hơn đôi chút.

- Bố anh bỏ nhà ra đi vào một buổi sáng thứ Bảy, đúng lúc anh quay về nhà sau khi thực hiện xong hình phạt anh phải chịu ngay trong tuần đầu tiên của năm học. Ông đợi anh trong bếp để báo cho anh biết chuyện ông sẽ ra đi. Suốt thời thơ ấu, anh đã tự trách mình vì không thể là ai đó đủ giỏi giang để khiến bố anh muốn ở lại nhà. Anh đã trải qua hàng đêm không ngủ, trần trọc tìm kiếm lỗi lầm có thể anh đã phạm phải, lý do anh có thể đã làm bố thất vọng. Anh

không ngừng lặp đi lặp lại với chính mình rằng giá như anh là một cậu bé xuất sắc, đủ để khiến ông tự hào, chắc ông đã không bỏ anh ra đi. Anh biết ông yêu một phụ nữ khác không phải là mẹ anh, nhưng anh cần phải biến mình thành kẻ chịu trách nhiệm về việc ông vắng mặt. Vì nỗi đau là cách duy nhất để chống lại nỗi sợ rằng anh sẽ quên mất khuôn mặt của bố, để nhắc nhở anh rằng ông vẫn tồn tại, rằng anh cũng giống như tất cả bạn bè trong lớp, rằng anh cũng có một người bố.

- Tại sao bây giờ anh lại nói cho em tất cả những điều đó?

- Em muốn em và anh đặt niềm tin vào nhau, đúng không? Cái cách trở nên hoảng loạn mỗi khi xuất hiện một tình huống vượt ngoài tầm kiểm soát của em, thu mình lại mỗi khi em tin mình thất bại... Anh nói với em tất cả lúc này vì không chỉ có lời nói cho phép hiểu được những gì người khác không thể bày tỏ rõ ràng. Bệnh nhân bé nhỏ của em suy kiệt vì cô đơn, cũng vì thế mà buông xuôi cho bản thân tàn lụi, cậu bé đã trở thành cái bóng của chính mình. Chính nỗi buồn của cậu bé đã dẫn dắt anh tới với nó.

Sophie cup mắt nhìn xuống.

- Em luôn xung khắc với bố em, cô thú nhận.

Tôi không nói gì, Sophie tựa đầu vào vai tôi, chúng tôi ngồi im lặng như thế một lúc. Tôi lắng nghe tiếng lũ chim chích hót trên đầu chúng tôi, những âm thanh ngân vang như lời trách cứ tôi đã không đi tới cùng những điều tôi phải nói, vậy là tôi lại thu hết can đảm để lên tiếng.

- Anh chắc sẽ rất vui nếu có được những lần trò chuyện cùng bố anh, cho dù có xung khắc đến đâu đi nữa. Không phải vì một người bố quá khắt khe không đủ khả năng hạnh phúc mà người con gái nhất định phải theo cùng con đường như của ông. Một ngày kia, khi bố em đau ốm, ông sẽ đánh giá đúng nghề nghiệp em theo đuổi. Thế nào, lời đề nghị làm cho anh món ộp lết của em vẫn còn nguyên giá trị đấy chứ?

* *

Cậu bệnh nhân nhỏ của Sophie đã không thể ra viện. Năm ngày sau khi cậu bé bắt đầu chịu ăn trở lại, có các biến chứng xảy ra, và lại phải truyền dịch. Vào một buổi tối, cậu bé bị xuất huyết tiêu hóa, kíp cấp cứu hồi sức đã làm tất cả những gì có thể, nhưng vô hiệu. Chính Sophie đã báo tin buồn cho bố mẹ cậu bé, thông thường trách nhiệm này thuộc về bác sĩ nội trú đang trực nhưng chính cô là người đang ngồi một mình dưới chân một giường bệnh trống không khi bố mẹ cậu bé bước vào phòng 302.

Tôi biết tin trong lúc tôi xuống vườn trong giờ nghỉ. Sophie tới bên tôi; tôi không biết tìm lời nào để an ủi cô. Tôi ôm cô thật chặt. Lời khuyên Fernstein nói với tôi trong hành lang bệnh viện vang lên ám ảnh tôi. Bất lực trong chữa trị, bất lực trong an ủi, tôi những muốn có thể tới gõ cửa văn phòng ông yêu cầu giúp đỡ, nhưng làm gì có chuyện như thế.

Cô bé chơi nhảy ô đi tới trước mặt chúng tôi. Cô bé nhìn chúng tôi chăm chú, ngơ ngàng trước nỗi buồn của chúng tôi. Mẹ cô bé đi vào vườn, ngồi xuống một băng ghế rồi gọi con gái. Cô bé đưa mắt nhìn chúng tôi lần cuối trước khi quay về bên mẹ. Bà mẹ đặt xuống băng ghế

một chiếc hộp các tông. Cô bé cởi nơ buộc lấy từ trong hộp ra một chiếc bánh mì sô cô la, còn người mẹ cầm lấy một chiếc bánh kem cà phê.

- Cuối tuần này em đừng nhận ca trực nào nhé, tôi nói với Sophie. Anh sẽ đưa em đi xa khỏi đây.

Mẹ đợi chúng tôi trên sân ga. Tôi đã làm hết khả năng để trấn an Sophie, song dù tôi đã nhắc đi nhắc lại suốt dọc đường rằng cô chẳng có gì phải e ngại bất cứ lời đánh giá nào từ mẹ tôi, cuộc gặp gỡ sắp tới với bà vẫn làm cô phát hoảng. Cô luôn tay vuốt tóc cho vào nếp, và nếu không kéo chiếc áo cổ chui đang mặc thì cô lại bận bịu với những nếp xếp của chiếc váy. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô mặc một thứ y phục khác ngoài những chiếc quần dài. Chút chấm phá nữ tính có vẻ khiến cô không mấy thoải mái, đã từ lâu Sophie chọn cho mình phong cách ăn mặc của một cô gái ngổ ngáo tinh nghịch như con trai, sử dụng nó làm lá chắn che chở cho mình.

Mẹ lịch sự chào mừng Sophie trước khi ôm chầm lấy tôi. Tôi phát hiện ra bà đã mua một chiếc ô tô nhỏ, một chiếc xe cũ trông không còn bắt mắt lắm, song mẹ đã gắn bó với nó tới mức đặt cho chiếc xe một cái tên. Mẹ tôi có thể dễ dàng đặt tên cho các đồ vật. Có lần tôi từng bắt gặp bà chúc chiếc ấm pha trà đang được bà tỉ mỉ lau chùi trước khi để nó lên bậu cửa sổ một ngày tốt lành, vò ấm được quay ra ngoài để chiếc ấm có thể hưởng trọn tầm nhìn. Vậy mà bà vẫn thường trách tôi có trí tưởng tượng quá phong phú.

Ngay khi chúng tôi về tới nhà, chiếc ấm pha trà trứ danh, được đặt tên là Marceline để tưởng nhớ một bà cô già của mẹ cũng mang cái tên này, lại quay lại với nhiệm vụ của nó. Một chiếc bánh táo phủ lớp si rô vị cây thích đủ cho bốn người ăn đang đợi chúng tôi trên bàn trong phòng khách. Mẹ khiến chúng tôi tối tăm mặt mũi với những câu hỏi về thời gian biểu làm việc, những mối bận tâm và cả những niềm vui của chúng tôi. Trò chuyện với chúng tôi về cuộc sống trong bệnh viện như thể làm sống lại những kỷ niệm mà bà trân trọng. Người mẹ chưa bao giờ kể lại gì với tôi về công việc của bà khi quay về nhà buổi tối giờ đây hăng hái kể ra vô vàn giai thoại về quá khứ y tá của bà mà không cần ai nài hỏi, nhưng luôn là kể với Sophie.

Trong suốt cuộc trò chuyện, mẹ không ngớt hỏi chúng tôi định sẽ lưu lại tới lúc nào. Sophie, trước đó đã thôi không bắt treo chân gò bó nữa và thả lỏng người ra, cuối cùng cũng lên tiếng cứu viện cho tôi và đến lượt cô trả lời một vài trong số cả nghìn lẻ một câu hỏi của mẹ tôi.

Tận dụng quãng thời gian tạm hoãn này, tôi mang hành lý của hai chúng tôi lên lầu. Trong lúc tôi leo cầu thang, mẹ tôi gọi với theo nói bà đã chuẩn bị căn phòng của khách cho Sophie và trải ga mới cho chiếc giường của tôi. Rồi sau đó bà nói thêm có lẽ nó đã trở nên quá chật chội với tôi. Tôi mỉm cười trong lúc leo nốt mấy bậc cầu thang cuối cùng.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, mẹ khuyên hai chúng tôi ra ngoài hít thở khí trời trong lúc bà chuẩn bị bữa tối. Tôi đưa Sophie đi khám phá thị trấn tuổi thơ của mình. Thực ra cũng

chẳng có nhiều thứ để dẫn cô đi thăm thú.

Chúng tôi rảo bước theo con đường tôi đã đi qua không biết bao nhiêu lần, mọi thứ vẫn nguyên như cũ. Tôi đi ngang qua cây tiêu huyền đã bị tôi dùng dao nhíp rạch vỏ vào một ngày phiền muộn. Vết thương năm nào đã liền lại, giữ trên mặt gỗ dòng chữ từng khiến tôi rất tự hào lúc đó: “Élisabeth xấu điên.”

Sophie muốn tôi kể cho cô nghe về tuổi thơ của tôi. Cô đã trải qua tuổi thơ tại thủ đô, ý tưởng thú nhận với cô đi siêu thị mua hàng là tất cả những gì tôi và mẹ thường làm vào thứ Bảy không làm tôi thấy hào hứng cho lắm. Khi cô muốn biết tôi làm gì hằng ngày, tôi đẩy cửa bước vào một tiệm bánh rồi trả lời cô.

- Vào đây, anh sẽ cho em thấy.

Mẹ Luc đang ngồi sau quầy thu ngân. Vừa trông thấy tôi, bà liền đứng dậy khỏi chiếc ghế đẩu, vòng qua quầy hối hả bước tới ôm chầm lấy tôi.

Phải, cháu đã lớn lên, đó là chuyện không tránh khỏi, mà cũng tới lúc rồi. Trông sắc mặt cháu không được khá lắm, có lẽ do hai bên gò má không được cạo tử tế. Chắc hẳn cháu đã gầy đi. Thành phố lớn đúng là không tốt cho sức khỏe. Nếu các sinh viên y cũng lăn ra ốm, biết lấy ai chăm sóc mọi người?

Mẹ của Luc vui như hội, bà mời chúng tôi thỏa sức thưởng thức mọi loại bánh.

Bà dừng lời để ngắm nhìn Sophie rồi dành cho tôi một nụ cười đồng tình. Cháu đúng là may mắn, cô bé xinh quá.

Tôi hỏi thăm Luc. Cậu bạn tôi đang ngủ ngay trên tầng; thời gian biểu của cánh sinh viên trường Y quả thực chẳng có gì để ghen tị với những người thợ làm bánh học việc. Bà nhờ hai chúng tôi trông hộ tiệm trong lúc bà đi gọi cậu.

- Cháu biết cần tiếp đón một khách hàng thế nào rồi đấy! bà vừa nói vừa nháy mắt với tôi trước khi biến mất ra sau cửa hàng.

- Chính xác thì chúng mình làm gì ở đây vậy? Sophie hỏi.

Tôi ngồi xuống sau quầy thu ngân.

- Em muốn một chiếc bánh kem cà phê không?

Luc xuất hiện, đầu tóc rối bù. Chắc mẹ cậu chưa cho cậu biết gì, vì cậu tròn mắt khi trông thấy tôi.

Tôi dám thề anh bạn chí thân ngày nào giờ trông còn già hơn cả tôi. Trông sắc mặt cậu cũng không được khá lắm, có lẽ do bột mì dính trên hai má.

Chúng tôi vẫn chưa có dịp gặp lại kể từ ngày tôi rời thị trấn, và có thể cảm nhận ngay lập tức quãng thời gian xa cách lâu ngày này. Mỗi người trong hai chúng tôi đều lúng túng lựa chọn

xem từ nào, câu nào thích hợp để nói ra. Một khoảng cách đã hình thành, một người trong hai chúng tôi cần phải có bước đi đầu tiên, cho dù tâm trạng dè dặt nứu chân cả hai chúng tôi lại. Tôi chìa bàn tay cho Luc, và cậu mở rộng vòng tay đón chào tôi.

- Đồ khốn, cậu biệt tằm biệt tích ở đâu suốt thời gian vừa qua vậy? Trong lúc tớ làm bánh mì sô cô la thì cậu làm bao nhiêu bệnh nhân đi đòi rồi?

Luc tháo chiếc tạp dề đang mặc ra. Thỉnh thoảng, bố cậu vẫn có thể xoay xở được mà không cần đến cậu con trai.

Hai chúng tôi cùng Sophie ra ngoài đi dạo, và rất vô thức, những bước chân đưa chúng tôi quay lại con đường nơi tình bạn giữa chúng tôi đã hình thành, nơi nó từng biết đến những tháng năm đẹp nhất.

Đứng trước hàng rào trường học, chúng tôi lặng lẽ ngắm nhìn khoảng sân trường. Dưới bóng cây dẻ to, tôi tin đã thoáng thấy bóng một cậu bé đang loay hoay dọn lá rơi. Băng ghế ngày nào giờ trống trơn. Tôi chợt khao khát muốn đi vào trong, khao khát có thể tới tận chỗ nhà kho cũ.

Tôi đã để lại đây thời thơ ấu của mình. Có những cây dẻ trên sân trường làm chứng, tôi đã làm tất cả để rời bỏ nó, một điều ước, luôn là một điều ước không bao giờ thay đổi, tôi gửi theo mỗi ngôi sao băng khi chúng lấp lánh dày đặc trên bầu trời vào giữa tháng Tám. Tôi đã mong mỗi biết chừng nào được thoát khỏi hình hài quá bé nhỏ chật chội thời thơ ấu, vậy tại sao tôi bỗng thấy bồi hồi nhớ tới Yves vào buổi chiều hôm đó?

- Ở đây bọn mình đã trải qua biết bao trò nhất quỷ nhì ma, Luc cố lên tiếng chọc cười. Chắc cậu còn nhớ những thứ đã làm bọn mình cười bò ra!

- Nhưng không phải ngày nào cũng vậy, tôi đáp.

- Không, không phải ngày nào cũng vậy, nhưng dẫu sao...

Sophie khẽ húng hắng ho, không phải vì cô phát chán khi phải lẻo đẻo đi cùng chúng tôi, song ý tưởng quay lại vườn nhà để tận hưởng tia nắng cuối cùng trong ngày đang cảm dỗ cô. Cô cam đoan sẽ tìm được đường đi; nói cho cùng, cô cũng chỉ việc đi thẳng. Hơn nữa, cô cũng muốn trò chuyện thêm với mẹ tôi, vừa quay đi cô vừa nói vậy.

Luc đợi cho tới khi cô đi khuất rồi rít lên qua hai hàm răng nghiền chặt.

- Rõ là cậu chẳng buồn chán chút nào, đồ khốn. Tớ cũng ước gì được như cậu, tiếp tục học hành, tận hưởng thêm lần nữa cuộc sống học trò, Luc thở dài nói.

- Cậu biết đấy, trường Y quả thực cũng không giống công viên giải trí cho lắm đâu.

- Làm việc kiếm sống cũng thế thôi, cậu biết quá rồi còn gì. Nói cho cùng, cả tớ và cậu đều mặc áo blu trắng khi làm việc, ít nhất nó cũng đem lại cho bọn mình một điểm chung.

- Cậu thấy hạnh phúc chứ? tôi hỏi cậu.

- Tớ làm việc cùng bố tớ, không phải lúc nào cũng dễ dàng, tớ đang học lấy một nghề. Tớ bắt đầu kiếm được ít nhiều, và tớ chăm lo cho em gái tớ, con bé đã lớn phổng lên rồi. Giờ giấc làm việc tại lò bánh rất vất vả, nhưng tớ chẳng thể vì thế mà phàn nàn. Phải, tớ tin là tớ hạnh phúc.

Thế nhưng dường như tớ lại thấy những tia sáng long lanh ngày trước trong đôi mắt cậu giờ đã tắt ngấm, tớ có cảm giác cậu giận tớ vì đã ra đi, đã bỏ cậu lại một mình.

- Cậu thấy sao nếu tớ và cậu cùng lang thang hết tối nay? tôi ngỏ ý.

- Mấy tháng rồi mẹ cậu chưa được trông thấy cậu, mà còn cô bạn gái của cậu nữa, cậu định làm thế nào với nàng? Hai người kết đôi đã lâu chưa vậy?

- Tớ cũng không biết nữa, tôi trả lời Luc.

- Cậu không biết đã hẹn hò với nàng được bao lâu rồi sao?

- Sophie và tớ, có lẽ là một tình bạn có kèm hương vị yêu đương, tôi khẽ thì thầm.

Nói thực lòng, tôi chịu không nhớ nổi cái hôn đầu tiên của chúng tôi là vào khi nào nữa. Môi chúng tôi đã thoáng gặp gỡ nhau một buổi tối khi tôi ghé qua chào tạm biệt cô lúc hết ca trực, nhưng có lẽ tôi cần nghĩ tới việc hỏi xem cô có coi lần đó như một dịp đầu tiên không. Một hôm khác, khi cô và tôi đang dạo bước trong công viên, tôi đã mua cho cô một cây kem, và trong khi tôi dùng ngón tay quét chút kem sô cô la dính lên môi cô, cô đã ôm lấy tôi mà hôn. Có lẽ chính từ ngày đó tình bạn của chúng tôi bắt đầu chuyển hướng. Mà việc ghi nhớ những khoảnh khắc đầu tiên liệu có quan trọng đến thế không?

- Cậu có dự định gây dựng gì với nàng không? Luc hỏi. Ý tớ muốn nói điều gì đó nghiêm túc ấy? Tớ xin lỗi, có lẽ tớ hơi thiếu tế nhị, cậu vội vàng xin lỗi ngay.

- Với giờ giấc điên rồ của bọn tớ, tôi nói với cậu, nếu tớ có thể ở bên cô ấy hai tối mỗi tuần, như thế đã là hiếm có lắm rồi.

- Có thể, nhưng bất chấp thời gian biểu điên rồ đó, cô ấy vẫn thu xếp được thời gian để dành cho cậu trọn vẹn cả một dịp cuối tuần và chấp nhận theo cậu về cái xó khỉ ho cò gáy này, như thế cũng đủ nói lên nhiều điều rồi đấy. Cô ấy xứng đáng nhận được nhiều hơn là ngồi một mình với mẹ cậu trong lúc cậu bù khú với một anh bạn học cũ. Tớ cũng rất muốn gặp được ai đó trong đời mình, song các cô gái xinh đẹp của trường đều đã rời bỏ chốn quê mùa này. Hơn nữa, cô gái nào sẽ sẵn lòng chia sẻ đời mình bên một ai đó lên giường đi ngủ lúc 8 giờ và thức dậy giữa đêm khuya để đi nhào bột?

- Mẹ cậu vẫn cưới một người thợ làm bánh mì đấy thôi.

- Mẹ tớ luôn nói thời thế đã thay đổi, cho dù người ta vẫn cần ăn bánh mì.

- Qua nhà tớ tối nay đi, Luc, ngày mai bọn tớ lại đi và tớ muốn...

- Tớ không thể, tớ bắt đầu công việc lúc 3 giờ sáng, vì thế tớ cần ngủ, nếu không tớ không

thể làm tốt việc của mình được.

Luc, cậu đâu mất rồi anh bạn của tôi, cậu đã giấu đi đâu những tiếng cười giòn tan ngày trước của hai ta?

- Vậy là cậu đã từ bỏ tham vọng vào tòa thị chính rồi sao?

- Muốn làm chính trị cần phải có một vốn học vấn tối thiểu, Luc cười khẩy đáp.

Bóng hai chúng tôi đổ dài trên vỉa hè. Trong suốt những năm còn đi học, tôi luôn để ý tránh không bao giờ đánh cắp cái bóng của cậu, và nếu như hãn hữu chuyện đó vô tình xảy đến với tôi, tôi đều lập tức trả lại bóng cho cậu. Một người bạn thời thơ ấu, đó là một điều thiêng liêng. Có lẽ cũng vì chợt nghĩ tới chuyện này mà tôi bất giác bước dần lên một bước, vì tôi quá yêu quý cậu để có thể không nhận ra những điều cậu không cho phép mình thổ lộ với tôi.

Luc không phát hiện ra điều gì ngoài cử chỉ của tôi. Cái bóng phía trước tôi giờ không còn là bóng của tôi nữa nhưng làm sao cậu có thể nhận ra điều đó? Giờ đây bóng của chúng tôi đã có kích thước tương tự nhau.

Tôi chia tay cậu bạn chí thân trước cửa tiệm bánh. Một lần nữa, cậu ôm lấy tôi, cho tôi hay được gặp lại người bạn học cũ làm cậu vui đến chừng nào. Chúng tôi nhất định phải thỉnh thoảng gọi điện cho nhau.

Tôi quay về nhà mang theo một hộp bánh ngọt Luc khẳng khẳng buộc tôi phải nhận. Để nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa, cậu vừa nói vậy vừa vỗ vai tôi.

* *

Trong suốt bữa tối, mẹ không ngắt lời trò chuyện cùng Sophie. Qua những câu hỏi đặt ra cho cô, bà đang cố tìm hiểu về cuộc sống của tôi, mẹ vẫn luôn dè dặt kín đáo như thế. Sophie hỏi bà tôi từng là một đứa trẻ như thế nào. Cảm giác luôn thật lạ lùng khi những người khác nói chuyện về bạn ngay trước mặt bạn, còn lạ lùng hơn khi họ làm bộ như không hề biết đến sự hiện diện của bạn bên cạnh họ. Mẹ cam đoan với cô tôi là một cậu bé trầm lặng song có biết bao điều tôi từng thực sự trải qua trong tuổi thơ của mình mà bà không hề biết. Bà dừng lại giây lát rồi tuyên bố tôi chưa bao giờ làm bà thất vọng.

Tôi yêu biết bao những nếp nhăn hằn quanh miệng và đôi mắt bà. Tôi biết mẹ rất ghét chúng; còn với tôi, chúng đem lại cảm giác an lòng. Trên khuôn mặt của mẹ tôi nhìn thấy cả quãng thời gian tôi sống bên bà. Có lẽ thời thơ ấu không phải là thứ làm tôi thấy thiếu vắng nhất kể từ lúc quay về nhà, mà đó là mẹ, là những khoảnh khắc tâm tình giữa hai chúng tôi, những buổi chiều thứ Bảy mẹ và tôi lang thang trong siêu thị, những bữa ăn hai mẹ con cùng chia sẻ vào mỗi tối, đôi lúc hoàn toàn yên lặng nhưng thật gần gũi, những tối mẹ tới phòng ngủ của tôi, nằm xuống bên tôi rồi lùa các ngón tay vào mái tóc tôi. Năm tháng chỉ trôi qua trên bề mặt. Những khoảnh khắc đơn sơ như thế luôn lưu lại mãi mãi trong ta.

Sophie tâm sự với mẹ về một cậu bé đã vĩnh viễn ra đi mà cô không thể cứu được, về nỗi khó khăn khi nỗ lực hết khả năng của mình trong lúc phải kìm nén nỗi buồn thất bại. Mẹ trả lời

cô đúng là với những đứa trẻ, phải chấp nhận bất lực là một nỗi đau còn khủng khiếp hơn. Một số bác sĩ thành công trong việc trở nên cứng rắn hơn những người khác, song bà thề rằng, với mỗi người trong số họ, khó khăn phải trải qua khi để mất một bệnh nhân đều giống như nhau. Tôi chợt thầm tự hỏi liệu có phải tôi theo học nghề y với hy vọng một ngày kia có thể chữa lành cho mẹ tôi những vết thương mẹ phải chịu đựng suốt cuộc đời bà hay không.

Bữa tối kết thúc, mẹ tề nhị rút lui. Tôi đưa Sophie ra mảnh vườn phía sau nhà. Đêm hôm đó thật êm dịu, Sophie tựa đầu lên vai tôi, cảm ơn tôi đã đưa cô rời xa bệnh viện và tiếng đồng hồ. Tôi xin lỗi cô vì những tràng lan man không đầu vào đầu của mẹ tôi, vì đã không thể nghĩ ra ý tưởng nào khác cho một dịp cuối tuần riêng tư hơn.

- Anh còn muốn tìm điều gì riêng tư hơn nơi đây nữa. Em đã kể cho anh nghe cả trăm lần về em, cả trăm lần anh đều chỉ lắng nghe nhưng chẳng bao giờ nói gì. Tối nay, em có cảm giác đã rút ngắn được một chút sự chậm trễ của mình.

Trăng lên cao, Sophie nói với tôi trăng đã tròn. Tôi ngẩng đầu nhìn lên mái ngói nhà. Những phiến đá bằng sáng bóng bạc dưới ánh trăng.

- Lại đây em, tôi vừa nói vừa nắm lấy tay cô dắt đi, đừng gây ra tiếng động và đi theo anh.

Khi hai chúng tôi lên tới tầng áp mái, tôi bảo Sophie quỳ gối xuống luôn qua giữa đồng bừa bộn. Ngồi trước khung cửa sổ, tôi ôm hôn cô. Chúng tôi ngồi lại đó hồi lâu lắng nghe bầu không khí im lặng bao trùm xung quanh.

Cơn buồn ngủ cuối cùng cũng chiến thắng Sophie. Cô để tôi ngồi lại một mình, và trước khi hạ tấm cửa sập xuống, cô bảo rằng nếu chiếc giường của tôi đã trở nên quá nhỏ, tôi có thể tìm tới giường cô.

* *

Không còn tiếng động nào trong nhà. Tôi mở một hộp các tông ra, và trong lúc lục lọi trong kho báu tuổi thơ này, tôi chợt có cảm giác thật lạ. Như thể hai bàn tay tôi bỗng nhiên nhỏ lại, như thể thế giới tôi từng để lại sau lưng đang quay trở về quanh tôi. Ánh trăng rọi xuống lướt trên sàn căn gác áp mái. Tôi đứng thẳng dậy, cụng đầu vào một thanh xà, bừng tỉnh trở lại thực tế, thế nhưng phía trước mình, tôi thấy xuất hiện một cái bóng, nó trải dài dần, mỏng mảnh như một nét bút chì. Cái bóng trườn lên trên một chiếc rương, và tôi dám thề nó vừa ngồi xuống đó. Nó nhìn tôi chờ đợi như thách thức tôi lên tiếng trước. Tôi kiên quyết im lặng.

- Vậy là cuối cùng cậu cũng quay trở lại, cái bóng nói với tôi. Tôi rất vui vì cậu đã ở đây, chúng tôi vẫn luôn đợi cậu.

- Các bạn đợi tôi?

- Đương nhiên rồi, chúng tôi biết sớm muộn gì cậu cũng quay lại.

- Mới hôm qua tôi thậm chí còn không biết mình sẽ có mặt ở đây tối nay.

- Cậu tin rằng chuyện cậu có mặt ở đây chỉ là tình cờ thôi ư? Cô bé chơi nhảy ô chính là sứ

giả của chúng tôi. Chúng tôi cần cậu.

- Vậy cậu là ai?

- Tôi là người đại diện. Cho dù lớp học đã tản đi mỗi người một ngả, chúng tôi vẫn tiếp tục dõi theo các bạn, những cái bóng không già đi theo cùng một cách.

- Các bạn trông đợi gì ở tôi?

- Đã bao lần cậu ấy cứu cậu thoát khỏi tay Marquès? Cậu còn nhớ những khoảnh khắc cô đơn của mình đã được cậu ấy khóa lấp, an ủi với những câu bông đùa, những tiếng cười không? Cậu còn nhớ những buổi chiều cậu ấy đi học về cùng cậu, về những giờ hai cậu trải qua bên nhau không? Cậu ấy là người bạn thân nhất của cậu, chẳng phải thế sao?

- Tại sao lại nói những điều này với tôi?

- Vào một buổi tối, cũng trên căn gác áp mái này, cậu đã ngắm nhìn bức ảnh tôi dành tặng cho cậu, và tôi nghe thấy cậu hỏi: “Tất cả bấy nhiêu tình yêu đã đi đâu mất rồi?” Giờ đến lượt tôi hỏi cậu. Tình bạn đó, cậu đã làm gì nó rồi?

- Cậu là cái bóng của Luc?

- Nếu cậu xưng hô với tôi như thế, có nghĩa là cậu thừa biết tôi thuộc về ai rồi.

Mặt trăng thấp xuống, ngả dần về phía phải khung cửa. Tôi thấy cái bóng trườn nhẹ nhàng từ trên chiếc rương xuống sàn nhà, những đường nét của nó mờ dần.

- Đợi đã, đừng đi, vậy tôi phải làm gì đây?

- Giúp cậu ấy thay đổi cuộc sống, đưa cậu ấy đi cùng cậu. Cậu còn nhớ chứ, trong hai người các cậu, đáng ra cậu ấy mới là người trở thành bác sĩ. Nhưng vẫn chưa quá muộn, sẽ không bao giờ là quá muộn khi người ta yêu, hãy giúp cậu ấy trở thành con người cậu ấy muốn. Cậu luôn biết rõ điều đó mà. Rất xin lỗi phải chia tay cậu nhưng thời gian trôi nhanh quá, tôi không còn lựa chọn nào khác. Tạm biệt.

Mặt trăng đã rời khỏi khung cửa, và cái bóng biến mất giữa hai thùng các tông.

Tôi đóng cửa sập căn gác áp mái lại, đi xuống tìm tới chỗ Sophie. Tôi nhẹ nhàng chui vào giường, cô nằm xích lại gần tôi rồi ngủ tiếp. Tôi nằm hồi lâu trong bóng tối, mắt mở to. Ngoài trời mưa bắt đầu rơi, tôi lắng nghe tiếng nước mưa đập rào rào trên những phiến đá bằng, tiếng cành lá đập vào nhau ngoài bờ giậu tầm xuân. Mỗi tiếng động giữa màn đêm trong ngôi nhà với tôi đều thân thuộc biết bao.

* *

Lúc Sophie chợt mình tỉnh giấc có lẽ đã 9 giờ. Cả cô và tôi chưa từng có dịp ngủ nhiều đến thế từ hàng tháng nay.

Chúng tôi đi xuống bếp, ở đó có một điều ngạc nhiên đang chờ đợi chúng tôi. Luc đang

ngồi bên bàn nói chuyện với mẹ tôi.

- Thường thì tớ sẽ lên giường đi ngủ vào giờ này, nhưng không có chuyện tớ để hai người đi mà không ghé qua chào tạm biệt. Xem này, cậu nói với tôi, tớ mang tới cho hai người chút quà chia tay đây. Tớ đã chuẩn bị chúng sáng sớm nay trong khi nghĩ tới hai người, đây là một mẻ bánh đặc biệt.

Luc đưa cho chúng tôi một chiếc giỏ đan bằng cành liễu gai đựng đầy bánh sừng bò và bánh mì sữa vẫn còn nóng.

- Thế nào? cậu hỏi với vẻ trông đợi trong khi quan sát Sophie khoan khoái thưởng thức bánh.

- Thế nào ư, đây là thứ bánh mì sữa ngon nhất em từng được ăn, cô đáp.

Mẹ tôi lấy làm tiếc phải để ba chúng tôi lại với nhau, bà có việc cần làm ngoài vườn.

Sophie cầm lấy một chiếc bánh sừng bò, và tôi thấy rõ trong đôi mắt Luc là vẻ ngon miệng của cô bạn tôi làm cậu rất vui.

- Cậu ta là một bác sĩ giỏi phải không, cậu bạn của tôi ấy? cậu hỏi Sophie.

- Không phải là người có tính khí dễ chịu nhất, nhưng đúng thế, anh ấy sẽ là một bác sĩ giỏi, cô nói, miệng lúng búng đầy bánh.

Luc muốn biết tất cả về công việc hằng ngày của chúng tôi ở bệnh viện, muốn tìm hiểu mọi thứ. Và trong lúc Sophie kể lại cho cậu những ngày làm việc của chúng tôi, tôi có thể thấy rõ cuộc sống của chúng tôi đáng ao ước đến mức nào với cậu.

Đến lượt mình, Sophie vặn hỏi cậu về những trò quỷ quái mà cậu bạn tôi nhắc tới hôm qua, khi chúng tôi đứng ngoài hàng rào trường học. Bất chấp tôi đưa mắt nhìn đầy ngụ ý, Luc vẫn kể cho cô nghe những chuyện đen đủi tôi từng gặp phải với Marquès, về lần tôi bị nhốt trong ngăn tủ, về cách cậu giúp tôi được bầu làm cán bộ lớp hằng năm, thậm chí cả vụ hỏa hoạn ở nhà kho cũ cũng được nhắc đến. Theo mạch chuyện, tiếng cười của Luc trở lại giống như ngày xưa, thật chân thành, thật cởi mở.

- Mấy giờ hai người đi? cậu hỏi.

Sophie bắt đầu ca trực của cô lúc nửa đêm, còn tôi bắt đầu làm việc từ sáng hôm sau. Chúng tôi sẽ đi chuyến tàu đầu giờ chiều. Luc ngoác miệng ra ngáp, cậu đang cố chống đỡ cơn mệt mỏi. Sophie lên gác chuẩn bị thu xếp đồ vào túi của cô, để hai chúng tôi ngồi lại với nhau.

- Cậu sẽ trở lại chứ? Luc hỏi tôi.

- Tất nhiên rồi, tôi trả lời cậu.

- Cố gắng thu xếp để dịp đó là một ngày thứ Hai, nếu có thể, đương nhiên rồi, tiệm bánh nhà tớ nghỉ bán thứ Ba hằng tuần mà, cậu vẫn nhớ chứ? Như thế tớ và cậu có thể cùng nhau

trải qua một buổi tối thực sự, điều đó sẽ làm tớ rất vui. Bọn mình chẳng có được nhiều thời gian, tớ rất thích được tiếp tục nghe cậu kể lại những gì cậu làm ở đó.

- Luc, sao cậu không tới chỗ tớ? Tại sao không thử giành lấy cơ hội cho bản thân? Cậu luôn mơ ước được theo học ngành y kia mà. Trong khi chờ đợi cậu tìm được một học bổng, tớ có thể thu xếp cho cậu một chỗ làm tạp vụ để kiếm thêm, hơn nữa cậu không phải lo trả tiền nhà đâu, chỗ tớ ở không rộng lắm nhưng bọn mình có thể ở cùng được.

- Cậu muốn bây giờ tớ quay lại đi học sao? Đáng ra cần nhắc nhở tớ chuyện này từ năm năm trước kia, bạn thân mến!

- Có sao đâu nếu cậu bắt đầu hơi muộn hơn những người khác một chút? Cậu đã bao giờ thấy ai hỏi tuổi bác sĩ khi bước chân vào phòng khám chưa?

- Tớ sẽ phải lên lớp với những người trẻ hơn tớ nhiều, và tớ không muốn trở thành anh chàng Marquès của lớp.

- Hãy nghĩ tới tất cả những cô nàng Elisabeth sẽ gục ngã trước sức cuốn hút từ vẻ trưởng thành của cậu.

- Hửn rồi, Luc trầm ngâm đáp, nếu nhìn nhận từ góc độ đó... Mà này, chấm dứt trò làm tớ nằm mơ ban ngày đi nhé. Vai giầy như vừa rồi đúng là làm tớ rất khoái, nhưng khi cậu lên tàu, những khoảnh khắc như thế chỉ làm tớ bị giày vò khổ sở thêm.

- Vậy cái gì ngăn cản cậu? Hãy nghĩ xem, chuyện này quyết định cả cuộc đời cậu đấy.

- Và cả cuộc đời của bố tớ, mẹ tớ và em gái tớ, tất cả họ đều cần tớ. Một chiếc xe hơi nếu chỉ còn ba bánh sẽ trở thành đồ bỏ đi. Cậu không thể hiểu một gia đình có nghĩa là gì đâu.

Luc cúi gằm mặt, chúi mũi nhìn xuống tách cà phê của cậu.

- Tớ xin lỗi, cậu nói với tôi, tớ không có ý nói thế. Bạn thân mến, sự thật là bố tớ sẽ không bao giờ để tớ ra đi. Ông cần đến tớ, tớ là cây gậy chống của ông lúc về già, ông mong đợi tớ tiếp quản tiệm bánh khi ông không còn đủ sức thức dậy giữa đêm khuya nữa.

- Trong hai mươi năm nữa, Luc! Bố cậu sẽ trở nên quá già sau hai mươi năm nữa, mà cậu còn một cô em gái nữa kia mà, đúng không?

Luc phá lên cười.

- Ái chà, tớ sẽ rất vui được chứng kiến bố tớ dạy nghề cho con bé, nhưng chính nó mới là người chỉ huy bố tớ. Với tớ, ông là một ông bố nghiêm khắc không khoan nhượng, nhưng còn em gái tớ, con bé có thể bắt ông chiều theo bất cứ điều gì nó muốn.

- Tớ rất vui được gặp lại cậu, cậu biết đấy. Đừng để quá lâu rồi mới quay trở lại. Nói cho cùng, dù một ngày nào đó cậu có trở thành giáo sư nổi tiếng, cho dù cậu có sống trong căn hộ đẹp ở một khu sang trọng tại thành phố lớn, nhà cậu vẫn luôn là nơi này.

Luc ôm chầm lấy tôi rồi đứng dậy ra về. Khi cậu bước tới bên ngưỡng cửa, tôi giữ cậu lại một lát.

- Cậu bắt đầu làm việc lúc mấy giờ?

- Điều đó thì có ý nghĩa gì?

- Tớ cũng làm việc ban đêm, vì thế nếu tớ biết giờ giấc của cậu, khi trực ở khoa cấp cứu tớ sẽ cảm thấy bớt cô độc hơn. Chỉ cần nhìn lên đồng hồ là tớ có thể tưởng tượng ra cậu đang làm gì.

Luc nhìn tôi với vẻ mặt thật lạ.

- Cậu đã hỏi rất nhiều về những gì bọn tớ làm trong bệnh viện, vậy cậu có thể kể cho tớ xem cuộc sống tại lò bánh của cậu diễn ra thế nào chứ?

- Từ lúc 3 giờ sáng, tớ bắt đầu phải ủ bột men gốc, cần trộn lẫn nó với bột mì, nước, muối và men để bắt đầu chuẩn bị bột nhào. Sau lần nhào bột đầu tiên, cho bột vào lò ủ để men gốc bắt đầu hoạt động. Đến khoảng 4 giờ sáng, những người thợ có một quãng nghỉ trong lúc chờ bột ngấu. Những lúc trời dịu mát, tớ hay mở cánh cửa thông ra con hẻm đằng sau tiệm và kê hai cái ghế đầu ra đó. Bố và tớ cùng ngồi đó uống cà phê. Những lúc như thế hai bố con tớ cũng không nói gì nhiều, bố tớ viện cớ không được làm ồn để bột nhào được nghỉ ngơi, mà nói cho đúng chính ông là người tranh thủ nghỉ ngơi những lúc đó, giờ ông đã bắt đầu cần đến chúng. Uống xong cà phê, tớ để ông ngủ thiếp đi khoảng một tiếng trên ghế, tựa lưng vào bức tường đá. Tớ quay vào rửa các khay đựng rồi rải lên mặt khay những tấm khăn vải lạnh dùng để lót bánh mì.

“Khi bố tớ quay vào, hai bố con lại chuẩn bị cho lần lên men thứ hai. Tớ và bố chia bột nhào ra, nặn thành hình, khía lên từng miếng bột để có những chiếc bánh đẹp, rồi cuối cùng cho vào lò nướng.

“Mỗi tối, hai bố con tớ lại lặp lại từng ấy động tác song mỗi lần thách thức đều khác nhau nếu muốn thu được cùng kết quả. Nếu trời lạnh, bột nhào mất nhiều thời gian để ngấu hơn, cần phải tăng thêm nước ấm và men; nếu trời nóng, nó lại cần có nước thật lạnh, nếu không sẽ khô lại quá nhanh. Người ta không thể làm ra những chiếc bánh mì ngon nếu không cẩn thận chú ý tới từng chi tiết kể cả vào lúc thời tiết như ngoài trời bây giờ; thợ làm bánh mì không thích những cơn mưa, chúng làm công việc của họ kéo dài hơn.

“Đến 6 giờ, tớ và bố lấy mẻ bánh đầu tiên trong ngày ra khỏi lò. Sau khi chờ cho bánh mì nguội đi, tớ mang bánh ra tiệm. Công việc của tớ là vậy đấy, bận thân mẩn, nhưng nếu cậu tin những gì tớ vừa kể cho cậu nghe sẽ giúp cậu trở thành một người thợ làm bánh thì cậu nhằm to rồi đấy. Hãy nhớ, những câu chuyện kể về bệnh viện của cậu cũng không thể biến tớ thành bác sĩ được. Thôi nhé, giờ nhất định tớ phải đi ngủ đây, hãy giúp tớ ôm hôn mẹ cậu, và nhất là cô bạn gái của cậu. Cách nàng ngắm nhìn cậu trông dễ thương lạ lùng, cậu thật may mắn, và tớ chân thành mừng cho cậu.”

Sau khi Luc đi khỏi, tôi ra ngoài vườn tìm mẹ. Tôi thấy bà đang ngồi xõm trước một

luống hoa hồng. Cơn mưa đã làm những bông hoa rũ xuống, và mẹ tôi đang tỉ mỉ nâng từng bông lên.

- Hai đầu gối làm mẹ đau quá, bà rên rỉ trong lúc đứng lên. Còn con, trông con khá hơn hôm qua nhiều đấy. Con cần nghỉ ngơi lấy vài ngày để lại sức.

Con không nói gì, con lặng im ngắm nhìn đôi mắt mẹ đang mỉm cười với con. Giá mẹ biết con mong mẹ nói với con một lời tha lỗi đến chừng nào, giống như khi mẹ còn có khả năng tha thứ tất cả, kể cả sự vắng mặt.

- Hai đứa hợp nhau lắm, mẹ nói với tôi trong lúc đưa tay ra nắm lấy tay tôi. Vì tôi vẫn không nói gì, bà tiếp tục dòng độc thoại của mình.

- Nếu không tối qua con đã không đưa cô ấy lên thăm căn gác áp mái của con. Con biết đấy, mẹ nghe thấy hết mọi âm thanh trong ngôi nhà này, mẹ vẫn luôn nghe thấy tất cả. Sau khi con đi, mẹ đã từng leo lên đó. Khi nhớ con quá, mẹ mở cửa sập ra và lên ngồi trước khung cửa sổ. Mẹ cũng không biết tại sao nữa, nhưng ở trên đó mẹ có cảm giác trở nên gần gũi con hơn, như thể khi nhìn qua khung cửa kính, mẹ có thể trông thấy con ở nơi xa. Đã lâu rồi mẹ không lên lại trên đó; như mẹ vừa nói với con, bây giờ hai đầu gối làm mẹ đau, mà ở trên đó cần phải bò bằng cả hai tay hai chân giữa đồng hồ đặc bừa bộn.Ồ, đừng có chường bộ mặt đó ra như thế, mẹ thề là chưa bao giờ mở bất cứ chiếc hộp nào của con ra. Mẹ của con cũng có những điểm khuyết, nhưng mẹ không phải là người thiếu ố nhĩ.

- Con chẳng có gì để trách mẹ cả, tôi nói với bà.

Mẹ áp một bàn tay lên má tôi.

- Hãy thành thật với chính con, và nhất là với cô ấy; nếu thứ con cảm thấy không phải là tình yêu, hãy dừng để cô ấy hi vọng, đó là một cô gái tốt.

- Tại sao mẹ lại nói với con điều đó?

- Vì con là con trai mẹ, và mẹ hiểu rõ con như thể mẹ đã tạo ra con vậy.

Mẹ giục tôi lên với Sophie và để mặc bà với những cây hoa hồng của bà. Tôi lên phòng. Sophie đang chống tay đứng bên cửa sổ, trầm ngâm nhìn vào khoảng không.

- Em giận anh vì đã để mặc em một mình đúng không?

Sophie quay lại.

- Với những giờ lên lớp, em có thể ghi bài cho cả hai người, nhưng nếu em nhớ không nhầm, anh còn ca trực vào tối thứ Hai đúng không?

- Đúng thế, đấy cũng là việc thứ hai anh muốn nhờ em giúp. Nếu có thể, em tới báo với phụ trách khoa anh bị mệt, không có gì nghiêm trọng, một cơn viêm họng mà anh muốn điều trị cho khỏi hẳn để không lây sang bệnh nhân. Anh chỉ cần hai mươi tư giờ thôi.

- Không, em không giận anh đâu, anh hầu như chưa kịp gặp mẹ, và một tối được ở bên trò chuyện cùng anh chắc hẳn sẽ làm bà rất vui. Mà vì em quay về một mình, em sẽ có nhiều thời gian để nghĩ ra một cái cớ hợp lý hơn.

Mẹ tôi rất vui khi được biết tôi sẽ ở lại lâu hơn dự kiến một chút. Tôi mượn xe của bà đưa Sophie ra ga.

Cô hôn lên má tôi, mỉm cười tinh nghịch trước khi leo lên toa. Ngày nay những ô cửa sổ trên toa tàu không mở ra được nữa, người ta không còn có thể chào tạm biệt nhau như trước đây. Đoàn tàu chuyển bánh, Sophie vẫy tay chào tạm biệt tôi, và tôi đứng lại trên sân ga cho tới khi ánh đèn của toa tàu cuối cùng khuất hẳn khỏi tầm nhìn.

- Có chuyện gì không ổn vậy? mẹ tôi hỏi khi tôi về đến nhà.

- Mọi việc đều ổn cả, điều gì làm mẹ lo lắng vậy?

- Con đã lùi ngày quay về, để mặc bạn gái về một mình chỉ để trải qua một buổi tối bên cạnh mẹ sao?

Tôi ngồi xuống bên bà tại chiếc bàn ăn trong bếp, rồi nắm lấy hai bàn tay bà trong tay tôi.

- Con nhớ mẹ lắm, tôi vừa nói vừa hôn lên trán mẹ.

- Được rồi, mẹ hy vọng rồi con sẽ nói cho mẹ biết điều gì làm con bận tâm.

Mẹ và tôi ăn tối trong phòng khách, mẹ đã chuẩn bị cho hai chúng tôi khay đồ ăn tối tôi ưa thích, với giăm bông và mì trứng, giống như ngày xưa. Mẹ ngồi xuống trường kỷ bên cạnh tôi, lặng lẽ nhìn tôi ăn ngon lành mà không hề động đến phần của bà.

Tôi đang định dọn đĩa đi thì mẹ cầm lấy tay tôi, nói với tôi những chiếc đĩa có thể đợi sau. Bà hỏi liệu tôi có sẵn lòng mời bà lên căn gác áp mái của tôi không. Tôi đưa mẹ lên tận mái, kéo thang xuống, đẩy cửa sập lên, và hai mẹ con tôi cùng tới ngồi trước khung cửa sổ.

Tôi do dự một lát trước khi hỏi mẹ câu hỏi vẫn luôn cháy bỏng trên môi tôi từ bấy lâu nay.

- Mẹ không bao giờ biết được tin tức gì của bố sao?

Mẹ tôi nhướng mày. Tôi lại tìm thấy trong đôi mắt bà ánh nhìn của một y tá vẫn luôn xuất hiện khi bà muốn tìm hiểu xem có phải tôi đang che giấu điều gì hay không, hay liệu tôi có đang vờ ốm để né tránh một bài kiểm tra lịch sử hay toán.

- Con vẫn còn hay nghĩ tới ông ấy sao? bà hỏi tôi.

- Mỗi khi có một người đàn ông trẻ tuổi bố xuất hiện ở khoa Cấp cứu, con luôn cảm thấy lo lắng, con sợ nhớ đó chính là bố, và cứ mỗi lần như thế con lại tự hỏi con sẽ phải làm gì nếu bố không nhận ra con nữa.

- Ông ấy sẽ nhận ra con ngay lập tức.

- Vậy tại sao không bao giờ bố tới thăm con?

- Mẹ đã phải mất rất nhiều thời gian để có thể tha thứ cho bố con. Có lẽ là quá nhiều thời gian. Chuyện đó đã làm mẹ nói ra những điều khiến mẹ hối tiếc, song cũng chỉ vì mẹ vẫn còn yêu bố con. Mẹ chưa bao giờ thôi yêu ông ấy. Người ta vẫn hay làm những điều khủng khiếp khi tình yêu và hận thù trộn lẫn vào nhau, những điều về sau khiến họ phải tự trách mình. Điều khiến mẹ oán trách bố nhất không phải là việc ông đã bỏ rơi mẹ, cuối cùng rồi mẹ cũng đã đi đến thừa nhận phần trách nhiệm của mình trong chuyện đó. Nỗi khổ sở vò xé hành hạ mẹ chính là phải hình dung ra bố con hạnh phúc bên một người đàn bà khác. Mẹ từng rất hận ông ấy vì đã yêu bà ta đến mức đó. Mẹ cần thổ lộ với con một điều, và mẹ biết con sẽ thấy mẹ thật cổ hủ khi nói ra điều này, nhưng bố con là người đàn ông duy nhất mẹ từng biết đến. Nếu giờ đây mẹ gặp lại bố, mẹ sẽ cảm ơn ông ấy đã tặng mẹ món quà tuyệt vời nhất trên đời: con.

Không phải cái bóng của mẹ thổ lộ cho tôi tâm sự thầm kín đó, mà đúng là bà.

Tôi ôm chặt lấy mẹ, nói với bà rằng tôi yêu bà.

Có những khoảnh khắc vô cùng quý báu trong cuộc đời rồi cuộc lại xuất phát từ một vài điều giản dị. Nếu tối hôm đó tôi không ở lại cùng mẹ, tôi tin chắc sẽ chẳng khi nào có được cuộc trò chuyện đó với bà. Khi mẹ và tôi rời khỏi căn gác áp mái, tôi quay lại nhìn lần cuối cùng về phía khung cửa và thầm lặng nói lời cảm ơn cái bóng của mình.

* *

Tôi đặt đồng hồ báo thức để nó đổ chuông lúc 3 giờ sáng. Tôi mặc quần áo, rón rén rời khỏi nhà lần bước theo con đường đi học ngày nào. Vào giờ đó, cả thị trấn vắng tanh. Tầm cửa kéo bằng sắt che kín khung kính của tiệm bánh, tôi băng qua cửa tiệm, nhẹ bước rẽ vào con hẻm kế bên. Đứng im trong bóng tối, cách một khung cửa nhỏ bằng gỗ chừng năm mươi mét, tôi chờ đợi khoảnh khắc thích hợp.

*

Đến 4 giờ, Luc và bố cậu ra khỏi lò bánh. Đúng như cậu đã kể với tôi, tôi nhìn thấy cậu bạn học mang hai chiếc ghế ra kê sát vào tường, bố cậu là người đầu tiên ngồi xuống ghế, Luc mang cà phê tới cho ông, rồi cả hai người cùng ngồi đó, lặng lẽ không nói gì. Bố Luc đã uống hết tách của ông, đặt nó xuống đất và nhắm mắt lại. Luc ngồi nhìn ông, cậu thở dài, cầm tách của bố mình lên rồi quay vào trong lò bánh. Đây chính là thời điểm tôi chờ đợi, tôi bèn lấy hết can đảm bước tới.

Luc là người bạn thời thơ ấu của tôi, người bạn thân nhất của tôi; thế nhưng, cho dù chuyện này nghe qua có vẻ thật lạ lùng, tôi chưa bao giờ biết mặt bố cậu. Mỗi khi tôi ghé qua nhà cậu, chúng tôi luôn phải để ý không làm ồn. Người đàn ông chỉ sống về đêm và luôn ngủ suốt buổi chiều này khiến tôi thấy sợ. Tôi hình dung ra ông giống như một bóng ma lượn lờ trên đầu chúng tôi ngay khi chúng tôi ngẩng đầu lên khỏi bài vở. Người thợ làm bánh tôi chưa bao giờ thực sự gặp mặt, tôi phần nào mắc nợ ông trong chuyện học hành chăm chỉ của mình,

cũng nhờ thế tôi đã thoát được vài lượt hình phạt mà cô Schaeffer dường như rất lấy làm khoan khoái mỗi khi có dịp phân phát cho đám học sinh. Nếu không có nỗi sợ hãi ông gây ra cho tôi, hẳn một phần không nhỏ bài tập về nhà của tôi đã không được hoàn thành đúng hạn. Tối nay, rốt cuộc tôi cũng có dịp nói chuyện với ông, mà việc đầu tiên cần làm là đánh thức ông dậy và giới thiệu bản thân tôi với ông.

Tôi thầm lo ông sẽ giật mình và làm Luc để ý. Tôi vỗ nhẹ lên vai ông.

Ông mở mắt ra mà không hề có vẻ ngạc nhiên chút nào, và rồi ông lên tiếng trước sự ngạc nhiên đến ngỡ ngàng của tôi:

- Cậu là bạn của Luc, đúng không? Tôi nhận ra cậu, cậu đã trưởng thành thêm chút ít, nhưng cũng không đến mức quá nhiều. Bạn cậu đang ở trong kia. Tôi rất vui nếu cậu vào chào nó một tiếng, song đừng lâu quá, giờ đang không thiếu việc phải làm đâu.

Tôi thú thật với ông người tôi muốn gặp không phải là Luc. Người thợ làm bánh nhìn tôi hồi lâu, ông đứng dậy, ra hiệu bảo tôi ra đợi xa hơn ngoài hẻm. Hé mở cánh cửa dẫn vào lò bánh, ông lên tiếng bảo con trai rằng ông sẽ đi tản bộ mấy bước cho giãn gân cốt. Rồi ông tới bên cạnh tôi.

*

Bố Luc lắng nghe tôi mà không hề chen vào ngắt lời. Khi chúng tôi đi tới cuối con hẻm, ông bắt tay tôi thật chặt rồi nói với tôi:

- Giờ cậu hãy đi ngay đi!

Rồi ông bước đi không hề ngoái lại.

Tôi ủ rũ cúi đầu ra về, giận sôi lên vì đã thất bại trong nhiệm vụ được giao phó. Đây là lần đầu tiên chuyện này xảy đến với tôi.

* *

Về đến nhà, tôi cố cẩn thận hết sức để mở khóa cửa mà không gây ra tiếng động. Vô ích, căn nhà bừng sáng và tôi nhìn thấy mẹ đứng trước cửa bếp trong bộ đồ ngủ.

- Con biết đấy, bà nói với tôi, khi đã ngần này tuổi rồi con không cần phải lén trèo tường nữa đâu.

- Con chỉ đi lang thang một chút thôi, con không tài nào ngủ được.

- Vậy là con tin rằng mới rồi mẹ không nghe thấy đồng hồ báo thức của con đổ chuông sao?

Mẹ tôi bật bếp ga rồi đặt ấm nước lên.

- Giờ mà quay về đi ngủ thì quá muộn rồi, mẹ nói với tôi, con ngồi xuống đi, mẹ sẽ chuẩn bị cà phê cho con, còn con, hãy kể cho mẹ nghe vì sao con lưu lại thêm một tối nữa, và nhất là

con vừa ra ngoài làm gì vào giờ này.

Tôi ngồi xuống bên bàn rồi kể cho mẹ nghe mình tới gặp bố Luc như thế nào.

Khi tôi đã kể xong chuyện đi thuyết khách thăm hại của mình, mẹ đặt hai bàn tay lên hai vai tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Con không thể can thiệp như thế vào cuộc sống của người khác, cho dù vì muốn tốt cho họ. Nếu Luc biết con tới tìm gặp bố cậu ấy, có thể cậu ấy sẽ giận con. Chỉ chính bạn con, và không ai khác, được quyết định cuộc đời cậu ấy. Con cần sống có lý trí và chấp nhận lớn lên. Con không buộc phải chữa trị mọi nỗi đau của tất cả những người con gặp trong đời. Cho dù có trở thành bác sĩ giỏi giang nhất, con cũng không làm nổi điều đó đâu.

- Nhưng còn mẹ, chẳng phải mẹ đã cố làm thế suốt cuộc đời mình sao? Chẳng phải đó chính là lý do khiến mẹ luôn quay về nhà mệt như như thế mỗi buổi tối sao?

- Con yêu quý, mẹ tôi vừa đứng dậy vừa nói, mẹ tin rằng, than ôi, con đã thừa hưởng cả sự ngây thơ của mẹ con lẫn cá tính bướng bỉnh của bố con.

* *

Tôi lên chuyến tàu đầu tiên buổi sáng. Mẹ đi cùng tôi ra ga. Trên sân ga, tôi hứa sẽ sớm quay về thăm bà. Mẹ tôi mỉm cười.

- Khi con còn bé, mỗi buổi tối, khi mẹ tới tắt đèn trong phòng con, con đều hỏi mẹ: “Mẹ ơi, bao giờ đến ngày mai hả mẹ?” Mẹ luôn trả lời con “Sớm thôi” và mỗi lần như thế, khi đóng cửa phòng ngủ của con lại, mẹ đều tin câu trả lời của mẹ không hề thuyết phục được con. Mẹ tin là đến trạc tuổi của mẹ và con bây giờ, vai trò của hai chúng ta đang đảo ngược. Vậy thì “hẹn sớm gặp lại” con yêu quý, hãy chú ý chăm sóc bản thân.

Tôi leo lên toa, nhìn qua khung cửa kính dõi theo hình bóng của mẹ tôi, nhỏ dần theo khoảng cách trong khi đoàn tàu lao đi.

Tôi nhận được bức thư đầu tiên của mẹ mười ngày sau khi tôi quay về. Như trong mỗi bức thư gửi cho tôi, mẹ lại hỏi thăm tin tức của tôi, hy vọng sớm nhận được hồi âm. Song thường vài tuần sẽ trôi qua trước khi tôi tìm được sức lực cần thiết khi quay về nhà để cho mẹ được hưởng niềm vui đó. Sự thiếu nhiệt tình của những đứa con với cha mẹ chúng khi lớn lên có thể nói gọn lại là thói ích kỷ không hơn không kém. Tôi càng cảm thấy mình có lỗi hơn khi giữ tất cả thư từ mẹ gửi trong một chiếc hộp đặt trên giá sách, giống như một sự hiện diện đầy trù ối.

Sophie và tôi gần như không gặp lại nhau kể từ sau cuộc trốn chạy tạm thời khỏi bệnh viện, thậm chí chúng tôi còn không trải qua lấy một đêm cùng nhau. Trong kỳ nghỉ ngắn ngủi tại ngôi nhà thời thơ ấu của tôi, giữa hai chúng tôi đã hình thành nên một đường ranh giới mà cả tôi lẫn cô đều chưa thể vượt qua thành công. Khi tôi cầm lấy bút để viết cho mẹ, những từ

cuối cùng tôi viết là Sophie ôm hôn bà. Ngày hôm sau khi viết ra điều không đúng sự thật ấy, tôi tới khoa tìm cô để thú nhận rằng tôi nhớ cô. Đến hôm sau, cô đồng ý để tôi đưa cô đi xem phim, nhưng khi bộ phim kết thúc, cô lại muốn quay về nhà mình.

Từ một tháng nay Sophie cho phép một anh chàng nội trú ở khoa Nhi tán tỉnh cô, tự quyết định đặt dấu chấm hết cho sự không chắc chắn của chúng tôi. Có lẽ trước hết là của tôi. Biết rằng một gã đàn ông khác có nguy cơ sẽ giành mất thứ mà tôi không quyết định nổi có muốn thuộc về mình hay không khiến tôi phát điên. Tôi làm tất cả để chinh phục lại cô, và hai tuần sau đó, cơ thể của cả hai chúng tôi lại kề bên nhau trên giường tôi. Tôi đã tổng khứ được kẻ quấy rối, cuộc sống tiếp tục dòng chảy của nó, và nụ cười trở lại trên khuôn mặt tôi.

Tới đầu tháng Chín, khi trở về nhà sau một ca trực dài đằng dặc, tôi bắt gặp một điều ngạc nhiên đầy thú vị chờ đợi mình. Luc đang ngồi trên một chiếc va li nhỏ, dáng vẻ nhón nhác song khuôn mặt lại tươi hơn hớn.

- Cậu bắt tớ đợi lâu quá, đồ mắc dịch! cậu vừa nói vừa đứng dậy. Tớ hy vọng cậu còn thứ gì bỏ bụng, vì tớ sắp chết đói rồi đây.

- Cậu làm quái gì ở đây thế? tôi vừa hỏi Luc vừa mở cửa căn phòng tôi đang ở.

- Bố tớ đuổi việc tớ rồi!

Luc đã cởi phăng chiếc áo vest đang mặc ra rồi gieo mình ngồi phịch xuống chiếc ghế bành duy nhất trong phòng. Trong lúc tôi mở cho cậu ta một hộp cá ngừ và trải khăn lên trên chiếc rương được dùng luôn làm bàn ăn, Luc hồi hả kể lại câu chuyện của cậu ta.

- Tớ chẳng hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra với ông cụ nữa. Cậu biết đấy, buổi tối sau hôm cậu đi, sau khi ủ bột, tớ rất ngạc nhiên khi không thấy ông cụ quay trở vào lò bánh. Tớ nghĩ cụ ngủ quên chưa dậy, thậm chí còn thấy hơi lo là đằng khác. Tớ mở cánh cửa dẫn ra con hẻm và thấy bố tớ ngồi trên ghế, cụ đang khóc. Tớ hỏi bố liệu có chuyện gì không ổn hay không, song cụ không muốn trả lời tớ. Cụ chỉ lẩm bẩm là cảm thấy hơi mệt, rồi buộc tớ phải hứa sẽ quên việc từng bắt gặp cụ trong tình trạng đó, đồng thời không được nói gì với mẹ tớ. Tớ hứa liền. Nhưng kể từ tối hôm đó, bố tớ không còn như trước nữa. Thông thường, cụ tương đối nghiêm khắc với tớ trong công việc, tớ biết đó là cách bố dạy tớ nghề làm bánh, vì thế tớ không thể giận cụ được. Nhưng thế đấy, mỗi ngày tớ thấy cụ dần trở nên nhẹ nhàng hơn, gần như có thể gọi là dịu dàng. Khi tớ làm hỏng bước tạo hình cho những chiếc bánh mì, thay vì quạt cho tớ một trận nên thân, bố tớ lại bên cạnh chỉ dẫn cách làm cho tớ một lần nữa, và cứ mỗi lần như thế cụ lại nói với tớ rằng không có gì nghiêm trọng, rằng ngay cả cụ cũng có lúc phạm sai lầm. Tớ xin thề với cậu là tớ không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. Có một tối, thậm chí ông cụ còn ôm lấy tớ trong vòng tay. Lúc đó thậm chí tớ còn nghĩ có khi cụ bị mất trí. Mà kết luận của tớ không khéo cũng chẳng sai là mấy, vì vừa hôm kia ông cụ đã sa thải tớ như một anh chàng học việc thông thường. Vào lúc 6 giờ sáng, bố tớ nhìn thẳng vào mắt tớ và nói với tớ rằng nếu tớ vụng về đến thế, thì có nghĩa là nghề làm bánh không phải dành cho tớ, và thay vì làm mất thời gian của mình, đồng thời làm mất thời gian của ông, tốt nhất tớ nên biến ra thành phố thử vận may. Tớ chỉ còn việc tự chọn lấy con đường đi cho mình, vì ngày nay đó là cách khiến người ta cảm thấy hạnh phúc. Bố tớ đã thực sự nổi giận khi nói với tớ như thế. Đến giờ ăn trưa,

ông thông báo với mẹ tớ rằng tớ sẽ rời khỏi nhà, còn ông sẽ đóng cửa tiệm bánh trong quãng thời gian còn lại của ngày hôm đó. Tối ấy, không ai nói gì bên bàn ăn, còn mẹ tớ đã khóc. Có nghĩa là, khi ở bên bàn ăn bà rưng rưng nước mắt, nhưng mỗi lần tớ đi vào bếp, bà lại đi theo ôm chầm lấy tớ trong vòng tay bà rồi thì thầm với tớ rằng đã lâu lắm rồi bà không cảm thấy hạnh phúc đến thế. Mẹ tớ mừng quýnh lên vì bố tớ tổng khứ tớ ra khỏi cửa... Tớ xin thề với cậu, bố mẹ tớ đúng là đã mất trí cả lượt! Tớ thậm chí đã ngó qua lịch đến ba lần để đoán chắc rằng hôm đó không phải là ngày Cá tháng Tư.

“Đến sáng, bố tớ tới tận phòng tìm tớ, ông cụ ra lệnh cho tớ đóng đủ lệ bộ vào. Hai bố con lên xe của ông cụ, và đi liền một mạch tám giờ trên đường, tám giờ liền không nói với nhau lấy một lời. Trừ lúc giữa trưa ông cụ hỏi tớ đã đói chưa. Hai bố con tớ đến đây lúc sắp tối, ông cụ thả tớ xuống trước tòa nhà này rồi cho tớ biết cậu sống ở đây. Làm sao bố tớ biết được điều đó? Thậm chí tớ còn không biết! Ông cụ xuống xe, lấy túi của tớ ra khỏi cốp để xuống dưới chân tớ. Rồi bố tớ đưa cho tớ một chiếc phong bì và nói với tớ chỗ đó cũng không nhiều nhận gì, nhưng đó là tất cả những gì ông cụ có thể thu xếp được, với món tiền đó tớ có thể cầm cự được ít lâu. Rồi cụ lên xe đi luôn.

- Mà không nói gì thêm với cậu sao? tôi hỏi.

- Có chứ. Trước khi nổ máy, cụ tuyên bố với tớ: “Nếu rồi đây mày nhận ra mày cũng là một bác sĩ tệ hại chẳng kém gì khi là thợ làm bánh, hãy quay về nhà, và lần này bố sẽ dạy dỗ mày đến nơi đến chốn.” Cậu có hiểu thế có nghĩa là gì không?

Tôi bật nút chai rượu vang duy nhất của tôi, một món quà của Sophie mà chúng tôi chưa kịp uống vào buổi tối cô tặng nó cho tôi. Tôi rót cho hai đứa chúng tôi hai cốc to, và vừa chạm cốc, tôi vừa trả lời Luc rằng không, tôi chẳng hiểu gì hết.

* *

Tôi giúp cậu bạn học cũ hoàn tất mọi giấy tờ cần thiết để đăng ký vào năm thứ nhất trường Y, tôi tháp tùng cậu tới tận phòng tiếp nhận hồ sơ, tại đó cậu ta đã phải hy sinh phần lớn ruột chiếc phong bì bố cậu đưa cho.

Các khóa học sẽ bắt đầu trở lại vào tháng Mười. Chúng tôi sẽ lại học cùng nhau. Tôi và Luc sẽ không còn ngồi cạnh nhau trong cùng một lớp, nhưng thỉnh thoảng chúng tôi có thể gặp nhau trong khoảnh vườn nhỏ ở bệnh viện. Dù tại đây không hề có cây dẻ hay cột bóng rổ nào, chúng tôi nhanh chóng biến nơi đây thành sân chơi mới của mình.

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau tại đó, chính tôi là người đã thầm cảm ơn cái bóng của cậu.

* *

Luc ở cố định trong căn phòng của tôi. Cuộc sống chung giữa hai chúng tôi không thể đơn giản hơn, hai người ông sống theo hai thời gian biểu lệch hẳn nhau. Cậu thừa hưởng cái giường của tôi trong lúc tôi trực đêm, và rời nhà đi học khi tôi quay về nhà. Những dịp hiếm hoi hai chúng tôi buộc phải cùng chia sẻ căn phòng, cậu trải một tấm nệm xuống dưới cửa sổ, cuộn

tròn tằm ga trải thành gối rồi nằm ngủ ngon lành.

Đến tháng Mười một, cậu thú nhận với tôi đang hẹn hò với một cô bạn sinh viên mà cậu vẫn thường học cùng. Annabelle kém cậu năm tuổi, nhưng cậu bạn tôi thề rằng cô bé là một phụ nữ trưởng thành hơn nhiều so với tuổi của cô.

Đầu tháng Mười hai, Luc đề nghị tôi giúp cậu một chuyện vô cùng quan trọng. Tối đó tôi tới gõ cửa nhà Sophie, cô lập tức đón nhận tôi lên giường mình. Mỗi quan hệ Luc duy trì với Annabelle cuối cùng cũng đẩy tôi xích lại gần Sophie hơn. Tôi ngủ lại nhà cô mỗi lúc một thường xuyên hơn, và Annabelle cũng ngủ lại nhà tôi thường xuyên hơn. Các buổi tối Chủ nhật, Luc tập trung tất cả chúng tôi trong căn phòng của tôi, sau đó cậu bắt tay vào làm việc với chiếc lò nướng, cho chúng tôi được dịp thưởng thức tài năng làm bánh của cậu. Tôi không còn nhớ nổi chúng tôi đã nếm qua bao nhiêu chiếc bánh trứng và bánh mì tròn nữa. Bữa tối kết thúc, Sophie và tôi để Luc và Annabelle ở lại “ôn bài” một cách hoàn toàn riêng tư.

* *

Tôi chưa gặp lại mẹ kể từ dịp hè, bà đã hủy bỏ chuyến đi thăm thường lệ vào mùa thu. Mẹ tôi cảm thấy mệt và quyết định không thực hiện chuyến đi nữa. Trong bức thư mẹ viết cho tôi rằng cũng như bà, cả căn nhà đang dần già đi. Mẹ tôi từng bắt tay vào sơn lại ngôi nhà, và rồi mùi của các loại dung môi cuối cùng cũng làm bà thấy khó chịu. Qua điện thoại, mẹ cả quyết trấn an tôi rằng không có lý do gì phải lo lắng cả. Vài tuần lễ nghỉ ngơi và mọi thứ sẽ lại đâu vào đấy. Mẹ bắt tôi hứa sẽ về thăm bà vào dịp Giáng sinh, và Giáng sinh đang tới gần.

Tôi đã mua quà cho bà, đặt vé tàu và thu xếp để không phải trực hôm 24 tháng Mười hai. Một tài xế xe buýt và một mảnh băng dính trên đường đã làm hỏng tất cả dự định của tôi. Một cú mất lái không kiểm soát được, theo lời các nhân chứng, đã khiến chiếc xe buýt tông vào hàng rào chắn trước khi lật nghiêng sang một bên. Bốn mươi tám nạn nhân kẹt trong xe, mười sáu người trên vỉa hè. Tôi đang chuẩn bị túi hành lý đi đường thì máy nhắn tin của tôi bắt đầu rung lên trên bàn đầu giường. Tôi gọi tới bệnh viện, tất cả sinh viên ngoại trú đều được huy động. Khu sảnh của khoa cấp cứu chìm trong một cơn hỗn loạn thực sự, các y tá đều bị quá tải, mọi phòng khám đều có bệnh nhân, còn nhân viên bệnh viện không ngừng hối hả chạy tới chạy lui theo mọi hướng. Những người bị thương nặng nhất chờ đến lượt được đưa vào phòng mổ, những người bị nhẹ hơn buộc phải kiên nhẫn nằm chờ trên những chiếc cáng ngoài hành lang. Luc, với nhiệm vụ của hộ lý, không ngừng chạy đi chạy lại như con thoi giữa xe cấp cứu đang không ngớt đổ về bệnh viện và khu vực phân loại bệnh nhân. Đây là lần đầu tiên chúng tôi làm việc cùng nhau. Trông cậu bạn tôi tái xanh, và mỗi khi cậu lao qua trước mặt tôi, tôi lại để ý chăm chú quan sát cậu.

Khi những người lính cứu hỏa^[1] giao lại cho cậu bạn học cũ của tôi một người đàn ông với xương chày và xương mác chọc thẳng vuông góc xuyên qua bắp chân, tôi thấy cậu quay về phía tôi, mặt xanh lét, áp người vào hai cánh cửa dẫn vào sảnh tiếp nhận bệnh nhân trước khi đổ ập người xuống sàn nhà lát gạch men ô vuông bàn cờ. Tôi vội vàng chạy tới nâng cậu dậy, dìu cậu tới ngồi xuống một chiếc ghế tựa trong phòng đợi để cậu có thời gian định thần lại.

[1: Tại Pháp, lính cứu hỏa không chỉ làm nhiệm vụ chữa cháy mà còn tham gia giải quyết các trường hợp cấp cứu, cứu hộ khẩn cấp...]

Cuộc tra tấn kéo dài gần hết đêm. Tới mờ sáng, cảnh tượng ở khoa cấp cứu không khác gì một quân y viện vài giờ sau trận đánh. Mặt đất bê bết vết máu và rải đầy băng gạc. Không khí yên tĩnh trở lại, các nhân viên cấp cứu bắt tay vào thu dọn bãi chiến trường.

Luc vẫn ngồi yên ở chiếc ghế tựa nơi tôi đã để cậu lại. Tôi tới ngồi xuống cạnh cậu. Cậu bạn học cũ của tôi đang ngồi tựa cằm trên hai đầu gối. Tôi buộc cậu ngồi ngay người lên và nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Xong rồi, tôi nói với Luc. Cậu vừa trải qua lần thử lửa đầu tiên, và ngược lại với những gì cậu nghĩ, cậu đã xoay sở không đến nỗi nào đâu.

Luc thở dài, đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi vội vàng lao ra ngoài để trút hết những gì có thể từ trong dạ dày ra. Tôi đi theo để đỡ cậu khỏi ngã.

- Cậu thấy sao về cách tớ xoay sở lúc nãy? Luc vừa tựa lưng vào tường vừa hỏi tôi.

- Quả là một đêm Giáng sinh ra trò, tớ cam đoan với cậu là cậu xử sự rất cừ.

- Tớ đã xử sự như đồ bỏ đi, chắc cậu muốn nói vậy, tớ đã ngoảnh mặt đi không dám nhìn, và vừa rồi còn nôn thốc nôn tháo ra nữa; với một sinh viên y, tớ có thể hình dung ra đó quả là màn trình diễn ấn tượng hạng nhất.

- Nếu điều này có thể làm cậu an tâm, xin nói luôn là tớ đã ngắt xỉu ngay hôm đầu tiên bước chân vào phòng thực hành giải phẫu.

- Cảm ơn đã cảnh báo trước, tới thứ Hai tuần sau tớ sẽ bắt đầu giờ thực hành giải phẫu đầu tiên.

- Tất cả sẽ ổn thôi, rồi cậu xem.

Luc ném về phía tôi một cái nhìn bóng rắt.

- Không, chẳng có gì ổn hết. Tớ quen nhào bột chứ không phải da thịt còn rớm máu, tớ quen cắt bánh mì chứ không phải những chiếc áo sơ mi và quần dài ướt sũng máu, và hơn hết, tớ chưa bao giờ thấy một chiếc bánh xối rên la gào thét cho đến chết, ngay cả khi tớ cắm ngập con dao vào nó. Tớ tự hỏi liệu thực sự tớ có phải là người dành cho những việc này không, cậu biết đấy.

- Luc, phần lớn sinh viên y đều từng gặp phải cảm giác ngò vực như thế. Cùng với thời gian cậu sẽ quen dần. Cậu không thể tưởng tượng được chăm sóc cho ai đó là một điều tuyệt vời thế nào đâu.

- Tớ quen chăm sóc mọi người bằng những chiếc bánh mì sô cô la, và tớ có thể cam đoan với cậu là cách này lúc nào cũng hiệu nghiệm, Luc vừa đáp vừa cởi chiếc áo blu ra.

Tôi gặp lại cậu ở căn phòng của chúng tôi muộn hơn một chút trong sáng hôm đó. Cậu đang lôi hết đồ trong túi xách ra, rồi vẫn trong cơn bực bội, cậu bạn học cũ của tôi xếp đồ của mình trở lại các ngăn kéo tủ áo được dành cho cậu.

- Đây là lần đầu tiên em gái tớ trải qua một dịp lễ Giáng sinh mà không có tớ. Tớ biết nói gì với nó qua điện thoại để giải thích lý do khiến tớ vắng mặt đây?

- Sự thật, bạn thân mến của tôi ơi, đúng như nó đã xảy ra.

- Với cô em gái mới mười một tuổi của tớ sao? Cậu còn ý tưởng nào kiểu đó để đề xuất với tớ nữa không?

- Cậu đã dành cả đêm Giáng sinh để cứu giúp những người gặp nạn, cậu nghĩ rằng vì thế mà gia đình cậu sẽ trách móc cậu sao? Mà biết đâu rất có thể chính cậu đã ở trên chiếc xe buýt đó, vậy hãy thôi đừng có than vãn nữa.

- Và rất có thể tớ đã được có mặt ở nhà! Ở đây tớ cảm thấy thật ngột ngạt, tớ đang chết ngạt trong thành phố này, trong giảng đường, trong những cuốn giáo trình cần phải ngốn ngấu cả đêm lẫn ngày.

- Cậu có thể vui lòng nói cho tớ biết có chuyện gì không ổn hay không đây? tôi hỏi Luc.

- Annabelle, cô ấy chính là điều không ổn. Tớ luôn mơ được có cuộc sống chung với một cô gái, mà cậu không thể biết đến mức độ nào đâu. Mỗi lần bố tớ nhắc nhở tớ tập trung vào công việc vì ông thấy tớ đang để đầu óc tạt đâu đâu, những lúc như thế tớ đều đang tưởng tượng ra mình ở bên một cô gái. Và giờ đây, khi chuyện đó thực sự đến với tớ, tớ lại chỉ có một mong muốn duy nhất, được trở lại một mình như trước. Thậm chí tớ còn phát bực với cậu khi thấy cậu không chịu chăm chút nhiều hơn cho mối quan hệ của cậu với Sophie. Lần đầu tiên tớ trông thấy cô ấy ở nhà mẹ cậu, tớ đã tự nhủ thật hoài của, đúng là đồ mọt quả hảo hạng cho lợn ăn.

- Xin cảm ơn.

- Tớ xin lỗi, nhưng tớ thấy rõ hầu như cậu chẳng buồn để mắt nhìn cô ấy, một cô gái như thế, thật đúng là lạ lùng.

- Cậu đang định nói bóng gió với tớ là cậu phải lòng Sophie chắc?

- Đừng có ngớ ngẩn thế, nếu đúng là vậy, tớ sẽ chẳng thèm bóng gió làm gì, tớ chỉ đang muốn nói với cậu là tớ chẳng còn hiểu gì nữa. Tớ phát ngán Annabelle rồi, cô nàng thực sự chẳng có gì thú vị cả. Cô ấy lúc nào cũng làm bộ nghiêm trọng và luôn nhìn tớ với vẻ bề trên vì tớ đã lớn lên ở tỉnh lẻ.

- Cái gì khiến cậu nghĩ thế?

- Cô ấy về dự lễ Giáng sinh cùng gia đình, tớ đã nghĩ ý muốn đi cùng, song tớ cảm thấy rõ ý tưởng giới thiệu tớ với bố mẹ mình làm cô ấy không được thoải mái cho lắm. Bọn tớ không thuộc về cùng một thế giới.

- Cậu không nghĩ cậu đang bị kịch hóa mọi thứ lên hơi thái quá đấy chứ? Giới thiệu ai đó với gia đình, việc này đâu phải không có hệ quả của nó, nghĩa là ít nhiều nó cũng có ý nghĩa nhất định, đó là một giai đoạn trong bắt lung mối quan hệ nào.

- Cậu đã nghĩ tới tất cả những gì cậu vừa nói khi đưa Sophie về nhà mẹ cậu hay chưa?

Tôi lặng im nhìn Luc. Không, tôi chẳng hề nghĩ tới chúng khi đột ngột mời Sophie về nhà cùng tôi, và chỉ đến bây giờ tôi mới nghĩ tới những gì có lẽ cô đã đi tới kết luận vào lúc đó. Thói ích kỷ và ngớ ngẩn của tôi quá đủ để giải thích tại sao cô lại lánh xa tôi như vậy từ đầu mùa thu. Tôi đã chẳng có lấy một lời mời dành cho cô vào lễ Giáng sinh. Tình bạn pha lẫn hương vị yêu đương của chúng tôi cứ thế nhạt dần, và tôi là kẻ duy nhất không hề nhận ra điều đó. Tôi để mặc Luc ngồi lại một mình với tâm trạng ủ ê của cậu ta để lao bổ tới bên điện thoại gọi cho Sophie. Không ai bắt máy. Biết đâu cô đã nhìn thấy số điện thoại của tôi xuất hiện trên màn hình và từ chối không nghe máy?

*

Tôi gọi điện cho mẹ để xin lỗi về việc đã thất hứa với bà. Mẹ nói tôi không cần cảm thấy áy náy, bà hiểu rất rõ tình thế của tôi. Bà trấn an tôi rằng vẫn còn thời gian để mẹ con tôi trao quà cho nhau, bà sẽ cố gắng đẩy chuyến đi vào mùa xuân của mình sớm lên và tới thăm tôi vào tháng Hai.

* *

Tối giao thừa, tôi chính thức phải trực đêm, tôi đã nhận đổi lấy ca trực này để được tự do vào đêm Giáng sinh và đã mất toi cơ hội đó. Lúc ra tàu để quay về đoàn tụ với gia đình. Tôi vẫn không có tin tức gì của Sophie. Tôi ngồi xuống một chiếc ghế tựa trong sảnh tiếp nhận bệnh nhân của khoa cấp cứu trong lúc đợi những nạn nhân đầu tiên của đêm chào năm mới ghé thăm chúng tôi. Tối hôm ấy tôi đã có một cuộc gặp gỡ lạ lùng nhất người ta có thể hình dung ra.

*

Bà lão được lính cứu hỏa đưa đến khoa cấp cứu lúc 23 giờ. Bà được đưa vào trên cáng, và khuôn mặt hiện rõ vẻ hân hoan của bà làm tôi không khỏi ngạc nhiên.

- Ai đã khiến cụ vui vẻ đến thế này? tôi hỏi bà lão bệnh nhân trong lúc đo huyết áp cho bà.
- Chuyện này thì rắc rối lắm, cậu không thể hiểu được đâu, bà cụ vừa cười vừa đáp.
- Thì cụ thử cho cháu một cơ hội nhỏ đi nào!
- Tôi xin cam đoan với cậu là cậu đang coi tôi như một bà già mất trí.

Bà lão ngồi dậy trên cáng rồi chăm chú nhìn tôi.

- Tôi biết cậu mà! bà reo lên.
- Chắc cụ nhầm rồi, tôi vừa nói vừa tự hỏi liệu có cần thiết phải đưa bà cụ đi chụp cắt lớp hay không.
- Cậu, chắc chắn cậu đang tự nhủ tôi là một bà già lắm cẩm và tự hỏi liệu có cần tiến hành

khám cẩn thận hơn nữa hay không. Thế nhưng giữa hai chúng ta thì kẻ lẩn cấm hơn lại là cậu đấy, chàng trai.

- Vậy cơ đấy!

- Cậu sống trong căn phòng bên phải ở tầng bốn, còn tôi ở ngay trên đầu cậu. Thế nào, chàng trai trẻ, ai trong chúng ta là kẻ đáng trí hơn đây?

Kể từ khi bắt đầu học nghề y, tôi đã luôn lo lắng đến ngày nào đó sẽ gặp lại bố tôi trong một hoàn cảnh như lúc này. Tôi hôm đó, người tôi gặp là bà hàng xóm của tôi, song không phải trên cầu thang tòa nhà nơi chúng tôi sống, mà lại trong khoa cấp cứu. Tôi đã dọn tới sống trong tòa nhà đó từ năm năm nay, đã năm năm tôi lắng nghe tiếng bước chân của bà trên đầu mình, tiếng ấm nước của bà kêu rít lên buổi sáng, nhìn thấy những cánh cửa sổ phòng bà khi bà mở chúng ra, thế nhưng chưa bao giờ tôi hỏi mình ai đang sống trong căn phòng đó, và con người mà cuộc sống thường ngày diễn ra gần với tôi đến thế có diện mạo ra sao. Lúc nói đúng, các thành phố lớn làm con người ta trở nên điên rồ, chúng hút cạn tâm hồn bạn rồi lại khắc nó ra như một con rệp hút máu.

- Đừng bối rối, chàng trai, không phải vì tôi từng nhận hộ cậu hai ba bưu kiện mà cậu phải nợ tôi một lần ghé thăm đâu. Chúng ta đã gặp nhau nhiều lần trên cầu thang, nhưng cậu leo lên nhanh đến mức nếu cái bóng của cậu phải chạy theo cậu, không khéo cậu sẽ đánh rơi nó dọc cầu thang mất.

- Những gì cụ vừa nói thật thú vị, tôi đáp trong lúc dùng đèn kiểm tra hai đồng tử của bà.

- Có gì thú vị vậy? bà cụ ngạc nhiên vừa hỏi vừa nhắm mắt lại.

- Không gì cả. Cụ có thể cho cháu biết điều gì đã làm cụ vui đến thế không?

- À không đâu, càng không khi giờ đây tôi biết cậu là láng giềng của tôi. Nhân tiện đây, tôi có một điều muốn nhờ cậu đây.

- Bất cứ gì cụ muốn.

- Nếu cậu có thể đề nghị cậu bạn của cậu bớt ồn ào hơn khi cậu ta nhảy nhót vui vẻ với bạn gái cậu ta, tôi sẽ rất biết ơn cậu. Tôi chẳng có gì phản đối những cuộc vui của tuổi trẻ, nhưng than ôi, ở tuổi của tôi người ta có giấc ngủ thật chẳng được sâu.

- Nếu điều này có thể làm cụ yên tâm, cụ sẽ không còn nghe thấy gì nữa đâu, cháu tin rằng hai người họ sắp chia tay đến nơi rồi.

- Ái chà, bà cụ trầm ngâm, tôi thực sự lấy làm tiếc cho họ. Được rồi, nếu tôi không làm sao cả, tôi có thể quay về nhà được rồi chứ?

- Cháu cần phải giữ cụ lại để theo dõi, trách nhiệm của cháu là vậy.

- Thế cậu muốn theo dõi cái gì?

- Cự!

- Được rồi, thế thì tôi sẽ giúp cậu đỡ tổn thì giờ. Tôi là một bà già cũng đã có tuổi, chẳng liên quan gì đến cậu, và tình cờ tôi bị trượt chân ngã trong bếp. Chẳng còn gì khác để nhìn hay để làm ngoài việc băng bó lại cho tôi cái mắt cá đang sưng vù mà chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng thấy rõ rành này.

- Cự nằm xuống nghỉ đi, bây giờ mọi người ở đây sẽ đưa cù đi chụp X quang, và nếu không có thứ gì bị gãy, cháu sẽ đưa cù về khi cháu hết ca trực.

- Vì tôi với cậu là hàng xóm với nhau, tôi sẽ cho cậu ba giờ đồng hồ. Nếu không tôi sẽ tự tìm cách quay về.

Tôi viết phiếu yêu cầu chụp X quang rồi bàn giao bệnh nhân cho một hộ lý trước khi quay lại vị trí của mình. Nhưng đêm giao thừa bao giờ cũng là thời điểm tồ tộ nhất tại các khoa Cấp cứu, chỉ ba mươi phút sau nửa đêm các bệnh nhân đầu tiên đã bắt đầu đổ về. Tận hưởng đồ uống có cồn và thức ăn vượt xa ngưỡng thái quá, cách vui vẻ hội hè ở một số người luôn làm tôi không tài nào hiểu nổi.

Tôi gặp lại bà cù hàng xóm vào đầu giờ sáng, bà đang ngồi trên một chiếc xe lăn, chiếc túi xách đặt trên hai đầu gối, bàn chân đã được băng bó.

- Thật may là cậu đã chọn nghề y, vì nếu làm lái xe thì cậu đã bị đuổi việc rồi. Giờ cậu đưa tôi về chứ?

- Nửa tiếng nữa cháu hết ca trực. Mắt cá chân có làm cù đau lắm không?

- Bong gân thôi mà, chẳng cần phải là bác sĩ cũng biết. Nếu cậu chịu chạy lại chỗ máy bán tự động lấy cho tôi một cốc cà phê, tôi sẵn sàng đợi cậu thêm một lúc nữa; một lúc thôi, không hơn đâu đấy.

Tôi lại chỗ máy bán đồ uống tự động và mang cà phê về cho bà lão. Bà đưa cốc lên nhấp môi rồi trả lại nó cho tôi với vẻ ghê tởm và ra hiệu chỉ về phía thùng rác treo trên một chiếc cọc.

Sảnh tiếp đón bệnh nhân của khoa cấp cứu giờ trở lại vắng tanh. Tôi cởi áo blu ra, vào buồng dành cho nhân viên trực lấy áo măng tô rồi đẩy chiếc xe lăn ra ngoài.

Tôi đang tìm taxi thì một lái xe cấp cứu nhận ra tôi và hỏi tôi định về đâu. Anh cũng vừa hết ca và vồn vã đồng ý đưa chúng tôi về. Cũng nhiệt tình như thế, anh lái xe giúp tôi đưa bà lão hàng xóm của tôi lên cầu thang. Lên tới tầng năm, cả hai chúng tôi đều đã thở không ra hơi. Bà cù hàng xóm đưa tôi chìa khóa nhà. Anh lái xe cấp cứu để chúng tôi lại, và tôi giúp bà lão ngồi xuống chiếc ghế tựa của bà.

Tôi hứa với bà cù sẽ quay lại, mang tới cho bà tất cả những gì bà cần; với mắt cá chân bị thương như thế, tốt nhất bà cù nên tránh xa cầu thang một thời gian. Tôi ghi số điện thoại của mình lên một tờ giấy, để vào chỗ dễ thấy trên mặt bàn và buộc bà cù phải hứa gọi ngay cho tôi

không do dự nếu gặp bất cứ rắc rối nào. Tôi sắp sửa ra về thì bà cụ gọi tôi lại.

- Cậu có vẻ không tò mò lắm nhỉ, thậm chí cậu còn chẳng buồn hỏi xem tên tôi là gì nữa.

- Alice, cụ tên là Alice, trên giấy nhập viện của cụ có ghi rõ như thế.

- Cả ngày sinh của tôi nữa đúng không?

- Đúng thế.

- Tệ quá.

- Cháu vẫn chưa thử làm phép tính mà.

- Cậu thật lịch sự nhưng tôi không tin cậu đâu. Phải đấy, tôi chín mươi hai tuổi trên giấy tờ và tôi biết, tôi mới chỉ chín mươi thôi!

- Đúng là ít tuổi hơn nhiều, và cháu dám thề là cụ...

- Thôi cậu im đi, cho dù cậu có nói gì nữa cũng sẽ là quá nhiều. Nói gì thì nói cậu cũng chẳng phải người tò mò cho lắm, tôi vẫn chưa cho cậu biết cái gì đã làm tôi vui vẻ đến thế khi vào viện.

- Cháu quên mất chuyện đó rồi đấy, tôi thú thật.

- Vậy hãy vào bếp, tại đó cậu sẽ tìm thấy một gói cà phê trong tủ bếp phía trên bồn rửa, chắc cậu biết dùng máy pha cà phê chứ?

- Cháu nghĩ là có.

- Dù thế nào đi nữa, kết quả chắc cũng không thể kinh khủng hơn thứ thuốc độc cậu vừa cho tôi nếm thử lúc nãy.

Tôi viện hết tài khéo léo có thể trong việc pha cà phê rồi quay trở ra phòng khách mang theo một chiếc khay. Alice rót cà phê cho cả hai chúng tôi, bà uống tách của mình mà không đưa ra lời bình luận nào, vậy là tôi đã thành công mỹ mãn với nhiệm vụ được giao.

- Nào, tại sao tối qua cụ lại vui vẻ đến vậy? tôi trở lại với câu hỏi. Làm mình đau đầu có gì đáng để vui.

Alice cúi người về phía chiếc bàn thấp, đưa mời tôi một hộp bánh quy.

- Đám con cái của tôi làm tôi phát ốm, giá mà cậu biết tới mức nào! Tôi không tài nào chịu đựng nổi cách chuyện trò của chúng nó, vợ của một đứa và chồng của đứa kia còn làm tôi bực mình hơn nữa. Chúng nó lúc nào cũng chỉ biết phàn nàn, chẳng biết quan tâm tới bất cứ điều gì ngoài cuộc sống riêng nhỏ nhen của chúng nó. Mà có phải tôi không dạy cho chúng nó biết về thơ đâu cơ chứ. Tôi từng là giáo viên môn Pháp văn, cậu biết đấy, nhưng hai đứa ngu ngốc đó chỉ có hứng thú với những con số. Tôi muốn thoát khỏi cảnh phải đón giao thừa ở nhà đứa con dâu, như thế cũng đồng nghĩa với một cực hình, con dâu tôi đúng là dùng chân để nấu

bếp chứ không phải tay, thậm chí một con gà tây mái cũng biết lo bữa ăn cho mình khá hơn thế. Để không phải bắt chuyến tàu sáng hôm qua tới ngôi nhà nghỉ đồng quê ám quẻ của chúng nó, tôi đã lấy có bị sưng mắt cá chân. Tất cả chúng nó đều làm bộ ái ngại; nhưng tôi xin cam đoan với cậu, chỉ trong năm phút là cùng, không hơn.

- Thế nếu có ai đó trong bọn họ quyết định đi xe tới đón cụ thì sao?

- Khởi cần phải lo chuyện đó, con gái và con trai tôi đã cùng nhau thi xem đứa nào ích kỷ hơn từ khi chúng nó mới mười sáu tuổi. Giờ chúng nó đã lớn thêm bốn mươi tuổi nữa và vẫn chưa đứa nào chính thức thắng cuộc. Tôi đang ở trong bếp tự nhủ rằng sau khi chúng nó đi nghỉ về, tôi cần quần băng quanh mắt cá chân để có bằng chứng biện minh cho lời nói dối của mình thì bị trượt chân và chống cả bốn vó lên trời. Mười lăm phút trước nửa đêm, mấy anh chàng lính cứu hỏa tìm tới nhà tôi. Tôi vẫn xoay sở mở được cửa cho họ, sáu chàng trẻ tuổi đẹp trai trong căn hộ của tôi, chỉ riêng cho tôi vào đúng đêm giao thừa, thay vì đứa con dâu tệ hơn cả gà tây mái của tôi, quả thực tôi không đòi hỏi nhiều đến thế! Bọn họ khám cho tôi, đưa tôi lên cáng để khiêng xuống cầu thang. Lúc ấy vừa đúng nửa đêm, khi chúng tôi sắp sửa lên đường tới bệnh viện, tôi đã hỏi anh chàng đại úy liệu anh ta có thể đợi thêm chút nữa được hay không. Tình trạng của tôi chẳng có gì đáng phải vội vàng cả. Anh ta đồng ý, vậy là tôi mời họ sô cô la, chúng tôi đã đợi đủ thời gian cần thiết...

- Thế cụ đợi gì vậy?

- Theo ý cậu thì là gì? Đợi điện thoại đổ chuông! Có vẻ năm nay vẫn chưa phải thời điểm người ta phân định được thắng thua giữa hai đứa con quý hóa của tôi. Khi tới bệnh viện, tôi bật cười vì cái mắt cá chân của mình đã kịp sưng phồng lên trong thời gian ở trên xe của mấy người lính cứu hỏa. Cuối cùng thì tôi cũng có được nó, những miếng băng bó của tôi.

Tôi giúp Alice nằm xuống giường, bật ti vi của bà cụ lên rồi để bà nằm nghỉ. Vừa về đến nhà, tôi lao vội tới điện thoại gọi về cho mẹ.

Tháng Giêng lạnh buốt. Lúc trở về sau kỳ nghỉ, quyết tâm hơn bao giờ hết với chuyện học hành. Ông bố đã làm cậu bạn tôi phát bực, còn cô em gái lại dành nhiều thời gian cho chiếc máy trò chơi điện tử hơn là trò chuyện cùng ông anh trai. Đúng như tôi ngờ, Luc đã ghé qua thăm mẹ tôi. Cậu thấy mẹ tôi có vẻ không được khỏe. Bà nhờ cậu chuyển lại cho tôi một bức thư và một món quà Giáng sinh.

Con yêu quý,

Mẹ biết công việc khiến con bận rộn tới mức nào. Đừng di ngại gì hết, tối hôm Giáng sinh mẹ thấy hơi mệt và đã đi ngủ sớm. Khu vườn cũng giống như mẹ, ngủ vùi dưới sương giá của mùa đông. Các dây hàng rào đều phủ tuyết trắng xóa, quang cảnh quả là tuyệt đẹp. Ông hàng xóm có ghé qua, đem cho mẹ đủ củi để sưởi cho cả mùa đông. Tối đến, mẹ lại nhóm lò sưởi và vừa ngắm nhìn ngọn lửa bập bùng trong lò, mẹ vừa nghĩ đến con, đến cuộc sống hối hả của con. Điều đó làm

mẹ nhớ lại biết bao hồi ức. Hẳn giờ đây con sẽ hiểu rõ hơn tại sao có những lúc mẹ mệt mỏi khi đặt chân về tới nhà và mẹ hy vọng giờ con có thể tha lỗi cho mẹ những buổi tối đó, khi không phải lúc nào mẹ cũng tìm được sức lực để trò chuyện cùng con. Mẹ không được nhìn thấy con thường xuyên hơn, mẹ thấy thiếu vắng hình bóng con, nhưng mẹ tự hào và hạnh phúc vì những gì con đã làm được. Mẹ sẽ đến thăm con vào ngay đầu mùa xuân. Mẹ biết mẹ đã hứa sẽ tới thăm con vào tháng Hai, nhưng với thời tiết giá rét kéo dài như lúc này, mẹ nghĩ nên thận trọng là hơn; mẹ không muốn biến mình thành một bệnh nhân ốm yếu để làm phiền con. Nếu con may mắn có cơ hội thu xếp được vài ngày nghỉ về với mẹ, và mặc dù khi viết cho con như vậy mẹ biết điều đó khó lòng có cơ hội xảy ra, mẹ sẽ là người mẹ hạnh phúc nhất.

Một năm mới tốt đẹp đang chờ đợi chúng ta, tới tháng Sáu con sẽ được cấp bằng tốt nghiệp và bắt đầu thời kỳ nội trú. Con biết điều đó còn rõ hơn mẹ nhưng chỉ riêng việc viết những từ này cho con đã làm mẹ tự hào đến mức có thể viết lại cả trăm lần.

Và mẹ chúc con một năm mới tốt đẹp và hạnh phúc, con trai của mẹ.

Mẹ của con, người luôn yêu con.

Tái bút: Nếu con không thích màu của chiếc khăn này thì cũng mặc, con sẽ không thể đem đi đổi được đâu, vì chính mẹ đã đan nó cho con. Nếu nó có đôi chỗ đan lỗi thì cũng bình thường thôi, đây là lần đầu tiên mẹ cầm que đan và cũng là lần cuối cùng, công việc này thực sự khiến mẹ kinh hoàng.

Tôi mở gói quà ra, lấy chiếc khăn quàng lên cổ. Lúc lập tức làm bộ giễu tôi. Chiếc khăn được đan bằng len màu tím, một đầu rộng hơn đầu còn lại. Nhưng một khi đã quàng lại, sẽ chẳng ai phát hiện ra điều đó. Chiếc khăn ấy tôi đã quàng trong suốt cả mùa đông.

* *

Sophie xuất hiện trở lại vào cuối tuần lễ đầu tiên của tháng Giêng. Trước đó, tối nào tôi cũng ghé qua khoa nơi cô làm, nhưng chẳng bao giờ gặp cô. Lần này, chính cô tìm tới khoa Cấp cứu gặp tôi, đúng vào ngày cô quay trở lại bệnh viện. Làn da rám nắng của cô nổi bật lên giữa những khuôn mặt trắng trẻo xung quanh. Như cô nói với tôi, cô cần phải đi tìm cho mình chút không khí trong lành. Tôi kéo cô vào quán cà phê nhỏ đối diện bệnh viện, và hai chúng tôi cùng nhau ăn tối ở đó trước khi quay lại làm việc.

- Em đã ở đâu vậy?

- Như anh thấy đấy, dưới ánh mặt trời.

- Một mình?

- Cùng với một cô bạn.

- Ai thế?

- Em cũng có vài cô bạn thời niên thiếu chứ. Mẹ anh có khỏe không?

Cô để cho tôi nói một hồi lâu, thế rồi đột nhiên, cô đặt bàn tay lên bàn tay tôi và nhìn tôi như nài nỉ.

- Thế là đã bao lâu rồi, anh và em ấy? cô hỏi tôi.

- Tại sao em hỏi vậy?

- Trả lời em đi. Là khi nào, lần đầu tiên của hai đứa mình ấy?

- Là ngày môi của em và anh gặp nhau khi anh tìm tới khoa gặp em, tôi nói không chút do dự.

Sophie nhìn tôi với vẻ buồn rầu.

- Hay ngày anh mời em ăn kem trong công viên? tôi tiếp tục.

Khuôn mặt cô càng sa sầm hơn nữa.

- Em muốn hỏi anh ngày tháng cụ thể.

Tôi cần có vài giây để suy nghĩ, còn cô không cho tôi thời gian làm việc đó.

- Lần đầu tiên chúng mình làm tình với nhau là hai năm trước, cũng ngày hôm nay. Thậm chí anh còn không nhớ nổi nữa. Đã hai tuần nay anh và em không gặp nhau, vậy mà rồi chúng ta kỷ niệm dịp đầu tiên ấy trong một quầy bar thảm hại trước cổng bệnh viện, và cũng chỉ vì cần ăn qua loa thứ gì đó trước khi anh và em đi trực. Em không thể cứ tiếp tục lúc làm người bạn thân nhất của anh, lúc làm người tình của anh nữa. Anh luôn sẵn sàng tận tụy vì cả nhân loại, vì bất cứ người lạ mặt nào mới vừa gặp qua buổi sáng, còn em, em chỉ là một cái phao để anh bám vào những khi dông bão nhưng rồi lập tức bị bỏ quên ngay khi trời đẹp trở lại. Anh quan tâm tới Luc trong vài tháng còn nhiều hơn là dành cho em trong hai năm vừa qua. Cho dù anh có chịu chấp nhận hay không đi nữa, anh và em không còn là trẻ con chạy dưới sân trường để đùa bỡn nữa. Em chỉ là một bóng trong cuộc đời anh, trong khi anh lại là hơn thế với em, và điều đó khiến em đau khổ. Tại sao anh lại đưa em về gặp mẹ anh, tại sao lại dành cho em khoảnh khắc riêng tư đến thế trên tầng gác áp mái của anh, tại sao lại để em bước vào cuộc đời anh chỉ như một người khách qua đường như thế? Em đã nghĩ tới chuyện chia tay anh cả trăm lần, nhưng em không thể một mình làm nổi việc đó. Vậy nên em muốn anh giúp em một việc, hãy làm điều đó vì cả em và anh, hoặc nếu anh thực sự tin chúng mình có thứ gì đó để cùng chia sẻ, cho dù chỉ trong một thời gian thôi đi nữa, hãy thực sự giúp anh và em có những điều kiện cần thiết để cùng tiếp tục mối quan hệ này.

Sophie đứng dậy rời khỏi quán. Qua khung cửa kính, tôi trông thấy cô đứng trên vỉa hè chờ tới lúc đèn chuyển đỏ để sang đường, trời đang mưa, cô đã kéo cổ áo blu lên che sau gáy, và không hiểu vì sao cử chỉ vật vãnh này bỗng khiến tôi khao khát muốn có cô. Tôi lục hết túi quần túi áo, để toàn bộ số tiền tìm được xuống mặt bàn để thanh toán rồi vội vàng lao theo cô.

Chúng tôi ôm chầm lấy nhau, hôn nhau dưới cơn mưa lạnh buốt, và giữa những cái hôn, tôi xin lỗi cô về những nỗi khổ tâm tôi đã gây ra cho cô. Giả như biết trước, hẳn tôi cũng đã xin cô tha thứ cho những nỗi đau khổ không bao lâu nữa tôi sẽ lại gây ra cho cô, nhưng lúc này tôi chưa hề biết đến chúng, và lời xin lỗi của tôi thực sự chân thành.

*

Mang theo một chiếc bàn chải đánh răng cắm vào cốc thủy tinh, vài ba món quần áo trong tủ, một chiếc đồng hồ báo thức trên mặt bàn đầu giường, dầm cuốn sách đi mượn, tôi để căn phòng của mình lại cho Luc và dọn tới ở cùng Sophie. Ngày nào tôi cũng đảo qua căn phòng của mình, một thoáng ghé qua ngăn ngủ, giống như một thủy thủ đảo qua kiểm tra những sợi dây buộc thuyền. Mỗi lần như thế, tôi đều nhân dịp dần bước leo lên thêm một tầng nữa. Alice vẫn khỏe mạnh vui vẻ. Tôi nán lại trò chuyện một lát cùng bà cụ, bà tiếp tục thao thao bất tuyệt trút đủ thứ kinh khủng xuống đầu hai đứa con, và chuyện đó lúc nào cũng làm bà rất khoan khoái. Tôi đã để lại chỉ dẫn cụ thể cho Luc để những khi tôi vắng mặt, cậu sẽ thay tôi đảm bảo bà cụ không bị thiếu thốn gì.

Một buổi tối, tình cờ cả hai chúng tôi lại gặp nhau tại nhà bà cụ, bà bèn nói với chúng tôi một nhận xét chí ít cũng phải coi là đáng kinh ngạc.

- Thay vì sinh ra đời những đứa con và nhọc nhằn nuôi dạy chúng khôn lớn, tốt hơn người ta nên nhận chúng làm con nuôi khi chúng đã đến tuổi trưởng thành, ít nhất khi đó người ta cũng biết mình đang dính dáng đến loại người nào. Nếu là tôi, tôi sẽ ngay lập tức chọn hai cậu.

Luc ngỡ ngàng nhìn tôi, còn Alice, vô cùng hưng phấn trước hiệu ứng vừa tạo ra, tiếp tục diễn thuyết.

- Đừng làm bộ đạo đức giả, cậu chả nói với tôi rằng bố cậu làm cậu phát bực đấy thôi, vậy tại sao các ông bố bà mẹ lại không có quyền được cảm thấy tương tự về những đứa con của họ?

Và, bởi vì Luc vẫn á khẩu không nói nên lời, tôi kéo cậu vào trong bếp và giải thích riêng với cậu rằng Alice có một khẩu vị hài hước đặc biệt của riêng bà. Không nên vì thế mà thấy phật ý với bà cụ. Bà cụ đã bị nỗi khổ đau làm cho mòn mỏi. Cho dù bà cụ đã cố làm mọi cách để giữ độ bình thản trước bấy nhiêu phiền muộn, thậm chí dù đã thử căm ghét các con mình, song tất cả đều vô ích, tình yêu bà cụ dành cho các con vẫn mạnh hơn tất thảy. Và cụ rất đau lòng khi bị bỏ rơi thế này.

Không phải Alice đã chia sẻ với tôi bí mật này, nhưng vào một buổi sáng, trong khi tôi ghé qua thăm bà cụ, mặt trời đã len lỏi vào trong phòng khách và bóng hai chúng tôi đã ghé lại quá gần nhau.

*

Vào những ngày đầu tiên của tháng Ba, tất cả nhân sự của khoa Cấp cứu được triệu tập tới họp. Người ta đã phát hiện ra những tấm lát trần giả có chứa a miăng. Các đội chuyên trách sẽ phải thay thế chúng, công việc này dự kiến sẽ kéo dài ba ngày ba đêm. Trong thời gian này, một bệnh viện khác sẽ tạm thời đảm nhiệm phần việc của chúng tôi. Vậy là toàn bộ nhân viên của khoa tạm thời thất nghiệp vì lý do kỹ thuật trong suốt dịp cuối tuần.

Tôi lập tức gọi điện cho mẹ để chia sẻ tin vui với bà như vậy tôi sẽ có dịp về thăm bà, tôi sẽ về nhà vào thứ Sáu. Mẹ tôi lặng im một lát trước khi báo với tôi bà rất lấy làm tiếc, nhưng bà đã hứa đi cùng một bà bạn xuống chơi miền Nam. Mùa đông năm nay thực sự khắc nghiệt, thế nên vài ngày dưới ánh mặt trời cũng không hại gì với hai bà già. Chuyển đi đã được chuẩn bị từ mấy tuần nay, tiền phòng đã được chuyển cho khách sạn, còn các vé máy không thể trả lại để rút tiền về được. Mẹ tôi thực sự không biết phải làm sao để hủy chuyến đi. Bà vẫn rất mong có dịp gặp tôi, thật ngốc biết chừng nào, bà hy vọng tôi hiểu và không trách bà. Giọng nói của mẹ tôi buồn tới mức tôi vội trấn an bà, không chỉ tôi hiểu mà thậm chí tôi rất vui khi bà chịu rời nhà dành cho bản thân một chuyến đi chơi. Cuối tháng cũng là lúc mùa xuân tới, khi bà tới thăm tôi, hai mẹ con sẽ cùng nhau bù đắp lại thời gian đã bỏ lỡ.

*

Tối hôm đó Sophie có ca trực, còn tôi thì không. Luc đang bận rộn ôn thi và thực sự cần ai đó giúp một tay. Sau khi đã ngẫu nhiên một đĩa pa-tê, chúng tôi cùng ngồi vào bàn học của tôi, tôi vào vai giáo sư, cậu sắm vai đệ tử. Tới nửa đêm, cậu bạn tôi vung tay tổng cổ cuốn giáo trình sinh học sang tận góc phòng đối diện. Tôi từng kinh qua, khi những kỳ thi của năm thứ nhất tới gần, trạng thái căng thẳng tương tự, cảm giác muốn tung hê tất cả, muốn chạy trốn nỗi lo thi trượt. Tôi bước lại nhặt cuốn sách lên và tiếp tục bài giảng như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng Luc đang để đầu óc tẩu đầu đầu, và cảm giác bức bối bồn chồn của cậu khiến tôi ít nhiều thấy lo lắng.

- Nếu tớ không chuẩn khỏi chỗ này trong ít nhất hai ngày, chắc tớ sẽ nổ tung mất, cậu nói. Và tớ sẽ hiến toàn bộ những gì còn lại từ xác mình cho y học. Cơ thể con người đầu tiên từng nổ bung ra từ bên trong, chuyện này chắc hẳn sẽ khiến người ta hứng thú. Tớ thậm chí đã thấy mình nằm dài thượt trên bàn thực hành giải phẫu với một đám sinh viên nữ trẻ trung xúm xít xung quanh. Như thế, chí ít cũng có các cô nàng mân mê hai quả cà của tớ trước khi tớ kết thúc dưới ba thước đất.

Từ màn diễn thuyết này, tôi buộc phải đi đến kết luận cậu bạn đáng mến của tôi thực sự cần được xả hơi. Tôi nghĩ ngợi một lát về tình hình lúc đó rồi gợi ý rằng Luc nên đi về vùng nông thôn để tiếp tục ôn thi.

- Tớ không khoái mấy con bò cái, cậu ta rầu rĩ đáp.

Cả hai chúng tôi cùng lặng im, tôi không rời mắt khỏi Luc trong khi cậu tiếp tục nhìn mông lung vào khoảng không.

- Biển, Luc nói. Tớ thích được nhìn thấy biển, thấy đường chân trời trải rộng ra vô tận, khơi xa mênh mông, mặt nước mù sương, lắng nghe tiếng những con mòng biển...

- Tớ cho rằng tớ hiểu được bức tranh toàn cảnh rồi, tôi nói với cậu ta.

Bờ biển gần nhất cũng cách xa nơi này ba trăm cây số, chỉ có một chuyến tàu chợ chạy tới đó, sẽ mất chừng sáu giờ cho chuyến đi.

- Bọn mình hãy thuê một cái xe, toàn bộ lương khiêng cáng của tớ sẽ chui cả vào đó, thế cũng được, tớ sẽ chịu tiền thuê, nhưng tớ xin cậu đấy, hãy làm ơn lôi tớ ra biển.

Đúng lúc Luc kết thúc tràng van nài của cậu, Sophie đẩy cửa bước vào phòng.

- Cửa vẫn mở, cô nói, em không làm phiền hai người chứ?

- Anh tưởng tối nay em phải trực mà?

- Em cũng tin là thế, em mất toi bốn giờ đồng hồ chẳng để làm gì cả. Em đã nhầm ngày, và phải mất chừng ấy thời gian em mới nhận ra đang có hai người ở khoa. Thử nghĩ tới việc em có thể trải qua một buổi tối đích thực bên anh.

- Quả vậy, tôi đồng ý.

Sophie nhìn tôi hồi lâu, thái độ của cô báo trước điều tồi tệ nhất. Tôi mở to mắt ra, một phương thức im lặng để hỏi cô có chuyện gì không ổn.

- Anh đi biển cuối tuần này, nếu em hiểu không nhầm? Ồ, đừng làm bộ khó chịu thế, em đâu có nghe lén ngoài cửa, Luc rên rầm to đến mức từ dưới cầu thang cũng nghe rõ.

Luc dõi theo ánh mắt hai chúng tôi trao đổi với nhau, giống như một khán giả ngồi trên khán đài của sân quần vợt.

- Anh cứ làm những gì anh muốn, nếu hai người thích cùng nhau trải qua dịp cuối tuần, em sẽ tìm được việc để làm cho mình, mọi người đừng bận tâm đến em. Luc hẳn đã nhận ra tình huống éo le tôi đang lâm vào. Cậu đứng bật dậy, tới quỳ xuống dưới chân Sophie, rồi vừa ôm lấy hai mắt cá chân cô vừa van nài cô. Tôi nhớ từng thấy cậu diễn một màn tương tự để thoát khỏi án phạt của cô Schaeffer.

- Anh xin em đấy, Sophie, hãy đi cùng bọn anh, đừng làm bộ khó chịu thế, đừng buộc tội cậu ấy, anh biết em muốn trải qua hai ngày đó cùng cậu ấy, nhưng cậu ấy đang muốn cứu sống anh. Trở thành bác sĩ để làm gì nếu em từ chối giúp đỡ một người lâm vào bước đường cùng, nhất là khi người đó lại chính là anh? Anh sắp chết bẹp dưới đồng sách này nếu hai người không lôi anh ra khỏi đây. Hãy đi cùng bọn anh, làm ơn đi, anh sẽ cuốn xéo ra ngoài bãi biển,

hai người sẽ không phải nhìn thấy mặt anh đâu, anh sẽ trở thành người vô hình. Anh hứa với em sẽ giữ khoảng cách, anh sẽ ngậm tằm không nói dù một lời, rồi em sẽ quên hẳn anh cũng có mặt ở đó. Hai ngày bên bờ biển, chỉ riêng hai người cùng cái bóng là anh, anh xin em đấy, hãy nói đồng ý đi, anh xin em đấy, anh sẽ chịu tiền thuê xe, tiền xăng và tiền khách sạn. Em còn nhớ những chiếc bánh sừng bò mà anh từng làm chỉ dành riêng cho em không? Bấy giờ anh chưa quen em, vậy mà anh đã biết chúng ta sẽ rất tâm đầu ý hợp. Nếu em đồng ý, anh sẽ làm cho em những chiếc bánh chouquette tuyệt ngon mà em chưa bao giờ được nếm qua đâu.

- Trước hết, những chiếc bánh chouquette đó là gì vậy?

- Thêm một lý do nữa để đi cùng bọn anh, Luc nói tiếp, em không thể bỏ qua những chiếc bánh chouquette của anh được đâu! Mà nếu em từ chối, gã khốn kia cũng sẽ không chịu đi đâu, và nếu anh không được đi thay đổi không khí, anh sẽ không thể tiếp tục ôn thi được, anh thế nào cũng thi trượt, nói tóm lại là cơ hội trở thành bác sĩ của anh đang nằm trong tay em.

- Đừng làm trò ngốc nữa, Sophie dịu dàng nói rồi giúp cậu bạn tôi đứng dậy.

Cô gật đầu và đi đến kết luận mình đang phải đối diện với hai anh chàng lòng vả cũng như lòng sung.

- Hai cậu nhóc! cô nói. Đồng ý với chuyện ra biển, và tôi muốn có những chiếc bánh chouquette của mình ngay khi chúng ta trở về.

Tôi và cô để Luc ở lại với công cuộc ôn thi của cậu, anh bạn tôi sẽ qua đón chúng tôi vào sáng thứ Sáu.

Trong khi chúng tôi rảo bước đi bộ về chỗ cô, Sophie nắm lấy tay tôi.

- Anh thực sự sẽ hủy bỏ chuyến đi cuối tuần nếu em không đồng ý đi cùng chứ?

- Thế liệu em có từ chối không? tôi hỏi lại cô.

Bước vào căn hộ một phòng của mình, cô tâm sự với tôi rằng nói gì thì nói, Luc quả thực là một mẫu người độc nhất vô nhị.

Hắn Luc đã tìm ra chiếc ô tô cho thuê giá rẻ nhất trong thành phố. Một chiếc xe cà khổ già cả với các cánh cửa mang màu sắc khác nhau. Lưới tản nhiệt đã biến mất, chen vào giữa hai cụm đèn pha là bộ tản nhiệt hoen gỉ tạo thành một tổng thể dễ khiến người ta liên tưởng đến cặp mắt lác thiên lác địa.

- Đúng là trông cô nàng này hơi xộc xệch một chút, Luc nói trong lúc Sophie ngần ngại không dám chui vào đồng sắt phế liệu có hình xe hơi trước mặt cô, nhưng động cơ vẫn nổ ngon lành và các má phanh còn mới tinh. Cho dù bộ ly hợp có hơi lọc xọc, nó vẫn sẽ đưa chúng ta đến nơi đến chốn, và hai người sẽ thấy, chiếc xe này rất rộng rãi thoải mái.

Sophie quyết định chọn ngồi vào băng ghế sau.

- Em nhường cho hai người hàng ghế trước, cô vừa nói vừa đóng cửa xe lại trong tiếng kêu cọt kẹt ghê tai.

Luc xoay chìa khóa điện rồi quay sang nhìn hai chúng tôi, mặt mày hớn hờ. Cậu ta có lý, động cơ lập tức nổ thật êm tai.

Hệ thống giảm xóc vẫn nguyên bản và mỗi cú lượn dù nhỏ nhất cũng làm chúng tôi rập rình chao đảo trong những chuyển động nhấp nhô chẳng khác gì khi ngồi trên vòng quay ngựa gỗ. Sau năm mươi cây số, Sophie khẩn khoản đề nghị dừng lại ở trạm phục vụ dọc đường đầu tiên chúng tôi gặp. Cô lập tức giành lấy chỗ của tôi không chút giữ ý, lần này cô thà sẵn lòng chấp nhận thử vận may của mình trên chỗ ngồi tử thần còn hơn phải chịu đựng cảm giác đau tim đã hành hạ cô trên băng ghế sau, cô liên tục trượt từ cửa sổ bên này sang cửa sổ bên kia sau mỗi cú đánh vô lăng.

Chúng tôi tạm dừng thời gian dừng để đổ đầy xăng vào bình và ăn qua loa mỗi người một chiếc xăng ụch trước khi tiếp tục bên đường.

Về phần còn lại của cuộc hành trình, tôi không còn nhớ gì nữa. Thoải mái nằm duỗi dài, lắc lư theo nhịp chuyển động của chiếc xe lăn bánh, tôi chìm dần vào giấc ngủ sâu. Thỉnh thoảng tôi cũng có mở hé mắt, Sophie và Luc liên tục trò chuyện với nhau, giọng nói của hai người ru tôi chìm trở lại vào giấc ngủ.

Năm giờ sau khi khởi hành, Luc lay tôi dậy, chúng tôi đã đến nơi.

Luc đậu xe trước cửa một khách sạn cũ với bề ngoài lở lói hoàn toàn tương xứng với chiếc xe. Đến phải tin rằng đồng sắt phế liệu đã theo linh tính tìm về chốn cũ nhà xưa của nó.

- Sẵn sàng đồng ý với hai người, chỗ này quả không phải là khách sạn bốn sao, nhưng tớ đã gánh phần thanh toán hóa đơn và đây là tất cả những gì tớ có thể thiết đãi hai người, Luc nói trong lúc lấy hành lý của chúng tôi từ trong cốp xe ra.

Hai chúng tôi lặng lẽ đi theo cậu tới quầy tiếp tân, không đưa ra bất cứ bình luận nào. Bà chủ của cơ sở nghỉ dưỡng cho người đi tắm biển này chắc hẳn đã nắm quyền quản lý từ khi mới đôi mươi, giờ đây bà chủ nhà đã già thêm năm mươi tuổi nữa và dáng vẻ của bà ăn nhập hoàn hảo với khung cảnh bên trong khách sạn. Tôi vốn hình dung rằng vào lúc trái mùa thế này, chắc chúng tôi là những khách hàng duy nhất, song trên thực tế có tới chừng mười lăm vị khách già cả đang cúi người qua lan can, tò mò ngắm nghía mũi những kẻ mới tới.

- Đây là cư dân thường trú, bà chủ nhún vai lên tiếng giải thích. Nhà dưỡng lão của khu này đã bị mất giấy phép, vậy là tôi buộc phải đón nhận toàn bộ cộng đồng nhỏ để mền này, làm sao có thể bỏ mặc họ ngoài đường được. Mấy cô cậu gặp may đấy, một trong các vị khách trọ của tôi mới qua đời tuần trước, phòng của bà ấy vẫn còn trống, tôi sẽ dẫn các cô cậu lên đó.

- Ái chà, em phải công nhận bọn mình đúng là gặp may! Sophie thở dài ngán ngẩm trong lúc bước lên cầu thang.

Bà chủ yêu cầu các vị khách trọ dài hạn của bà vui lòng để ra ít nhiều khoảng trống ngoài

hành lang để chúng tôi có thể đi qua.

Sophie đáp lại mỗi nụ cười nhận được từ từng người trong số họ bằng một nụ cười. Nếu chúng tôi bỗng dưng cảm thấy nhớ bệnh viện, cô nói với Luc, ít nhất chúng tôi cũng không cảm thấy quá bơ vơ ở nơi này.

- Thế em nghĩ làm cách nào anh tìm được chỗ này? Cậu ta vặn lại. Một cô bạn cùng lớp năm thứ nhất đã cho anh địa chỉ, trong các kỳ nghỉ cô ấy thường tới đây làm công để kiếm thêm ít tiền.

Cánh cửa phòng 11 mở ra, dẫn vào một căn phòng hai giường ngủ. Sophie và tôi cùng quay về phía Luc.

- Tớ xin hứa sẽ rất kín đáo, cậu thanh minh. Khách sạn được xây ra để làm chỗ ngủ, phải không nào? Hơn nữa, nếu hai người muốn được yên tĩnh, tớ sẽ ra ngủ ngoài băng ghế sau xe, vậy thôi mà.

Sophie đặt bàn tay lên vai Luc và nói với cậu rằng chúng tôi tới đây cốt để được nhìn thấy biển, và đó là tất cả những gì đáng bận tâm. Bình tâm trở lại, Luc đề nghị cô và tôi lựa chọn giường nào chúng tôi thích.

- Chẳng cái nào cả, tôi vừa làm bầm vừa huých cho cậu một cú cùi chỏ.

Sophie chọn chiếc giường nằm xa cửa sổ hơn, đồng thời cũng nằm gần phòng tắm hơn.

Vừa kịp đặt hành lý xuống, cô đã thúc giục chúng tôi không chậm trễ thêm một giây nào nữa. Cô thấy đói và muốn được ngắm nhìn biển cả. Lúc không để cô phải nhắc lại đến lần thứ hai.

Bãi biển cách khách sạn sáu trăm mét đi bộ, bà chủ cho biết, đồng thời nguệch ngoạc vẽ đường đi lên một tờ giấy cho chúng tôi. Trên đường đi chúng tôi sẽ tìm thấy một quán bia mở cửa phục vụ cả ngày.

- Lần này em đãi hai anh, Sophie đề xuất, có vẻ đã bắt đầu say sưa ngây ngất với những đám bụi nước đang tìm tới tận chỗ chúng tôi.

Đúng lúc đó, khi chúng tôi đang rảo bước trên con đường chạy qua chợ, tôi chợt có cảm giác từng tới đây rồi. Tôi nhún vai, tất cả những khu bãi tắm nhỏ trông đều na ná như nhau, hẳn là trí tưởng tượng lại vừa lờm tôi lần nữa.

Luc và Sophie đều đang đói ngấu, thực đơn ngày hôm đó của quán chưa đủ làm hai người thoả mãn, vậy Sophie đề nghị bổ sung thêm một châu kem caramen.

Khi chúng tôi ra khỏi quán bia nọ, màn đêm đã ập xuống. Biển cách đó cũng không xa lắm, và cho dù không thể thấy gì nhiều trong bóng tối, chúng tôi vẫn quyết định đi dạo một vòng trên bãi biển.

Con đê chắn sóng chỉ được chiếu sáng lờ mờ, ba trụ đèn cũ kỹ tỏa ra ba quầng sáng ở khá

xa nhau, toàn bộ phần không gian còn lại chìm hoàn toàn trong màn đêm.

- Hai người có ngửi thấy nó không? Luc vừa nói vừa dang rộng hai cánh tay. Hai người có ngửi thấy mùi i ốt không? Cuối cùng thì tớ cũng vừa tổng khứ được khỏi mình thức mùi thuốc khử trùng kinh khủng của bệnh viện luôn dính nhằng nhằng lấy người tớ kể từ khi tớ làm chân khiêng cáng. Thậm chí có lúc tớ từng dùng một cái bàn chải đánh răng thò vào trong mũi mà ngoáy cọ để tổng khứ thứ mùi ghê rợn này đi, chỉ vô ích, nhưng giờ thì, thật tuyệt diệu làm sao! Cả âm thanh đó nữa, hai người có nghe thấy tiếng sóng vỗ không?

Lúc không đợi chúng tôi trả lời, cậu cởi giày, lột tất rồi cầm đầu cầm cổ chạy trên mặt cát, lao thẳng về phía mép nước. Sophie nhìn Luc chạy xa dần, nháy mắt ra hiệu cho tôi, rồi cởi giày ra chạy tới bên Luc, cậu bạn tôi mãi hăm hở đuổi theo làn thủy triều đang rút, không ngớt hò hét đến vầng đầu. Đến lượt mình tôi cũng lao xuống biển, trắng gần như đã tròn và tôi nhìn thấy cái bóng của mình đổ dài phía trước. Khi băng qua bên một vũng nước, tôi dám thề đã nhìn thấy, phản chiếu trên mặt nước biển mặn, hình dáng của một cô bé đang chăm chú nhìn tôi.

Tôi tới bên Luc và Sophie, cả hai đều thở không ra hơi. Bàn chân chúng tôi lạnh cóng, Sophie bắt đầu run lập cập. Tôi ôm lấy cô để xoa lưng cho cô, đã đến lúc chúng tôi cần quay về. Tất cả cư dân còn lại của khách sạn đã ngủ say từ lâu, chúng tôi khẽ khàng nhón chân leo lên cầu thang như những con sói săn đêm.

Sau khi tắm qua loa dưới vòi hoa sen, Sophie chui ngay vào trong chăn và nhanh chóng ngủ say. Luc nhìn cô chìm vào giấc ngủ, ra hiệu chúc tôi ngủ ngon rồi tắt đèn.

*

Sáng hôm sau, ý tưởng ăn sáng dưới phòng ăn của khách sạn không làm chúng tôi hào hứng cho lắm. Không khí dưới đó khó có thể coi là vui vẻ cuồng nhiệt, và những tiếng nhai nuốt ngợm tri tại nơi này cũng chẳng khiến người ta thấy ngon miệng mấy.

- Nhưng tiền phòng gồm cả bữa sáng rồi, Luc nằn nì.

Song trước vẻ mặt ỉu xiu của Sophie, lúc này đang nhăn nhó ngồi phết bơ lên miếng bánh bít cốt của cô, Luc đẩy ghế đứng dậy, ra lệnh cho chúng tôi ngồi đó đợi cậu rồi biến mất vào trong bếp. Say mười lăm phút dài đằng đẳng trôi qua, những vị khách trọ dài hạn đang ngồi tại các bàn ăn đồng loạt ngẩng đầu lên khỏi đĩa của mình, với cái mũi vừa bùng tỉnh bởi một thứ mùi lạ lẫm. Cả gian phòng bỗng dưng lặng như tờ, tất cả những con người già cả tội nghiệp đó đều đã bỏ khăn ăn xuống, đồng loạt nhìn về phía cửa, mắt sáng lên.

Cuối cùng Luc cũng quay trở lại, đầu tóc dính đầy bột mì, mang theo một chiếc giỏ đựng đầy bánh ngọt. Cậu đi một vòng qua các bàn, đưa cho mỗi người hai chiếc, rồi quay về bên chúng tôi, đặt ba chiếc bánh vào đĩa của Sophie và ngồi vào chỗ mình.

- Tớ đã cố xoay xở với những gì tìm thấy, cậu vừa ngồi xuống vừa nói. Bọn mình cần nghĩ tới việc đi mua lấy ba gói bột mì, cũng từng ấy bơ và đường nữa, tớ tin là tớ vừa vét hết nhãn kho dự trữ của bà chủ khách sạn.

Những chiếc bánh ngọt của Luc thật thơm ngon, còn ấm và giòn tan trong miệng.

- Tớ thấy nhớ cảnh tượng này, cậu biết đấy, Luc vừa nói vừa nhìn quanh một vòng. Tớ thích những lúc như thế, được ngắm nhìn các khách hàng đầu tiên trong buổi sáng háo hức tìm tới tiệm bánh. Hãy thử nhìn quanh bọn mình mà xem, trông họ dường như thật hạnh phúc, đây không phải là y học theo đúng nghĩa, song có lẽ nó thực sự có ích với họ.

Tôi ngẩng đầu lên, các khách trọ đang khoan khoái thưởng thức bánh ngọt. Bầu không khí lặng lẽ lúc sáng khi chúng tôi bước vào gian phòng giờ được thay thế bằng những cuộc trò chuyện hào hứng.

- Anh đúng là có đôi bàn tay vàng, Sophie thốt lên với đầy bánh trong miệng, nói cho cùng có lẽ đây cũng là một dạng y học.

- Ông lão đằng kia kìa, Lúc vừa nói vừa chỉ về phía ông già đang ngồi thẳng đuột như một cái cọc, đó hoàn toàn có thể là Marquès trong vài năm nữa.

Tất cả những người còn lại trong phòng ít nhất cũng nhiều tuổi gấp ba lần chúng tôi. Ngồi giữa những khuôn mặt vui tươi đó – thậm chí có thể nghe thấy những tiếng cười vang lên đây đó – tôi chợt có cảm giác lạ lẫm như đang quay trở về căn tin trường học, chỉ có điều đám bạn học cùng lớp của tôi cũng hơi già đi chút ít.

- Chúng ta cùng ra xem biển nơi này trông ra sao vào ban ngày chứ? Sophie đề xuất. Sau quãng thời gian cần thiết để quay lên phòng, mặc thêm một chiếc áo pull và khoác măng tô lên người, chúng tôi rời khỏi khách sạn kiêm nhà dưỡng lão.

Ra tới bãi biển, cuối cùng tôi cũng hiểu những gì đã mơ hồ cảm thấy tối hôm trước. Bãi tắm nhỏ này chẳng hề xa lạ với tôi. Ở cuối con đê chắn sóng, tháp đèn của ngọn hải đăng hiện ra giữa màn sương buổi sớm, một ngọn hải đăng nhỏ đã bị bỏ hoang, vẫn giống hệt như trong ký ức tôi còn lưu lại được.

- Đi thôi chứ? Luc hỏi tôi.

- Gì cơ?

- Có một quán cà phê ở cuối bãi. Sophie và tớ đang mơ tới một tách cà phê đúng nghĩa; thứ mà người ta gọi là cà phê khách sạn thật chẳng khác gì nước lã.

- Cứ tới đó đi, tớ sẽ đến sau, tớ cần đi kiểm tra một thứ.

- Cậu cần đi kiểm tra thứ gì đó trên bãi biển sao? Nếu cậu lo biển bỗng nhiên chuồn mất, thì tớ xin hứa với cậu đến tối nay nó sẽ quay trở lại.

- Cậu có thể làm ơn không coi tớ là thằng ngốc được không?

- Và còn xấu tính cau có nữa chứ! Vậy đây tớ của hai vị xin phép được tháp tùng Quý Bà trong lúc Quý Ông đi đếm vỏ sò trên bãi biển. Liệu tôi có phải chuyển lại lời nhắn nào không?

Chẳng buồn để tâm đến những câu pha trò ngớ ngẩn của Luc lâu hơn nữa, tôi tới bên Sophie, xin lỗi vì không đi cùng cô được, đồng thời hứa tôi sẽ nhanh chóng tìm cô và Luc.

- Anh đi đâu vậy?

- Anh vừa chợt nhớ ra một kỷ niệm cũ, anh sẽ đến cùng hai người ngay, chỉ mười lăm phút là cùng thôi.

- Kỷ niệm gì vậy?

- Anh tin rằng mình đã từng đến đây, cùng với mẹ anh, trong một vài ngày ngắn ngủi nhưng rất có ý nghĩa với cuộc đời anh.

- Vậy mà đến giờ anh mới nhận ra sao?

- Lần đó đã từ mười bốn năm trước rồi, và anh chưa có dịp nào quay lại đây.

Sophie quay đi. Trong lúc cô đi xa dần trong vòng tay Luc, tôi bước về phía con đê chắn sóng.

*

Tấm biển gỉ sét vẫn được treo lủng lẳng ở đầu sợi xích. Từ dòng chữ *Cấm vào*, giờ đây người ta chỉ đọc được các chữ cái *C* và *a*. Tôi bước qua tấm biển, mở cánh cửa sắt mà ổ khóa bị muối biển ăn mòn đã biến mất từ lâu, rồi tôi leo lên cầu thang tới tận ban công của trụ đèn. Những bậc thang dường như đã co ngắn lại, tôi vẫn tin rằng chúng phải cao hơn nhiều. Tôi leo lên chiếc thang dẫn tới mái vòm, những ô cửa kính vẫn còn nguyên vẹn những bám bụi đen kịt. Tôi dùng hai bàn tay chùi đi lớp bụi bám trên mặt kính, rồi áp đôi mắt nhìn qua hai ô tròn tôi vừa làm xuất hiện trên lớp bụi, hai vòng tròn giống như hai ống kính của chiếc ống nhòm soi vào quá khứ của chính tôi.

Bàn chân tôi chợt vấp phải thứ gì đó. Trên mặt sàn, tôi trông thấy một cái hộp gỗ nằm dưới lớp bụi dày. Tôi quỳ xuống mở nó ra. Bên trong hộp là một chiếc điều đã rất cũ. Khung điều còn nguyên vẹn, nhưng lớp vải bọc hình con đại bàng đã ở trong tình trạng rất tệ. Tôi nâng niu con chim bằng vải trên đôi tay mình, thận trọng nhẹ nhàng vuốt ve đôi cánh của nó, chiếc điều có vẻ thật mong manh. Rồi tôi nhìn xuống đáy hộp, và bỗng dung nín thở. Một vệt cát dài vẫn còn lưu lại dấu của hình một nửa trái tim. Bên cạnh là một tờ giấy cuộn tròn. Tôi gỡ tờ giấy ra và đọc:

Em đã đợi anh bốn mùa hè, anh đã không giữ lời hứa, anh không bao giờ quay trở lại. Chiếc điều đã chết, em chôn cất nó ở đây, biết đâu một ngày kia anh sẽ tìm thấy nó.

Phía dưới ký tên *Cléa*.

Bốn mươi mét. Sợi dây điều đã được cuộn lại tỉ mỉ đến mức hoàn hảo. Tôi quay xuống bãi biển, trải con đại bàng của tôi trên mặt cát và lắp lại các thanh khung điều bằng gỗ. Tôi kiểm tra lại nút buộc dây điều vào thân điều, thả năm mét dây điều ra rồi bắt đầu chạy ngược chiều gió.

Đôi cánh của con đại bàng căng lên, nó chao sang trái, lượn qua phải rồi lao vút lên trời. Tôi cố điều khiển chiếc điều vẽ lên trời những hình chữ “S” và hình số “8” hoàn hảo, nhưng lớp vải điều đã bị thủng lỗ chỗ khó lòng tuân theo chính xác những gì bàn tay tôi yêu cầu. Tôi buông thêm một đoạn dây nữa, và chiếc điều vọt lên cao hơn. Cái bóng của nó lượn vòng vèo trên mặt cát, vũ điệu của nó làm tôi ngây ngất. Tôi nghe thấy tiếng cười không sao kiểm soát nổi đang xâm chiếm lấy tôi, tiếng cười vọng lại từ sâu thẳm trong ký ức tuổi thơ, một tiếng cười độc nhất vô nhị, mang âm hưởng tiếng đàn violoncelle.

Không biết giờ cô ra sao, người bạn tâm tình của tôi một mùa hè, cô bé tôi từng thổ lộ cùng tất cả bí mật của mình mà không sợ hãi, vì cô không thể lắng nghe thấy chúng chẳng?

Tôi nhắm nghiền hai mắt lại, chúng tôi đang chạy đến hụt hơi, bị lôi theo con đại bàng của chúng tôi luôn bay cao phía trước. Em biết cách làm cho nó bay lượn giỏi hơn bất cứ ai khác, và rất thường xuyên những người đi dạo trên bãi biển dừng bước đứng lại chiêm ngưỡng tài khéo léo của em. Đã bao nhiêu lần anh cầm tay em ở chính nơi này? Giờ em ra sao? Giờ em ở đâu? Em sẽ nghỉ qua những màu hè của mình trên bãi biển nào?

- Cậu đang chơi trò gì vậy?

Tôi đã không hề nghe thấy Luc lại gần.

- Anh ấy chơi điều, Sophie đáp. Em có thể thử chứ? cô vừa hỏi vừa chỉ về phía tay cầm điều khiển dây điều.

Cô giành lấy chiếc điều từ tay tôi mà không để cho tôi kịp có thời gian phản ứng. Chiếc điều xoay tròn rồi đâm nhào xuống bãi biển. Va vào mặt cát, nó vỡ tung ra.

- Ôi em rất tiếc, Sophie xin lỗi, em không được khéo cho lắm.

Tôi vội vàng lao tới chỗ chiếc điều rơi xuống. Hai thanh treo của nó đã bị gãy, hay cánh của con đại bàng cũng gãy gập vào phần thân. Trông tình trạng của nó thật thảm hại. Tôi quỳ xuống, dùng cả hai bàn tay nâng nó lên.

- Đừng có làm ra bộ mặt đó, trông cứ như thể anh sắp khóc đến nơi rồi ấy, Sophie nói với tôi. Chỉ là một cái điều cũ thôi mà, nếu anh muốn chúng mình sẽ đi mua cho anh cái khác mới tinh.

Tôi không nói một lời. Có thể vì kể lại cho cô nghe câu chuyện về Cléa sẽ là một sự phản bội. Tình yêu thời thơ ấu là một điều thiêng liêng, không gì có thể lấy nó đi của bạn. Nó luôn còn đó, neo lại trong sâu thẳm tâm hồn bạn. Chỉ cần một ký ức nào tìm tới giải phóng cho nó, lập tức nó sẽ xuất hiện trở lại, kể cả với đôi cánh đã bị làm cho gãy gập. Tôi gấp chiếc điều và cuộn dây điều lại. Rồi tôi đề nghị Luc và Sophie đợi tôi rồi quay lại cất nó về chỗ cũ ở ngọn hải đăng. Vào tới tháp đèn, tôi để chiếc điều vào trong hộp của nó và thì thầm xin lỗi nó; tôi biết, thật ngốc khi nói chuyện với một chiếc điều cũ, nhưng vậy đấy. Tôi đóng nắp hộp lại rồi ngốc nghếch bật khóc mà không tài nào kìm mình lại được. Tôi quay trở lại bên Sophie, không thể cất tiếng nói nổi với cô một lời.

- Mắt anh đỏ hoe rồi kìa, cô vừa thì thầm vừa ôm lấy tôi trong vòng tay. Chỉ là một tai nạn vô tình thôi mà, em không hề muốn làm hỏng nó...

- Anh biết, tôi đáp. Đó là một kỷ niệm, nó đã êm đềm ngủ yên ở trên kia, đáng ra anh không nên đánh thức nó dậy.

- Em không biết anh đang nói về chuyện gì, nhưng dường như nó khiến anh rất đau khổ. Nếu anh muốn chia sẻ với em, chúng mình có thể tản bộ đi ra ngoài xa hơn, sẽ rất hay nếu chúng mình được cùng nhau trải qua vài khoảnh khắc, chỉ riêng anh và em thôi. Kể từ khi chúng mình đặt chân tới bãi biển này, em có cảm giác như thể đang đánh mất anh, như thể anh đang ở tận đâu vậy.

Tôi ôm hôn Sophie và xin lỗi cô. Cô và tôi cùng dạo bước bên nhau dọc bờ biển, chỉ có hai chúng tôi, cho tới khi Luc tìm đến.

Chúng tôi nhìn thấy cậu từ xa chạy tới, lấy hết hơi sức gọi chúng tôi hãy đợi cậu. Luc là người bạn tốt nhất của tôi; sáng hôm ấy, một lần nữa chúng tôi lại có thêm bằng chứng về điều đó.

- Cậu còn nhớ lần cậu ngã xe đạp đập mặt xuống đất không? Luc hỏi tôi trong lúc bước lại gần, hai tay giấu sau lưng. Được lắm, tớ sẽ khai sáng cho trí nhớ của cậu, đồ vô ơn. Dạo đó mẹ cậu mua cho cậu một chiếc xe đạp màu vàng. Tớ lấy cái xe đạp cũ của tớ ra, và bọn mình đã thử đua với nhau trên con đường vắng sau nghĩa trang. Khi bọn mình phóng đến trước hàng rào, cho đến giờ tớ cũng chẳng rõ có phải cậu muốn kiểm tra xem có bóng ma nào đuổi theo bọn mình hay không, nhưng đột nhiên cậu ngoái cổ ra đằng sau và phải trả giá bằng một cú ngã nên thân. Cậu đã quay một vòng ngoạn mục trên không rồi nằm đo đất thẳng cẳng.

- Cậu đang muốn vòng vèo đến đâu vậy?

- Im đi đã, rồi cậu sẽ hiểu. Vành bánh trước của cậu cong tớn lên, và chuyện đó còn làm cậu hoảng hồn hơn cả hai đầu gối đang rớm máu. Cậu cứ lải nhải mãi là mẹ cậu sẽ giết cậu mất. Cái xe mới mua chưa được ba ngày, và nếu cậu mang nó về nhà trong tình trạng như thế, mẹ cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu. Mẹ cậu đã phải làm thêm giờ để có tiền mua nó cho cậu, đúng là một thảm họa.

Ký ức về buổi chiều hôm ấy vụt quay về trong tâm trí tôi. Luc đã lấy từ trong hộp dụng cụ nhỏ buộc vào yên xe cậu ra một chiếc cờ lê nhỏ rồi đổi bánh trước hai chiếc xe của chúng tôi cho nhau. Vành bánh xe cậu cũng vừa vặn với xe tôi. Khi đã thay xong, Luc nói với tôi rằng mẹ tôi sẽ không thể nhận thấy sự khác biệt. Sau đó Luc nhờ bố cậu sửa lại vành xe cho tôi, và hai ngày sau chúng tôi lại đổi hai chiếc vành về chỗ cũ. Và đúng là mẹ tôi đã không phát hiện ra điều gì.

- Cuối cùng thì cậu cũng nhớ ra! Được lắm, nhưng tớ cảnh cáo trước, đây là lần cuối cùng đấy nhé, cậu cũng cần phải chịu khó lớn lên đi chứ.

Luc chìa ra thứ cậu giấu sau lưng từ lúc nãy, đưa cho tôi một chiếc điều mới tinh.

- Đây là tất cả những gì tớ tìm thấy ngoài hàng tạp hóa trên bãi biển, ở đó người ta đã thôi không bán điều từ lâu lắm rồi. Đây là một con cú chứ không phải đại bàng, nhưng đừng có làm bộ khó tính, cú thì cũng là một loài chim, mà hơn nữa, nó còn bay vào ban đêm. Giờ cậu hài lòng rồi chứ?

Sophie trải chiếc điều mới trên mặt cát rồi lấp lại, sau đó cô đưa cuộn dây điều cho tôi, ra hiệu bảo tôi cho nó bay lên. Tôi cảm thấy mình có phần hơi lố bịch, nhưng khi Luc khoanh hai tay lại và bắt đầu gõ bàn chân xuống cát, tôi chợt hiểu ra mình đang bị thử thách, vậy là tôi lao đi, và chiếc điều bay vút lên trời cao.

Chiếc điều mới này bay lượn thật hoàn hảo. Các kỹ năng điều khiển một chiếc điều, cũng giống như việc điều khiển xe đạp vậy, chúng không bao giờ mất đi, cho dù đã nhiều năm qua bạn không thử đến. Mỗi lần con cú lượn thành những đường chữ “S” hay hình số “8” hoàn hảo, Sophie lại vỗ tay hoan hô, và cứ mỗi lần như thế, tôi lại có cảm giác đang ít nhiều lừa dối cô. Luc huýt sáo qua kẻ răng, ra hiệu bảo tôi nhìn về phía bờ đê chắn sóng. Mười lăm người già đang dưỡng lão tại khách sạn chúng tôi thuê phòng đã ngồi cả trên bờ đá, hân hoan chiêm ngưỡng màn nhào lộn trên không của con cú.

Chúng tôi cùng quay về khách sạn với họ, cũng đã sắp tới giờ trở về thành phố. Tôi tranh thủ quãng thời gian Luc và Sophie lên phòng thu xếp hành lý để thanh toán tiền trọ cùng một khoản bù thêm nho nhỏ để mua thực phẩm bổ sung cho nhà bếp mới bị khoắng sạch hồi sáng.

Bà chủ khách sạn cho toàn bộ tiền của mình vào két không chút ngại ngùng, rồi khê hỏi liệu tôi có thể lấy được cho bà ta công thức làm món bánh ngọt hay không. Bà ta đã tìm cách hỏi dò Luc, nhưng không thành công. Tôi hứa sẽ thử thuyết phục cậu bạn nhả bí mật của mình ra rồi chuyển lại cho bà.

Ông lão ngồi thẳng đờ như một chiếc cọc trong phòng ăn trong khi chúng tôi ăn sáng, chính người mà Luc coi như hiện thân của Marquès khi anh chàng này tới tuổi của ông cụ, bước về phía tôi.

- Trên bãi biển cậu xoay xở khá lắm, chàng trai, ông lão nói với tôi.

Tôi cảm ơn ông vì lời khen.

- Tôi biết rõ mình nói gì, tôi đã bán điều cả đời mình. Từng có thời tôi là chủ hàng tạp hóa trên bãi biển. Tại sao cậu lại nhìn tôi như thế, cứ như thể cậu vừa thấy một bóng ma ấy?

- Thế nếu cháu nói với ông rằng cách đây lâu lắm rồi ông từng tặng cháu một chiếc điều, liệu ông có tin không?

- Tôi nghĩ rằng cô bạn gái của cậu đang cần giúp đỡ, ông lão vừa nói với tôi vừa chỉ về phía cầu thang.

Sophie đang bước xuống bậc cầu thang, mang theo cả túi của cô lẫn túi của tôi. Tôi đỡ lấy chúng khỏi tay cô, mang ra đặt vào cốp xe. Luc ngồi vào trước vô lăng, Sophie ngồi bên cạnh cậu ta.

- Chúng mình đi thôi chứ? Cô hỏi tôi.

- Đợi anh một phút nữa, anh sẽ quay lại ngay.

Tôi vội vàng chạy vào khách sạn, ông lão đã quay về ngồi xuống chiếc ghế tựa của mình trong phòng giải trí và đang xem tivi.

- Cô bé câm, ông còn nhớ cô ấy không?

Ba tiếng còi xe vang lên giục giã.

- Tôi có cảm giác là bạn cậu đang rất vội. Một ngày nào đó hãy quay lại đây, tất cả chúng tôi sẽ rất vui được tiếp đón các cô cậu, nhất là anh bạn của cậu, những chiếc bánh ngọt sáng nay của cậu ấy quả là hiếm có.

Tiếng còi tiếp tục vang liên hồi, vậy là tôi đành miễn cưỡng quay trở ra, lần thứ hai thầm hứa với mình đến một ngày nào đó sẽ quay trở lại bãi tắm nhỏ bé này.

*

Sophie ngâm nga các giai điệu, trong khi trên nền của chúng Luc điền thêm phần lời bằng cách gân cổ lên hát đến độ inh tai nhức óc. Hai mươi lần Luc trách móc tôi không cùng tham gia với họ, và cả hai mươi lần Sophie lại bảo cậu ta để cho tôi yên. Sau bốn giờ đi đường, Luc chợt cảm thấy lo lắng trước cú tụt bất ngờ của đồng hồ đo mức nhiên liệu, kim của nó đã đột ngột ngã phắt sang trái.

- Chỉ có thể là một trong hai khả năng, cậu tuyên bố với giọng nghiêm trọng, hoặc là phao xăng hỏng, hoặc không mấy chốc nữa bọn mình sẽ buộc phải đẩy xe.

Hai mươi ki lô mét sau, động cơ bắt kêu lọc xọc trước khi tịt hẳn chỉ cách trạm xăng vài mét. Chui ra khỏi xe, Luc vỗ nấp ca bô và chúc mừng chiếc xe cà khổ vì kỳ công nó vừa thực hiện.

Tôi đổ xăng đầy bình, khi đó Luc đang chạy đi mua nước uống và bánh quy, Sophie lại gần ôm ngang hông tôi.

- Anh vào vai nhân viên trạm xăng trông khêu gọi ra phết nhé, cô nói với tôi.

Cô hôn lên gáy của tôi trước khi đi vào cửa hàng theo Luc.

- Anh muốn uống ca phê không? Cô quay đầu lại hỏi tôi.

Và trước khi tôi kịp có thời gian trả lời, cô nhìn tôi mím cười rồi nói thêm:

- Khi nào anh muốn nói cho em biết chuyện gì không ổn, em sẽ luôn ở ngay đây, ngay bên cạnh anh, cho dù anh không còn để ý đến điều đó nữa.

Chúng tôi đi tiếp được một lúc thì trời đổ mưa. Những cần gạt nước khó nhọc gạt nước mưa đi, âm thanh cọt kẹt chúng tạo ra khi đưa đi đưa lại trên mặt kính chắn gió có cái gì đó

khiến người ra như bị ám ảnh. Phải rất lâu sau khi màn đêm buông xuống, chúng tôi mới về tới thành phố, Sophie ngủ say sưa, Luc do dự không muốn đánh thức cô dậy.

- Bọn mình làm gì bây giờ? Cậu thì thảo.

- Tớ không biết nữa, bọn mình đỗ xe vào bên đường và đợi cô ấy tỉnh dậy.

- Thay vì nói linh tinh, hãy đưa em về nhà đi, Sophie lẩm bẩm, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Nhưng Luc không chấp nhận như thế, cậu ra lái xe về chỗ căn hộ một phòng của tôi và cậu. Không có chuyện chiều theo chứng nạn tưởng của những buổi tối Chủ nhật, cậu hùng hồn tuyên bố, và vào lúc trời mưa lại càng phải cảnh giác gấp đôi. Cả ba chúng tôi sẽ cùng nhau tấn công một lần dứt khoát vào tâm trạng ủ ê của các dịp kết thúc cuối tuần. Cậu hứa với chúng tôi sẽ chuẩn bị một món bột nhào tuyệt hảo mà chúng tôi chưa từng được thưởng thức qua.

Sophie ngồi thẳng dậy, đưa tay lên xoa mặt.

- Chấp nhận món bột nhào, còn sau đó, hai người phải tháp tùng em về.

Chúng tôi cùng ngồi bệt trên thảm trải sàn để ăn tối. Luc nằm xuống giường tôi ngủ thiếp đi, còn Sophie và tôi đã kết thúc đêm hôm đó ở nhà cô.

Khi tôi thức giấc, cô đã đi rồi. Tìm tìm thấy một tờ giấy nhắn trong bếp, được đặt dựa vào một chiếc cốc bên cạnh khay đồ ăn sáng.

Cảm ơn anh đã đưa em đi biển, cảm ơn anh vì hai ngày ngoài dự kiến đó. Em ước gì có thể nói dối anh, để nói với anh rằng em thấy hạnh phúc và làm anh tin em, nhưng em không thể làm được điều đó. Điều làm em buồn nhất là phải thấy anh cô đơn đến thế khi ở bên em. Em không giận anh đâu, nhưng em đã chẳng làm gì để xứng đáng được ở lại cùng anh. Em thấy anh hấp dẫn hơn nhiều khi chúng mình còn là bạn. Em không muốn để mất người bạn tốt nhất của mình, em quá cần đến sự âu yếm, sự chân thành của người bạn ấy. Em cần phải tìm lại anh đúng như chính anh.

Em sẽ gặp anh muộn hơn ở quầy cà phê tự phục vụ, anh sẽ kể cho em nghe ngày làm việc của anh, em sẽ kể cho anh về công việc của em, và mối tâm tình thân thiết giữa và em sẽ hồi sinh trở lại, từ đúng nơi chúng mình đã bỏ mất nó.

Thêm một thời gian nữa... chúng mình sẽ làm được điều đó, rồi anh xem

Khi anh đi, hãy để lại chìa khóa trên bàn.

Em hôn anh,

Sophie.

Tôi gấp tờ giấy lại cho vào túi áo. Tôi lấy lại mấy món quần áo của mình từ trong tủ, trừ

một chiếc áo sơ mi trên đó cô đã gài một mẫu giấy ghi chú nhỏ: “Không phải cái này, giờ nó là của em.”

Tôi để chìa khóa phòng lại nơi cô yêu cầu rồi ra đi, tin chắc mình đúng là gã ngốc cuối cùng, mà cũng có thể là đầu tiên, trên đời.

*

Tối hôm đó, tôi tìm cách gọi điện thoại cho mẹ, tôi cần nói chuyện với bà, giải bày tâm sự cùng bà, và cần được nghe bà nói. Chuông điện thoại cứ đổ dài trong thinh không. Thế nhưng mẹ đã nói với tôi là bà đi du lịch. Tôi đã quên mất ngày bà quay về.

Ba tuần lễ trôi qua. Những khi chúng tôi tình cờ gặp nhau ở bệnh viện, Sophie và tôi luôn cảm thấy ít nhiều gượng gạo, cho dù cả hai chúng tôi đều làm như thể không có gì xảy ra. Một tràng cười vang rồ dại đã làm sống lại tình bạn giữa hai chúng tôi. Lúc đó tôi và cô gặp nhau ngoài khoảnh vườn của bệnh viện, cả hai chúng tôi đều tranh thủ một thoáng nghỉ ngơi, Sophie kể lại cho tôi nghe một chuyện xui xẻo vừa xảy ra với Luc. Có hai bệnh nhân được đưa tới khoa Cấp cứu cùng một lúc. Luc lao vào cuộc đua cùng băng ca của cậu để đưa bệnh nhân cậu phụ trách vào phòng mổ trước. Đến chỗ ngoặt ở một hành lang, cậu ta đã buộc phải quặt gấp sang bên để tránh bà y tá trưởng, vậy là bệnh nhân trượt ra khỏi băng ca. Luc lao mình xuống đất để đỡ lấy người bệnh, hành động thành công mỹ mãn, song chiếc băng ca đã đè lên mặt cậu. Vậy là cậu bạn tôi được kỷ niệm ba mũi khâu trên trán.

- Cậu bạn thân nhất của anh đúng là rất can đảm. Hơn nhiều so với anh vào ngày anh dùng dao mổ cắt ngón tay mình trong phòng thực hành giải phẫu, cô nói thêm.

Tôi đã quên khuấy mất kỷ niệm từ thời năm thứ nhất đó.

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra tại sao Luc lại bị vết thương mà tôi phát hiện thấy hôm trước. Cậu đã muốn tôi tin vào chuyện cậu bị một cánh cửa đập thẳng vào giữa mặt. Sophie yêu cầu tôi phải hứa không được để cậu biết cô đã tiết lộ bí mật với tôi. Nói cho cùng, vì cô là người đã khâu trán cho cậu, cậu bạn tôi danh chính ngôn thuận đúng là bệnh nhân của cô, và cô buộc phải giữ bí mật nghề nghiệp. Tôi hứa sẽ không phản bội cô. Sophie đứng dậy, cô cần quay lại khoa, đúng lúc ấy tôi gọi cô lại để đến lượt mình tiết lộ cho cô một bí mật về Luc.

- Em cũng không hoàn toàn thờ ơ với cậu ấy, em biết không?

- Em biết, cô vừa nói vừa quay đi.

Mặt trời tỏa khắp khu vườn làn hơi ấm dịu dịu, thời gian nghỉ của tôi vẫn chưa hết, vậy là tôi quyết nấn ná lại thêm một lát.

Cô bé hay chơi nhảy ô đi vào vườn. Sau những khung cửa kính của hành lang, bố mẹ cô bé đang nói chuyện với trưởng khoa Huyết học. Co bé bước lại gần tôi theo đúng cách của mình, một bước rới trước, rồi một bước sang ngang, tôi chợt hiểu ra cô bé đang tìm cách thu hút sự

chú ý của tôi. Có điều gì đó cô bé đang mong mỏi được nói ra.

- Cháu bình phục rồi, cô bé tự hào nói với tôi.

Đã bao lần tôi nhìn thấy cô bé chơi trong khu vườn của bệnh viện mà chẳng bao giờ bận tâm đến căn bệnh cô bé đang phải chịu đựng?

- Cháu sắp được về nhà rồi.

- Chú rất mừng cho cháu, dù chú sẽ thấy nhớ cháu lắm. Chú đã quen thấy cháu chơi trong vườn rồi.

- Còn chú, chú cũng sắp được về nhà rồi chứ?

Ngay sau khi hỏi tôi câu đó, cô bé bật cười, tiếng cười mang âm hưởng của tiếng đàn violoncelle.

Có những điều nhỏ nhặt chúng ta để lại đằng sau mình, những khoảnh khắc của cuộc sống neo lại giữa những lớp bụi thời gian. Ta có thể cố quên chúng đi, nhưng những điều nhỏ nhoi tưởng như vô nghĩa ấy nối với nhau thành một sợi dây ràng buộc ta với quá khứ.

Lúc đã chuẩn bị bữa tối. Cậu ngồi trượt ra trên chiếc ghế tựa, đợi tôi về. Vừa vào trong phòng, tôi tới cúi xuống xem xét vết thương của cậu.

- Được rồi, thôi đóng vai bác sĩ đi, tớ biết là cậu biết hết rồi, cậu vừa nói vừa gạt tay tôi ra. Nào, bắt đầu đi, tớ cho cậu năm phút để giấu cột tớ, sau đó chúng ta chuyển sang việc khác.

- Cái xe bọn mình đã dùng để đi ra biển, cậu có thể giúp tớ thuê nó không?

- Cậu đang định làm trò gì thế?

- Tớ muốn quay lại bờ biển.

- Cậu có thấy đói không?

- Có.

- Càng tốt, bởi vì nếu muốn tớ chuẩn bị cho cậu thứ gì bỏ bụng, cậu sẽ phải nói cho tớ biết vì sao cậu muốn quay lại đó. Nếu cậu thích diễn trò bí ẩn hơn, thì cửa hàng đồ ăn sẵn vẫn còn mở cửa đấy. Vào giờ này, nếu gặp may, chắc cậu sẽ kiếm được một cái xăng ụch.

- Thế cậu muốn tớ nói cho cậu biết cái gì đây?

- Những gì đã xảy ra với cậu trên bãi biển đó, bởi vì tớ thấy nhớ người bạn thân nhất của tớ lắm rồi. Từ xưa đến giờ đúng là lúc nào cậu cũng ít nhiều ở trên mây như thế. Về phần mình, tớ cũng quen với chuyện này rồi, song tớ cam đoan với cậu, dẫu sao trước đây vẫn còn dễ chấp nhận hơn. Cậu có bên cạnh cô gái tuyệt nhất trên đời, thế mà cậu cư xử ngu ngốc đến mức từ sau dịp cuối tuần đáng nhớ đó, cả cô ấy cũng trở nên ngờ ngợ ngần ngẫn.

- Cậu còn nhớ kỳ nghỉ mẹ tớ đưa tớ ra biển không?

- Còn.

- Vậy cậu còn nhớ Cléa chứ?

- Tớ nhớ là vào đầu năm học sau đó cậu có nói với tớ từ giờ trở đi cậu sẽ cười vào mũi Elisabeth, rằng cậu đã gặp được tâm hồn đồng điệu của cậu, rằng một ngày kia cô bé đó sẽ trở thành người con gái của đời cậu. Nhưng hồi đó bọn mình còn là hai cậu nhóc con, chắc chuyện đó cậu cũng còn nhớ chứ? Không lẽ cậu tin cô nàng đã đợi cậu ở bãi tắm đó sao? Tỉnh lại đi, bạn thân mến của tôi ơi. Cậu cư xử với Sophie chẳng khác gì một kẻ ngớ ngẩn cả.

- Như thế chắc rất vừa ý cậu, phải không nào?

- Cậu chăm chọc này có nghĩa gì đây nhỉ?

- Tớ chỉ muốn hỏi cậu thông tin để thuê một chiếc xe.

- Đến tối thứ Sáu này cậu sẽ tìm thấy nó đậu dưới đường, tớ sẽ để chìa khóa lại cho cậu trên bàn. Có một đĩa nướng bỏ lò trong tủ lạnh, cậu chỉ việc làm nóng lại thôi. Chúc ngủ ngon, tớ ra ngoài lượn một vòng đây.

Cánh cửa phòng khép lại. Tôi đến bên cửa sổ gọi với theo Luc để xin lỗi. Mặc cho tôi gào tướng lên gọi tên cậu, Luc vẫn không ngoái đầu lại và biến mất sau góc phố.

* *

Tôi thu xếp ca trực của mình vào thứ Sáu để được tự do vào sáng sớm thứ Bảy. Tôi quay về nhà lúc tờ mờ sáng và tìm thấy chìa khóa của chiếc xe cũ kỹ nọ trên mặt bàn, đúng như Luc đã hứa với tôi.

Sau khoảng thời gian cần thiết để tắm rửa thay quần áo, tôi lên đường vào cuối buổi sáng. Dọc đường, tôi chỉ dừng lại để đổ đầy bình xăng. Đồng hồ đo mức nhiên liệu không nghi ngờ gì nữa đã tiêu tòng hoàn toàn, vậy là tôi buộc phải tính toán mức tiêu hao trung bình để ước lượng thời điểm cần đổ xăng cho xe. Chí ít thì bài tập này cũng giúp tâm trí tôi bận bịu. Kể từ lúc khởi hành, tôi luôn có cảm giác không mấy dễ chịu là những cái bóng của Luc cũng như của Sophie đang hiện diện ở băng ghế sau.

Tôi tới khu nhà dưỡng lão kiêm khách sạn gia đình nọ vào đầu buổi chiều. Bà chủ nhà rất ngạc nhiên trước chuyến ghé thăm của tôi. Bà lấy làm tiếc, căn phòng chúng tôi thuê hôm trước đã có chủ nhân mới, và bà cũng không còn căn phòng nào trống. Tôi không hề có ý định lưu lại qua đêm. Tôi giải thích với bà chủ nhà sẽ chỉ lưu lại vừa đủ thời gian để nói chuyện với một trong những người đang dưỡng lão tại nhà bà, một ông lão có dáng người thẳng duột mà tôi muốn hỏi vài điều.

- Cậu đã đi từng ấy đường đất chỉ để hỏi ông ấy một câu thôi sao! Chắc cậu cũng biết chúng tôi có điện thoại chứ? Ông Morton đã đứng cả đời sau quầy tạp hóa, đó là lý do tại sao ông ấy luôn đứng thẳng người như vậy. Cậu sẽ tìm thấy ông ấy trong phòng giải trí thôi, hầu hết các buổi chiều ông lão đều ở trong đó, ông ấy hầu như chẳng bao giờ ra ngoài cả.

Tôi cảm ơn bà chủ nhà, tới gần ông Morton và ngồi xuống trước mặt ông lão.

- Xin chào chàng trai, tôi có thể giúp gì cậu đây?

- Ông không nhớ ra cháu sao? Cháu mới đến chỗ này cách đây chưa lâu, đi cùng một cô gái trẻ và anh bạn thân nhất của cháu.

- Những điều đó chẳng làm tôi nhớ ra gì hết, cậu nói là cậu đã đến đây lúc nào nhỉ?

- Cách đây ba tuần, Luc đã làm bánh ngọt cho mọi người vào bữa sáng, cả ông cũng thưởng thức chúng mà.

- Tôi rất thích những chiếc bánh ngọt, nói cho cùng thì tôi thích mọi thứ đồ ngọt. Mà cậu là ai mới được cơ chứ?

- Ông còn nhớ chứ, cháu đã điều khiển một chiếc điều bay lượn trên bãi biển, chính ông còn nói chày xoay xở không tồi chút nào mà.

- Nhưng chiếc điều, tôi đã từng bán rất nhiều, cậu biết đấy. Tôi từng là chủ hàng tạo hóa trên bãi biển. Tôi còn bán cả nhiều thứ khác nữa, nào là phao bơi, cần câu... chẳng có gì để câu quanh đây cả, dẫu vậy tôi vẫn cần câu, rồi cả kem chống nắng nữa. Tôi đã trông thấy không biết bao nhiêu người đi tắm biển trong đời mình, đủ mọi loại người... Xin chào, chàng trai trẻ, tôi có thể giúp gì cho cậu?

- Khi còn nhỏ, cháu từng đi nghỉ chừng mười ngày ở đây. Có một cô bé rất hay chơi với cháu, cháu biết mùa hè nào cô ấy cũng đến đây, cô ấy không giống như những cô bé khác, cô ấy bị câm và điếc.

- Tôi cũng đã bán cả dù che nắng và bư thiếp, người ta ăn cắp của tôi nhiều quá, vậy là tôi thôi không bán bư thiếp nữa. Tôi nhận ra chuyện đó vì tới cuối tuần lúc nào tôi cũng bị thừa tem. Luôn là những chú nhóc xoáy trộm của tôi... Xin chào, chàng trai trẻ, tôi có thể giúp gì cho cậu?

Khi tôi bắt đầu thấy tuyệt vọng về cơ hội đạt được mục đích của mình, một phụ nữ khá lớn tuổi lại gần tôi.

- Cậu sẽ chẳng hỏi được gì hôm nay đâu, hôm nay không phải là một ngày tốt lành với ông ấy. Hôm qua ông ấy minh mẫn hơn nhiều, chuyện đó cứ thoáng đến thoáng đi, ông ấy không còn hoàn toàn tỉnh táo nữa. Tôi biết cô bé cậu đang nhắc đến là ai, tôi vẫn còn nguyên vẹn trí nhớ của mình. Cậu đang nói đến Cléa, tôi biết rõ cô bé, nhưng cậu biết đấy, cô bé không hề điếc.

Và bà tiếp tục nói khi thấy vẻ ngỡ ngàng của tôi.

- Tôi sẵn sàng kể lại tất cả cho cậu, song tôi đang đói, mà tôi không thể nói ra hơi với một cái dạ dày rỗng không được. Nếu cậu mời tôi đi uống một tách trà ở tiệm bánh, khi đó chúng ta sẽ có thể trò chuyện. Cậu vui lòng đợi tôi đi lấy cái áo khoác đã nhé?

Tôi giúp bà lão mặc áo măng tô, rồi chúng tôi chậm rãi đi theo nhịp bước của bà tới tận tiệm bánh. Bà tìm một chỗ ngồi ngoài hiên và hỏi tôi một điều thuốc lá. Tôi chẳng có điều nào trong người. Bà lão ngồi khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chăm vào quầy bán thuốc lá nằm bên vỉa hè đối diện.

- Thuốc sợi vàng cũng được, bà nói với tôi.

Tôi quay lại mang theo một bao thuốc và diêm.

- Cuối năm nay cháu sẽ trở thành bác sĩ, tôi nói trong lúc đưa chúng cho bà lão. Nếu các giáo sư thấy cháu đưa những thứ này cho bà, chắc cháu sẽ bị treo bằng mất.

- Nếu các giáo sư của cậu mất thời gian theo dõi những gì chúng ta làm nơi xó xỉnh này, tôi chân thành khuyên cậu hãy đổi trường ngay lập tức, bà vừa nói vừa quẹt diêm. Nói đến thời gian, về phần những gì tôi còn lại, tôi tự hỏi tại sao người ra cứ cố làm mọi cách quấy rầy chúng ta như thế. Cầm uống rượu, cầm hút thuốc, cầm ăn đồ ăn quá béo hay quá ngọt, và trong khi cố ép chúng ta sống dài hơn, bọn họ sẽ tước đi của chúng ta hết mọi hương vị của cuộc sống, tất cả đám bác học đang nghĩ ngợi hộ chúng ta đó. Người ta mới tự do làm sao khi tôi còn ở tuổi cậu, tự do giết chết mình nhanh hơn, phải rồi, nhưng cũng được cả tự do sống nữa. Vậy nên tôi sẽ tận dụng dịp may có được một người dễ mến như cậu làm bạn để thách thức y học, và nếu cậu không thấy quá phiền toái, tôi cũng sẽ không phản đối một suất bánh ngọt vị rượu rum ngon lành đâu.

Tôi gọi một bánh ngọt vị rượu rum, một bánh kem cà phê và hai tách sô cô la nóng.

- À, cô bé Cléa, chắc cậu đang muốn biết tôi còn nhớ gì về cô bé không. Lúc đó tôi bán hàng ở hiệu sách. Cậu thấy đấy, với những người bán hàng, mọi chuyện luôn kết thúc như thế. Chúng tôi phục vụ mọi người suốt bao năm trời, và khi chúng tôi về hưu, chẳng còn ai nhìn ngó đến nữa. Tôi đã dành cho họ không biết bao nhiêu câu chào buổi sáng, lời cảm ơn, lời chào tạm biệt. Đã hai năm nay, từ khi tôi rời khỏi quầy thu ngân, chẳng có lấy một người tới hỏi thăm. Ở một nơi bé bằng bàn tay như nơi này... Cậu tin rằng họ nghĩ tôi đã dọn lên mặt trăng ư? Cléa bé bỏng, cô bé thật ngoan. Tôi từng nhìn thấy không ít đứa trẻ không được dạy dỗ tử tế nhưng vẫn thật ngoan ngoãn; cậu cứ thử để ý mà xem, nhưng đứa trẻ không được dạy dỗ tử tế không bao giờ tệ bằng bố mẹ chúng. Với cô bé, tôi hoàn toàn có thể tha lỗi chuyện nó không nói cảm ơn tôi, ít nhất cô bé cũng có lý do chính đáng, mà cậu có hình dung được không, cô bé đã viết những lời cảm ơn ấy ra. Cô bé rất hay tới hiệu sách, ngắm nhìn các cuốn sách, chọn lấy một cuốn rồi ngồi xuống một góc để đọc. Chồng tôi rất quý cô bé này, ông ấy để riêng sách ra cho nó, chỉ riêng cho nó mà thôi. Khi cô bé ra về, nó lấy trong túi áo ra một mảnh giấy, trên đó cô bé đã viết nguệch ngoạc mấy chữ "Cảm ơn bà, cảm ơn ông". Không thể tin nổi, không thể hình dung ra được cô bé không hề thực sự cảm hay điếc. À, phải đấy, Cléa bé bỏng bị mắc một chứng tự kỷ, mọi thứ bị chặn lại từ chính bên trong đầu cô bé. Cô bé nghe thấy hết, có điều những lời nói không muốn phát ra, và cậu có biết điều gì đã giải phóng cô bé khỏi ngục tù đó không? Âm nhạc đấy, cậu có hình dung nổi không. Đúng là một cậu chuyện vừa đẹp đẽ, vừa buồn bã.

"Chắc cậu đang tự hỏi mình liệu tôi có bịa ra tất cả những chuyện này để moi từ cậu một bao thuốc lá và một cái bánh ngọt vị rượu rum không chứ gì? Yên tâm đi, tôi không phải loại

người đó đâu, hay chỉ ít là chưa. Sau vài năm nữa thì có thể, nhưng nếu có ngày chuyện đó phải tới, tôi mong Chúa sẽ gọi tôi đi trước lúc đó. Tôi không muốn trở nên giống như ông chủ quầy tạp hóa kia. À, ông lão tội nghiệp, quả thực không phải lỗi của ông ấy, nếu phải ở vào vị trí của ông ấy chắc tôi cũng mất trí thôi. Khi cậu đã phải bươn chải cả cuộc đời để nuôi dạy con cái, để rồi không đứa nào từng một lần đến thăm nom cậu, hay thậm chí chẳng có cả thời gian gọi điện thoại cho cậu, quả là thừa đủ lý do để phát điên, để muốn xóa sạch mọi ký ức khỏi trí nhớ của mình. Nhưng người cậu quan tâm là cô bé Cléa, đâu phải ông chủ quầy tạp hóa. Vừa mới rồi, tôi có nói với cậu về sự vô ơn của khách hàng, những người tôi đã phục vụ suốt một đời nhưng lại làm như chẳng hề nhận ra tôi ở ngoài chợ, nói thật lòng, tôi không nên vợ dứa cả năm. Ngày người ta đưa chồng tôi về với đất, cô bé cũng có mặt. Đúng đấy, chính xác như tôi vừa nói với cậu, cô bé đã tới một mình. Tôi thậm chí còn không nhận ra nó, đúng là cô bé lớn lên nhiều, mà tất cả các cô cậu đều vậy thôi. Tôi còn biết cả cậu là ai nữa, câu với chiếc điều! Tôi biết vì mỗi năm, ngay khi cô bé Cléa tới đây, cô bé lại tới gặp tôi và đưa cho tôi một tờ giấy để hỏi xem cậu bé với chiếc điều đã quay trở lại chưa. Chính là cậu, phải không nào? Ngày an táng chồng tôi, cô bé đi đưa tang, thật mảnh mai, thật lặng lẽ. Tôi đang tự hỏi không biết cô gái đó là ai, và cậu thử hình dung xem tôi ngạc nhiên biết bao khi cô ghé vào tai tôi và nói với tôi: “Là cháu đây, cháu là Cléa, chác rất tiếc, bà Pouchard, cháu rất quý chồng bà, ông đã luôn tử tế với cháu”. Lúc đó hai mắt tôi đã rung rung, và chỉ vài lời nói ấy thôi đã làm nước mắt cứ thế tuôn ra; đấy cậu xem, chỉ kể lại với cậu chuyện này thôi vẫn làm tôi xúc động lắm.”

Bà Pouchard đưa mu bàn tay lên gạt nước mắt, tôi liền đưa cho bà một chiếc mùi soa.

- Cô bé ôm lấy tôi, rồi lại ra đi. Ba trăm cây số đường để tới đây, rồi ba trăm nữa khi quay về, tất cả chỉ để tới đưa tiễn chồng tôi. Cô bé Cléa của cậu chơi đàn trong dàn nhạc giao hưởng. Ôi, tôi kể mọi thứ lộn xộn hết cả, thứ lỗi cho tôi. Đợi đã, hãy để tôi quay trở lại chỗ tôi đang kể dở dang. Vào mùa hè mà cậu không quay lại nữa, cô bé Cléa đã yêu cầu bố mẹ mình một điều thật ghê gớm, cô bé muốn học chơi violoncelle. Hãy tưởng tượng bộ dạng của mẹ cô bé lúc đó mà xem! Cậu có hình dung bà ấy đã đau khổ đến mức thế nào không? Đứa con bị điếc của bà ấy muốn trở thành nhạc công, có khác gì sinh ra một đứa con cụt chân mà lại muốn học làm xiếc trên dây. Ở hiệu sách, cô bé giờ đây chỉ tìm đọc những cuốn sách về âm nhạc, và mỗi lần ông bố bà mẹ đến tìm cô bé về, chuyện đó lại khiến họ bối rối hơn. Cuối cùng bố của Cléa là người đã đủ can đảm đi đến quyết định, ông ấy nói với vợ: “Nếu đó là điều con gái chúng ta muốn, chúng ra sẽ tìm ra cách thực hiện điều đó”. Họ đăng ký cho cô bé vào học một trường đặc biệt, với một giáo viên giúp những đứa trẻ lắng nghe các rung động của âm nhạc bằng cách áp tai nghe lên cổ chúng. A, tôi thực sự muốn hỏi cậu những phát kiến như thế rồi sẽ đi tới đâu. Thường tôi hay nghiêng về phản đối chúng, nhưng trong trường hợp này, tôi buộc phải thừa nhận chúng đúng là hữu ích. Thầy giáo của Cléa bắt đầu dạy cho cô bé nhận biết các nốt nhạc, và đó là nơi điều kỳ diệu bắt đầu. Cléa, vốn chưa từng nhắc lại đúng dù chỉ một từ, đã đọc lại “đồ, rê, mi, pha, son, la, si, đô” một cách hoàn toàn tòa bình thường. Những nốt nhạc thoát ra khỏi miệng cô bé lẹ làng nhanh chóng cứ như một đoàn tàu hỏa lao qua đường hầm. Và tôi có thể nói với cậu rằng lúc đó đến lượt bố mẹ cô bé trở nên câm lặng. Cléa học nhạc, cô bé bắt đầu tập hát và những lời hát cứ thế được ghép vào từng nốt nhạc. Chính chiếc đàn violoncelle đã giải thoát cô bé khỏi ngục tù, một cuộc vượt ngục bằng violoncelle, nói gì thì nói cũng không phải chuyện xảy ra với bất cứ ai!

Bà Pouchard chậm rãi khuấy thìa trong cốc sô cô la nóng của mình, đưa tách lên nhấp môi rồi lại đặt nó xuống. Chúng tôi cùng lặng im một hồi, mỗi người chìm đắm trong những hoài niệm của riêng mình.

- Cô bé đã thi vào Nhạc viện Quốc gia, và đang theo học ở đó. Nếu cậu muốn gặp cô bé, nếu là cậu tôi sẽ tìm đến đó để gặp cô bé.

Tôi mua một ít bánh xốp và sô cô la cho bà Pouchard, rồi chúng tôi sang đường để mua cho bà một tút thuốc lá, sau đó tôi đưa bà lão trở về nhà dưỡng lão. Bà khuyên tôi nên cẩn thận khi lái xe trên đường và nhớ cài dây an toàn. Ở tuổi tôi, bà nói thăm, nói gì thì nói cũng đáng bỏ công ra chăm sóc bản thân một chút. Tôi lên đường quay về lúc cuối ngày và lái xe suốt phần lớn buổi tối hôm đó, tới nơi vừa kịp thời gian cho ca trực của mình.

* *

Quay về thành phố, tôi bắt tay vào việc đổi chiếc áo blu trắng lấy chiếc áo choàng thám tử. Nhạc viện không nằm kế bên bệnh viện, song tôi có thể đi tàu điện ngầm tới đó, chỉ cần đổi tàu hai lần là đến quảng trường Nhà hát Opera. Nhạc viện nằm ngay phía sau nhà hát. Rắc rối nằm ở thời gian biểu của tôi. Kỳ thi cuối kỳ đang cận kề: giữa thời gian ôn thi và các ca trực, những khoảng thời gian ngắn ngủi tôi được rảnh rang đều quá muộn. Tôi phải đợi mất mười mấy ngày trước khi có thể tới đó trước giờ đóng cửa và những cánh cổng cũng đang từ từ đóng lại khi tôi tới nơi, hốt hển thở không ra hơi sau khi phải ba chân bốn chắp chạy qua các lối đi dưới ga điện ngầm. Người gác cổng bảo tôi hôm sau quay lại, tôi khuôn khoản nài nỉ ông cho tôi vào, tôi nhất định phải vào trong văn phòng.

- Trong đó giờ này chẳng còn ai nữa đâu, nếu cậu muốn nộp hồ sơ xin nhập học, cần đến trước 17h.

Tôi thú thật với ông tôi đến không phải vì mục đích đó. Tôi là sinh viên y, và tôi tới đây không với lý do nào khác ngoài hy vọng tìm một cô gái trẻ yêu âm nhạc. Nhạc viện là manh mối duy nhất tôi có, nhưng tôi cần tìm ai đó để hỏi thăm thêm thông tin.

- Cậu đang học năm thứ mấy trường Y? ông gác cổng hỏi tôi.

- Chỉ vài tháng nữa cháu bắt đầu học nội trú.

- Còn vài tháng nữa là bắt đầu học nội trú, vậy là cậu đủ khả năng để khám qua một cái họng, phải không nào? Đã hai hôm nay, họng của tôi luôn đau rát mỗi khi tôi nuốt, và tôi chẳng có cả thời gian lẫn tiền để đi khám bác sĩ.

Tôi lập tức nhận lời khám họng cho ông ta. Ông gác cổng cho tôi vào, và cuộc khám bệnh diễn ra ngay trong phòng trực của ông. Sau chưa đến một phút, tôi đã đưa ra lời chuẩn đoán là chứng viêm họng. Tôi khuyên ông hôm sau tới gặp tôi ở Khoa Cấp cứu, tôi sẽ kê cho ông một đơn thuốc, ông có thể đi lấy kháng sinh tại nhà thuốc bệnh viện. Sau khi tôi đã hoàn thành phần công việc của mình, ông gác cổng hỏi tôi tên của cô gái tôi đang tìm.

- Cléa, tôi trả lời ông.

- Cléa gì mới được chứ?

- Cháu chỉ biết tên cô ấy thôi.

- Tôi hy vọng cậu đang đùa.

Vẻ mặt rồi khẳng định rõ ràng điều ngược lại.

- Nghe này, bác sĩ thân mến, tôi rất muốn đến lượt mình có thể giúp được cậu, nhưng hãy hiểu cho, ngôi trường này đón nhận hai trăm học viên mỗi năm, có một số chỉ ở lại vài tháng, số khác theo học trong nhiều năm liền, thậm chí có những người tham gia vào các hoạt động đào tạo khác nhau của học viện. Chỉ tính riêng năm năm gần đây nhất thôi, gần một nghìn học viên đã đăng ký vào đây học, và các bản danh sách không được lập theo tên mà theo họ. Muốn tìm cô bạn của cậu đúng là chuyện mò kim đáy biển... mà cô ấy tên là gì nhỉ?

- Cléa.

- Phải rồi, nhưng than ôi, Cléa không biết họ gì... tôi chẳng thể làm gì cho cậu hết, tôi rất lấy làm tiếc.

Tôi quay về, cũng tiu nghỉu như tôi đã từng vui sướng khi ông gác cổng đồng ý mở cửa cho tôi vào.

Cléa không có họ. Trong cuộc đời tôi em là vậy đấy, một cô bé của thời thơ ấu, giờ đây đã trở thành một người phụ nữ, một kỷ niệm thân thương, một lời nguyện ước vẫn chưa được hoàn thành sau bấy nhiêu thời gian. Trong khi bước theo lối đi dưới ga điện ngầm, tôi lại thấy em chạy trước mặt tôi trên con đê chắn sóng, kéo theo chiếc điều đang bay lượn trên trời cao; Cléa không có họ, nhưng lại biết vẽ nên những hình số "8", những đường chữ "S" hoàn hảo trong không trung. Cô bé với tiếng cười như tiếng đàn violoncelle, cô bé với cái bóng từng gọi tôi giúp đỡ mà không hề để lộ ra bí mật của mình; Cléa không có họ từng viết cho tôi: *Em đã đợi anh bốn mùa hè, anh đã không giữ lời hứa, anh không bao giờ quay trở lại.*

*

Về tới nhà, tôi gặp lại Luc, vẫn luôn mặt sưng mày sứa như trước. Cậu hỏi tôi tại sao lại mặt mũi bơ phờ vậy. Tôi thuật lại cho cậu nghe chuyện tới thăm nhạc viện và lý do tại sao tôi lại thất bại quay về.

- Nếu cứ tiếp tục như thế, cậu sẽ thi trượt cho mà xem. Cậu chỉ còn nghĩ tới chuyện đó, tới cô nàng đó mà thôi. Cậu đang mất trí đuổi theo một bóng ma đấy, bạn thân mến của tôi ơi.

Tôi càu nhàu vì cậu đã phóng đại quá đáng.

- Tớ đã dọn dẹp lại nhà cửa một chút trong khi cậu tiêu phí thời gian của cậu đi lang thang. Cậu có biết tớ đã tìm thấy bao nhiêu tờ giấy trong sọt rác không? Hàng chục, mà trên đó chẳng phải các bản tóm tắt bài giảng, cũng chẳng phải các công thức hóa học, mà toàn các khuôn mặt được vẽ đi vẽ lại, luôn chỉ là một khuôn mặt. Cậu rất có hoa tay với bút chì đấy, nhưng sẽ tốt hơn nhiều nếu sử dụng năng khiếu ấy để vẽ lại các bản ký học giải phẫu. Ít nhất

cậu cũng nghĩ đến chuyện nói với ông gác cổng ấy rằng Cléa của cậu chơi đàn violoncelle chứ?

- Không, tớ không hề nghĩ đến chuyện đó.

- Thật là vừa điên vừa ngớ ngẩn! Luc lăm bắm trong lúc buông mình ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa.

- Làm sau cậu biết được Cléa chơi violoncelle, tớ chưa bao giờ nói chuyện đó với cậu mà?

- Đã mười ngày nay tớ bị đánh thức dậy bởi Rostropovitch, ăn tối cùng Rostropovitch và ngủ thiếp đi trong lúc lắng nghe Rostropovitch. Thậm chí tớ và cậu chẳng còn chuyện trò gì nữa, violoncelle đã thế chỗ cho những câu tán gẫu của bọn mình, vậy mà cậu còn hỏi làm sao tớ đoán ra được chuyện đó! Và cho dù cậu có tìm được cái cô Cléa này đi chăng nữa, ai dám chắc với cậu là cô ấy còn nhận ra cậu?

- Nếu cô ấy không nhận ra tớ nữa, tớ sẽ rút lui.

Luc nhìn tôi một lát, rồi đột nhiên dấm mạnh xuống bàn.

- Hãy thề với tớ đi! Hãy thề trên cái đầu của tớ, mà không, thế này hay hơn, hãy thề trên tình bạn của cậu và tớ, rằng nếu cậu gặp lại cô ấy và cô ấy không còn nhận ra cậu nữa, cậu sẽ đặt dấu chấm hết một lần dứt khoát với cô gái này và ngay lập tức trở lại đúng là anh chàng tớ từng biết.

Tôi gật đầu chấp nhận.

- Ngày mai tớ không phải làm việc, tớ sẽ qua bệnh viện lấy kháng sinh và thay cậu mang đến cho ông gác cổng nhạc viện, và tớ sẽ nhân cơ hội này thử cố tìm hiểu nhiều hơn, Luc hứa với tôi.

Tôi cảm ơn Luc, rồi rủ cậu đi ăn tối. Túi tiền của cả hai chúng tôi đều eo hẹp, nhưng ít nhất khi ra ngoài quán ăn, cho dù chỉ là một chỗ hết sức khiêm tốn, chúng tôi sẽ không còn phải nghe violoncelle nữa.

Hai chúng tôi tạt vào một quán cà phê trong khu phố gần nhà. Chúng tôi quay về nhà trong trạng thái đã ít nhiều chếch choáng, và khi Luc ngồi phịch xuống một băng ghế vì đầu cậu bắt đầu quay tít, anh bạn đáng mến thổ lộ với tôi một chuyện đang khiến cậu bối rối. Cậu thú nhận với tôi đã làm một chuyện hơi hênh ngớ ngẩn, rồi lập tức thề cậu không hề cố ý làm thế.

- Chuyện hơi hênh kiểu gì vậy?

- Hôm kia, lúc tớ xuống căng tin ăn trưa, Sophie cũng đang ở đó, vậy là tớ đến ngồi cùng bàn với cô ấy.

- Rồi sao?

- Rồi cô ấy hỏi tớ dạo này cậu ra sao.

-Vậy cậu trả lời thế nào?

- Rằng hiện cậu đang lâm vào tình trạng không thể tồi tệ hơn được nữa. Và, vì cô ấy tỏ vẻ lo lắng, tớ đã muốn trấn an cô ấy. Tớ tin rằng tớ đã lỡ mồm nói ra dăm câu ba điều về những mối bận tâm của cậu.

- Nhưng chí ít cậu không nói gì với cô ấy về Cléa chứ?

- Tớ vẫn chưa để lộ ra cái tên, nhưng tớ nhanh chóng nhận ra mình đã nói quá nhiều. Có thể tớ đã buột mồm để hở ra rằng cậu đang bị ám ảnh bởi chuyện tìm lại tâm hồn đồng điệu với cậu. Thế rồi tớ lập tức cười cợt nói thêm rằng cậu mới mười hai tuổi khi cậu từng gặp nàng.

- Thế Sophie phản ứng ra sao?

- Giống như Sophie vẫn phản ứng trước mọi thứ, đáng ra cậu phải biết cô ấy rõ hơn tớ chứ. Cô ấy hy vọng cậu sẽ hạnh phúc, rằng cậu xứng đáng được như thế, rằng cậu là một chàng trai đáng mến. Tớ xin lỗi, đáng ra tớ không được làm thế. Nhưng đừng cho rằng tớ đã trót gây ra trò ngớ ngẩn ấy vì một dụng ý nào đó. Tớ không được thông minh đến mức đó đâu. Chỉ là lúc đó tớ rất bực với cậu, thành ra tớ đã thiếu thận trọng.

- Tại sao cậu lại bực với tớ?

- Bởi vì Sophie đã rất chân thành khi nói tất cả những điều vừa rồi với tớ.

Tôi ghé vai đỡ Luc để giúp cậu leo lên cầu thang. Tôi đặt cậu nằm xuống giường của tôi, lúc đó cậu đã say mềm, rồi tôi nằm xuống tấm nệm của cậu, ngay dưới khung cửa sổ căn hộ một phòng của chúng tôi.

* *

Lúc đã giữ đúng lời hứa. Hôm sau chiều say sưa của chúng tôi, bất chấp đầu đau như búa bổ, cậu tới bệnh viện tìm tôi, lấy thuốc kháng sinh ở nhà thuốc rồi đi đến nhạc viện. Năng khiếu của Luc trong việc giành lấy thiện cảm của những người từ họ cậu trông đợi điều gì đó vẫn luôn là một bí ẩn với tôi. Không ai có thể cưỡng lại được cách cậu tán dương bạn.

Luc trao lại thuốc cho ông gác cổng, gọi chuyện để ông ta nói về công việc của mình, dần dà thúc đẩy ông gác cổng tới chỗ kể lại cho cậu nghe vài câu chuyện thú vị ông ta từng gặp trong đời, và sau một giờ, cậu đã giành được quyền thoải mái tra cứu các sổ đăng ký vào học của nhạc viện. Ông gác cổng dành cho cậu một chiếc bàn, và Luc bắt tay vào cuộc tìm kiếm với tất cả niềm hăng hái của một điều tra chuyên nghiệp.

Cậu lục tìm trong các sổ tiếp nhận học viên trong hai năm Cléa có nhiều khả năng đã đăng ký học. Cậu ta dò tìm từng trang của mỗi tập sổ, tỉ mỉ lần theo từng dòng các danh sách học viên với sự trợ giúp của một cái thước kẻ mà cậu dịch dần đi trên mặt giấy. Đến giữa buổi chiều, cậu dừng lại ở dòng có ghi cái tên Cléa Norman, năm thứ nhất hệ cổ điển, nhạc cụ chính: violoncelle.

Ông gác cổng cho phép cậu bạn tôi xem qua hồ sơ của học viên này, còn về phần mình Luc hứa sẽ quay lại cung cấp thêm thuốc cho ông ta nếu trong vài ngày nữa cái họng vẫn tiếp tục hành hạ ông.

* *

Trời chuyển tối, tôi đang tranh thủ một khoảnh khắc êm ả tại khoa Cấp cứu chạy sang ăn lót dạ trong quá cà phê nhỏ đối diện bệnh viện thì Luc xuất hiện. Cậu ngồi xuống cùng bàn với tôi, lấy thực đơn và gọi liền một mạch món khai vị, món chính và cả món tráng miệng trước khi kịp chào tôi.

- Lần này là cậu mời tớ, cậu vừa nói vừa trả thực đơn lại cho cô phục vụ bàn.

- Vì lý do nào vậy? Tôi hỏi cậu.

- Vì những người bạn như tớ, cậu sẽ khó mà tìm được thêm một người khác đấy, cứ tin tớ đi.

- Cậu đã khám phá ra điều gì sao?

- Nếu tớ nói với cậu là tớ có hai vé cho trận đấu ngày thứ Bảy, tớ có thể hình dung, chắc cậu sẽ cười vào mũi tớ, đúng không nào? Vừa vặn lắm, bởi vì vào thứ Bảy, cô bé Cléa của cậu biểu diễn trong khán phòng của tòa thị chính. Dvorak, concerto dành cho violoncelle, sau đó là bản gian hưởng số 8. Tớ đã xoay xở kiếm cho cậu một chỗ ở hàng ghế thứ ba, cậu có thể ngắm nhìn nàng cận cảnh. Đừng giận tớ không tháp tùng cậu được, tớ đã thưởng thức đủ phần violoncell của mình cho một trăm năm tới rồi.

* *

Tôi loay hoay lục lọi trong tủ quần áo để tìm đồ đóng bộ cho buổi tối. Chỉ cần mở cửa tủ là tôi có thể lướt qua hết lượt quần áo của mình. Nói gì thì nói, tôi cũng không thể tới dự một buổi hòa nhạc với một chiếc quần màu xanh lá cây là một cái áo blu trắng được.

* *

Cô bán hàng ở cửa hàng quần áo khuyên tôi nên thử chọn một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời và áo vest sẫm màu để đi kèm với cái quần vải flanen của tôi.

Khán phòng tại tòa thị chính cũng không lớn lắm: một trăm chiếc ghế tựa được xếp thành hình bán nguyệt, sân khấu chỉ dài chừng hai mươi mét. Dàn nhạc trình diễn tối hôm đó cũng bao gồm đúng chừng ấy nhạc công. Ông nhạc trưởng cúi chào khán giả trong tràng vỗ tay liên hồi, các nhạc công đi lên sân khấu theo từng nhóm từ phía cánh gà bên phải. Tim tôi bắt đầu đập hơi mạnh một chút, tôi cảm thấy tiếng đập thành thịch của nó âm vang tới tận hai bên thái dương. Chỉ một phút là đủ để tất cả nhạc công ai ngồi vào chỗ người ấy, quá nhanh để tôi có thể nhận ra hình dáng người tôi muốn tìm.

Cả khán phòng chìm trong bóng tối, ông nhạc trưởng giơ chiếc dũa của mình lên, và những nốt nhạc đầu tiên cũng vang theo. Tám nhạc công nữ ngồi ở hàng ghế thứ hai của dàn nhạc, trong đó chỉ một khuôn mặt duy nhất khiến tôi chú ý.

*

Em đúng như anh vẫn hình dung, nữ tính hơn và còn đẹp hơn rất nhiều. Mái tóc em để dài ngang vai và có vẻ làm em vướng víu khi điều khiển cây vĩ của chiếc đàn violoncelle em đang chơi. Không thể nhận ra riêng phần giai điệu của em giữa cả dàn nhạc. Rồi đến khoảnh khắc biểu diễn solo của em, chỉ vài nốt mà thôi, vài nốt nhạc mà tôi ngây thơ tưởng tượng là đang dành riêng cho tôi. Một tiếng đồng hồ trôi qua, trong suốt quãng thời gian ấy anh không hề rời mắt khỏi em. Và khi cả khán phòng đứng dậy hoan hô dàn nhạc, anh chính là người đã hoan hô lớn tiếng nhất.

Anh tin rằng ánh mắt em đã bắt gặp ánh mắt của anh, anh mỉm cười với em và vụng về ra hiệu cho em. Em cúi chào khán giả cùng lúc với những đồng nghiệp khác, và màn sân khấu buông xuống.

Anh ra ngoài đợi em, trái tim run lập cập, trước cửa ra dành cho các nghệ sĩ. Ở cuối lối đi ấy, anh đứng chờ khoảnh khắc cánh cửa sắt mở ra.

Em xuất hiện trong bộ váy đen, một chiếc khăn màu đỏ quàng trên mái tóc em. Một người đàn ông quàng tay quanh eo em, em mỉm cười với anh ta. Anh chưa bao giờ nghĩ có lúc lại cảm thấy mình mong manh yếu đuối đến thế. Anh nhìn thấy em đi cùng người đàn ông đó, và ánh mắt em nhìn anh ta chính là ánh mắt anh vẫn mơ được thấy trong mắt em khi em nhìn anh. Anh ta dường như thật cao lớn khi ở bên em, còn anh thật nhỏ nhoi trong lối đi này. Giá như anh có thể là người đàn ông đó, anh sẵn sàng trao cho em tất cả, nhưng anh lại chỉ là anh, là cái bóng của người em từng yêu khi chúng ta còn thơ bé, cái bóng của người đang ông anh đã trở thành.

Khi đi ngang qua trước mặt anh, em đưa mắt nhìn anh: “Chúng ta có quen nhau không nhỉ?” em hỏi anh. Giọng nói của em thật trong trẻo, đúng như anh từng nghe thấy khi em còn chưa nói được, giống như giọng nói cái bóng của em từng cầu cứu anh giúp đỡ nhiều năm trước. Và anh trả lời em rằng anh chỉ tới đây để nghe em biểu diễn. Thoáng bối rối, em hỏi anh liệu anh có muốn được ký tên kỷ niệm không. Anh lúng túng trả lời có, và em đã gọi bạn mình mượn một chiếc bút. Em ký thẩu tên lên một tờ giấy, anh cảm ơn em, và em ra đi trong vòng tay anh ta. Vừa đi xa dần, em vừa nói với lại rằng em vừa có được người hâm mộ đầu tiên của mình, và ý nghĩ đó làm em thấy rất thú vị. Tiếng cười anh nghe thấy vọng lại từ cuối lối đi không còn chút âm hưởng nào của violoncelle nữa.

*

Tôi quay về nhà, Luc đợi tôi quay dưới lối vào tòa nhà.

- Tớ vừa đứng nhìn qua cửa sổ, tớ thấy cậu quay về, và cả vẻ mặt của cậu nữa, vậy là tớ tự nhủ sẽ tốt hơn nếu cậu không phải leo lên cầu thang một mình. Theo như tớ hình dung, có lẽ

mọi việc diễn ra không được như cậu hy vọng. Tớ rất tiếc, nhưng cậu biết đấy, hy vọng vẫn thường là chuyện đếm cưa trong lỗ mà. Đừng lấy thế làm phiền, bạn của tôi ơi. Thôi lên nhà đi nào, đừng đứng đực ra đó như thế, nào, bước mạnh lên, vận động một chút sẽ tốt cho cậu đấy. Không ai bắt cậu phải nói gì cả, nhưng nếu cậu muốn tâm tình thì tớ luôn có mặt. Rồi cậu sẽ thấy, ngày mai cậu sẽ bớt đau khổ hơn, và đến ngày kia, thậm chí cậu còn chẳng buồn để tâm nghĩ đến nó nữa, tin tớ đi, những cơn sầu tình luôn hành hạ người ta khổ sở nhất trong vài ngày đầu, rồi cùng với thời gian, mọi thứ sẽ đâu vào đấy hết, cho dù có theo một cách tồi tệ chẳng nữa. Đi thôi nào, bạn thân mến, đừng đứng đó thở ngắn than dài làm gì. Ngày mai, cậu sẽ lại là một bác sĩ cừ khôi. Cô ta không biết mình vừa bỏ qua mất một người tuyệt vời thế nào đâu, nhưng rồi cậu xem, một ngày kia cậu sẽ tìm thấy nàng, người con gái thực sự của đời cậu. Đâu chỉ có các Elisabeth hay những Cléa trên đời này, cậu xứng đáng có được hơn thế nhiều.

* *

Tôi giữ lời hứa với Luc, gạch một gạch chéo dứt khoát với tuổi thơ của mình và quay lại dồn hết tâm trí cho việc học hành.

Tối đến, thỉnh thoảng chúng tôi lại cùng ngồi với nhau, Luc, Sophie và tôi. Chúng tôi ôn bài cùng nhau, Sophie và tôi chuẩn bị cho kỳ thi nội trú, còn Luc cho kỳ thi cuối năm thứ nhất của cậu.

Cả ba chúng tôi đều thành công mỹ mãn trong kỳ thi của mình và cùng ăn mừng kết quả này một cách xứng đáng.

Mùa hè năm đó, Sophie và tôi không có kỳ nghỉ. Luc quay về nghỉ hè hai tuần bên gia đình. Cậu quay lại tươi tỉnh khỏe mạnh, với vài ki lô tăng thêm.

Đến mùa thu, mẹ lên thành phố thăm tôi. Bà đưa cho tôi một chiếc vali nhỏ đựng đầy áo sơ mi mới tinh, rồi xin lỗi vì không thể leo lên tận phòng tôi ở để sắp xếp mọi thứ. Những chiếc cầu thang giờ đây khiến bà rất mệt mỏi, hai đầu gối bà ngày càng đau nhức. Khi hai mẹ con tôi cùng đi dạo bên bờ sông, tôi không khỏi lo lắng khi thấy bà phải chịu đựng khổ sở. Mẹ áp một bàn tay lên má tôi, vừa mỉm cười vừa nói với tôi rằng tôi cần phải chấp nhận nhìn thấy bà già đi theo năm tháng.

- Một ngày nào đó rồi chuyện này cũng sẽ tới với con, mẹ nói với tôi khi chúng tôi vừa ăn xong bữa tối trong nhà hàng ưa thích của bà. Vậy nên trong lúc chờ đợi, hãy tận hưởng tuổi trẻ của con, giá như con biết nó trôi qua nhanh đến thế nào.

Và, thêm một lần nữa, bà lại giành lấy hóa đơn để thanh toán trước khi tôi kịp có thời gian ngăn lại.

Trong lúc cùng tôi tản bộ về khách sạn của bà, mẹ nói chuyện với tôi về ngôi nhà. Việc quét sơn lại từng căn phòng choán hết thời gian trong ngày của bà, thậm chí sức lực phải bỏ ra vào việc này khiến bà cảm thấy mệt mỏi quá nhiều so với mong đợi. Mẹ kể cho tôi biết bà đã sắp xếp lại mọi thức ngăn nắp trên tầng áp mái và để lại đó cho tôi một cái hộp mà bà tình cờ

tìm thấy. Lần sau khi tôi về thăm nhà, nhất định tôi phải leo lên đó. Tôi cố tìm cách để biết nhiều hơn, song mẹ vẫn giữ nguyên vẻ bí hiểm khi nhắc đến chủ đề này.

- Con sẽ biết tất cả khi con quay về nhà, mẹ vừa nói vừa ôm hôn tôi trước cửa khách sạn.

Hôm sau bữa ăn tối đó, tôi đưa mẹ ra ga. Bà thấy chịu đựng thành phố lớn như vậy là quá đủ nên muốn rút ngắn chuyến đi.

* *

Trong tình bạn, có những điều người ta không nói ra nhưng ai cũng tự cảm nhận được. Luc và Sophie ngày càng dành nhiều thời gian ở bên nhau hơn. Luc luôn tìm ra có mời cô tới chỗ chúng tôi chơi. Chuyện đó diễn ra cũng gần giống như khi Élisabeth tìm cách xích lại gần Marqués bằng cách âm thầm lúi lỏm về phía cuối lớp từ tuần này qua tuần khác, chỉ khác ở chỗ, lần này tôi hoàn toàn ý thức được quá trình đó. Ngoài vài buổi tối cậu trở tài nấu bếp đãi cả ba chúng tôi, tôi ngày càng ít gặp Luc hơn. Kỳ nội trú choán hết thời gian của tôi, còn những quãng thời gian đi làm hộ lý của cậu bạn tôi cũng không ngừng dài ra mãi để cậu đủ tiền trang trải học phí.

Thỉnh thoảng chúng tôi để lại một lời nhắn trên bàn viết trong phòng ngủ, chúc nhau một ngày hay một đêm tốt lành. Luc thường xuyên lên thăm người hàng xóm trên tầng trên của chúng tôi. Một ngày nọ, cậu nghe thấy tiếng động trầm đục, sợ rằng bà cụ có thể bị ngã, cậu bạn tôi ba chân bốn cẳng vội vàng leo lên gác. Alice vẫn bình yên vô sự, bà cụ chỉ đang thực hiện một cuộc tổng vệ sinh bằng cách dọn dẹp mọi thứ thuộc về quá khứ của mình. Bà cụ quảng từ đầu này sang đầu kia phòng những album ảnh, vô số giấy tờ, đồ lưu niệm đủ loại được tích góp lại trong suốt cuộc đời mà giờ đây đang bị chủ nhân của chúng quyết tâm tổng khứ.

- Tôi sẽ không mang bất cứ thứ gì trong đồng này xuống mồ, bà cụ lớn tiếng kêu lên với Luc, mặt mày hớn hở khi ra mở cửa cho cậu.

Thú vị với quang cảnh tanh bành trong phòng, Luc đã dành trọn buổi chiều để giúp đỡ bà hàng xóm của chúng tôi. Bà cụ chất đầy các túi đựng rác, còn Luc khuân xuống tổng vào thùng rác của khu nhà.

- Tôi sẽ không đời nào cho đám con tôi được thỏa mãn bằng cách bắt đầu yêu quý mẹ chúng khi tôi đã chết! Bọn chúng chỉ còn cách phải bắt đầu làm vậy trước khi chuyện đó xảy ra!

Từ ngày đáng nhớ đó, một mối quan hệ thân thiết bắt đầu hình thành giữa hai người một già một trẻ. Mỗi lần tôi bắt đầu gặp người hàng xóm của chúng tôi trên cầu thang, tôi lại chào bà cụ, còn bà đáp lại bằng cách chào Luc. Luc đã hoàn toàn bị chinh phục bởi tính cách kiên cường của bà cụ, thậm chí nhiều khi cậu bỏ mặc tôi ở nhà để lên tầng trên bầu bạn với bà cụ suốt quãng thời gian đầu buổi tối.

* *

Lễ Giáng Sinh đến gần. Tôi đã cố xoay xở xin vài ngày nghỉ phép để về thăm mẹ, nhưng ông trưởng khoa đã thẳng thừng từ chối.

- Cậu còn gì đó chưa hiểu về nghĩa của từ nội trú sao? Ông ta hỏi khi tôi đề đạt nguyện vọng của mình. Khi cậu đã trở thành bác sĩ có chức danh, cậu có thể về nhà nghỉ vào các dịp lễ, và cũng giống như tôi, cậu sẽ chỉ định các bác sĩ nội trú thay thế cho cậu. Hãy kiên nhẫn và bền chí, ông ta nói thêm bằng giọng điệu đáng nhận vài cái tát, cậu chỉ còn phải vất vả vài năm nữa thôi trước khi được thưởng thức món gà tây cùng cả nhà.

Tôi gọi điện báo trước cho mẹ, và bà lập tức vào vai biện hộ cho tôi. Còn ai có thể hiểu rõ hơn bà những ràng buộc gò bó của thời kỳ nội trú. Càng rõ rệt hơn nữa khi sếp phụ trách của bạn vừa kiêu ngạo vừa tự mãn. Giống như mỗi khi tôi bực mình, mẹ lại tìm được cách an ủi khiến tôi nguôi dịu.

- Con còn nhớ những gì con từng nói với mẹ khi thấy mẹ buồn đến thế vì không thể dự lễ trao phần thưởng cuối năm học của con không?

- Rằng năm sau cũng sẽ lại có một buổi lễ như thế, tôi trả lời qua điện thoại.

- Vậy thì chắc chắn cũng sẽ có một lễ Giáng Sinh khác vào năm tới, con yêu, và nếu sếp của con vẫn luôn quá quắt như thế thì cũng đừng lo lắng gì hết, mẹ con mình sẽ mừng Giáng Sinh vào tháng Giêng.

Cách ngày lễ mấy hôm, Luc lấy va li ra sắp đồ, cậu cho vào trong đó tất cả áo len, áo sơ mi và quần dài, kể cả những món quần áo chẳng hợp mùa chút nào. Cuối cùng tôi cũng nhận ra điều gì đó là lạ trong cuộc chuẩn bị này cũng như vẻ bối rối mà cậu cố che giấu.

- Cậu đi đâu thế?

- Tớ về nhà.

- Và cậu cần phải thu dọn tất tậ đồ đạc thế này chỉ vì mấy ngày nghỉ lễ thôi sao?

Luc ngồi phịch xuống ghế bành.

- Cuộc sống của tớ thiếu vắng điều gì đó, cậu nói với tôi.

- Cậu thấy thiếu vắng cái gì vậy?

- Cuộc đời tớ!

Câu khoanh hai tay trước ngực, nhìn tôi chăm chú trước khi nói tiếp.

- Ở đây tớ không cảm thấy hạnh phúc, cậu biết đấy. Tớ từng nghĩ khi trở thành bác sĩ tớ sẽ thay đổi vị thế của mình, rằng khi đó bố mẹ tớ sẽ tự hào về tớ. Con trai ông thợ làm bánh trở thành bác sĩ, cậu cũng thấy câu chuyện tuyệt diệu thế nào rồi đấy! Chỉ có điều, vậy đấy, cho dù tớ có trở thành bác sĩ giải phẫu xuất sắc nhất trên đời đi nữa, tớ vẫn không bao giờ bén gót được bố tớ. Có thể ông chỉ làm ra những chiếc bánh mì thôi, nhưng nếu như cậu được thấy họ vui vẻ hạnh phúc đến chừng nào, những người tìm đến tiệm bánh từ lúc sáng tinh mơ. Cậu còn nhớ về những ông già bà lão trong khách sạn bên bờ biển nơi tớ đã làm những chiếc bánh ngọt không? Riêng bố tớ ngày nào cũng tạo nên điều kỳ diệu ấy. Bố là một con người khiêm nhường

lặng lẽ, ông không nói nhiều, nhưng đôi mắt ông nói thay cho ông. Khi tớ làm việc cùng bố tớ ở lò bánh, nhiều khi hai bố con tớ lặng im suốt đêm, thế nhưng trong lúc đứng cạnh nhau nhào bột mì, hai bố con đã chia sẻ với nhau rất nhiều điều. Tớ muốn trở lên giống như ông. Nghề làm bánh mà ông muốn truyền lại cho tớ, đó chính là công việc tớ muốn làm. Tớ tự nhủ với mình rồi một ngày kia, có thể tớ cũng sẽ có những đứa con, tớ biết nếu tớ cũng là một người thợ bánh làm bánh giỏi như bố tớ, chúng có thể tự hào về tớ, giống như tớ tự hào về ông. Đừng giận tớ, nhưng sau lễ Giáng Sinh tớ không quay lại trường đâu, tớ sẽ thôi học ngành y. Đợi đã, đừng nói gì hết, tớ vẫn chưa nói xong, tớ biết cậu cũng có dính dáng đến chuyện này, biết rằng cậu đã nói chuyện với bố tớ. Không phải ông đã cho tớ biết chuyện đó đâu, là mẹ tớ cơ. Mỗi ngày tớ trải qua ở đây, ngay cả những khi cậu thực sự khiến tớ phát khùng, trong thâm tâm tớ luôn cảm ơn cậu đã cho tớ cơ hội được tới đây học tập; nhờ có cậu, giờ đây tớ biết chính xác cái gì tớ không muốn làm. Khi cậu quay về làng, tớ sẽ chuẩn bị cho cậu bánh mì sô cô la và bánh kem cà phê, bọn mình sẽ lại cùng chia sẻ chúng như trước đây, như hiện giờ. Không, còn hay hơn thế nữa kia, như vào ngày mai. Vậy đừng cho rằng lần này là từ biệt, chỉ là tạm biệt thôi, bạn thân mến.

Luc ôm chầm lấy tôi. Tôi tin chắc cậu có khóc ít nhiều, và tôi tin rằng cả tôi cũng thế. Thật ngốc nghếch, hai gã đàn ông ôm nhau khóc nức nở. Mà nói cho cùng cũng có thể là không, khi đó là hai người bạn yêu quý nhau như hai anh em.

Trước khi ra đi, Luc còn một tâm sự cuối cùng. Khi đó tôi đã hoàn tất việc giúp cậu chất đồ lên chiếc break cũ kỹ, cậu ngồi trước vô lăng và đóng cửa xe lại, Thế rồi cậu hạ kính xe xuống để nói với tôi bằng giọng thật nghiêm chỉnh:

- Cậu biết đấy, tớ rất áy náy khi hỏi cậu chuyện này, nhưng bây giờ, khi mọi chuyện đã rõ ràng giữa Sophie và cậu, có nghĩa tớ muốn nói là bây giờ, khi cô ấy chắc rằng hai người chỉ là bạn, cậu có thấy phiền không khi thỉnh thoảng tớ gọi cho cô ấy? Bởi vì có thể cậu chưa nhận ra, nhưng trong dịp cuối tuần đáng nhớ bên bờ biển đó, trong khi cậu đang bận chơi trò làm người gác hải đăng và nghệ sĩ diều, tớ và cô ấy đã tâm sự với nhau rất nhiều. Cũng có thể tớ nhầm, tất nhiên rồi, nhưng tớ có cảm giác rằng một dòng chảy đang hình thành, một kiểu ái lực nếu cậu hiểu tớ đang muốn nói về cái gì. Vậy nên, nếu chuyện đó không làm cậu phiền, nhiều khả năng tớ sẽ thường xuyên lên thăm cậu và nhân cơ hội mời cô ấy tới ăn tối.

- Trong tất cả các cô gái còn độc thân trên đời, sao cậu nhất thiết phải nhắm trúng Sophie nhỉ?

- Tớ đã nói rồi: nếu chuyện đó không làm cậu phiền, tớ còn có thể làm gì hơn nữa...

Chiếc xe nổ máy, và Luc vẫy tay qua cửa kính ra dấu tạm biệt.

Bị cuốn theo vòng xoáy của công việc, tôi không còn nhận ra từng tháng vùn vụt trôi qua nữa. Vào các dịp thứ Tư, Sophie và tôi cùng nhau trải qua các buổi tối, một bữa ăn giữa hai người bạn, đôi khi diễn ra sau một buổi đi xem phim, trong đó nỗi cơ đơn của chúng tôi cùng hòa quyện trong bóng tối của phòng chiếu. Tuần nào Luc cũng viết thư cho cô. Những dòng thư

cậu tranh thủ viết vội trong khi bố cậu ngủ thiếp đi trên chiếc ghế của ông, tựa lưng vào tường lò bánh. Mỗi lần như thế, Sophie lại chuyển cho tôi vài dòng trong thư được gửi tới tôi, Luc phân bua cậu không còn thời gian để viết thư cho tôi nữa. Tôi tin rằng đó là cách riêng của Luc để cho tôi biết mối liên hệ giữa cậu và Sophie.

Căn phòng trở nên thật yên tĩnh, thậm chí quá yên tĩnh với tôi. Có những lúc tôi ngồi bần thần ngắm nhìn căn phòng nơi cả ba chúng tôi từng cùng trải qua biết bao buổi tối, nhìn về phía cánh cửa bếp đang hé mở và thầm hy vọng Luc sẽ xuất hiện từ trong đó, tay bê một khay bánh mì hay một trong những món bỏ lò trứ danh của cậu, tôi đã hứa với Luc một chuyện và luôn cố gắng giữ trọn lời hứa đó. Vào các ngày thứ Ba và thứ Bảy, tôi lại lên gác gặp bà hàng xóm, trò chuyện với bà cụ trong một giờ đồng hồ. Theo thời gian, dường như tôi đã biết về cuộc đời bà cụ còn nhiều hơn chính lũ con cụ, bà cụ đã thề với tôi như thế. Những cuộc thăm hỏi này cũng rất có ích: bà cụ, vốn nhất quyết không chịu uống thuốc, đã chấp nhận nhượng bộ trước uy thế bác sĩ của tôi.

Một buổi tối thứ Hai, tôi vô cùng ngạc nhiên khi được chứng kiến một trong những điều ước của mình trở thành hiện thực. Khi quay về nhà, tôi bỗng ngửi thấy trên cầu thang một thứ mùi rất thân thuộc. Khi mở cửa phòng, tôi trông thấy Luc đang đeo tạp dề, trong khi ba bộ đồ ăn đã được bày sẵn ngay dưới dàn nhà.

- À phải rồi, tớ đã quên trả lại cậu chìa khóa! Mà kiểu gì thì tớ cũng không thể ngồi đợi cậu ngoài cầu thang được. Tớ đã chuẩn bị cho cậu món mà cậu thích, một món mì ống bỏ lò sẽ buộc cậu phải hết lời ca ngợi tớ cho mà xem. Tớ biết, có tất cả ba chiếc đĩa, tớ đã mạo muội mời Sophie rồi. Nhân tiện đây, nếu cậu có thể trông chừng bếp giúp, tớ cần đi tắm qua một cái, nửa giờ nữa cô ấy sẽ đến, mà tớ vẫn chưa kịp thay đồ đây này.

- Dù sao cũng xin chào cậu, tôi trả lời cậu.

- Nhớ là nhất thiết không được mở cửa lò ra đấy! Tớ trông cả vào cậu, tớ chỉ mất năm phút là xong thôi. Mà cậu có cái áo sơ mi nào có thể cho tớ mượn không? Xem nào, cậu ta nói trong lúc lục lọi tủ áo của tôi, cái áo màu xanh da trời này ổn đây. Tớ tận dụng ngày nghỉ bán hàng, mà cậu vẫn còn nhớ tiệm bánh nhà tớ đóng cửa vào thứ Ba hằng tuần đấy chứ? Tớ tranh thủ ngủ trên tàu, vậy là bây giờ tớ tỉnh như sáo luôn. Dẫu sao quay trở lại đây cũng làm tớ có cảm giác thật lạ.

- Còn tớ thực sự rất vui khi gặp lại cậu.

- À, có thể chứ, tớ đang tự hỏi rồi cuối cùng cậu có chịu nói ra câu đó không đây! Một cái quần, cậu cũng có một cái quần cho tớ mượn tạm đấy chứ?

Luc ném chiếc áo choàng mặc sau khi tắm của tôi xuống giường, mặc chiếc quần cậu vừa chọn, rồi cậu bạn tôi đến trước gương chải đầu và chỉnh trang món tóc rũ xuống trước trán mình.

- Tớ phải cắt tóc đi thôi, cậu có nghĩ thế không? Tớ bắt đầu rụng tóc rồi, cậu biết đấy. Có vẻ là di truyền. Bố tớ đã thu xếp xong cả một sân bay rộng rãi cho muỗi đậu ở phía sau đầu, và

tớ tin rằng chẳng mấy nữa tớ sẽ nhận được phần thừa kế dưới dạng một đường băng ngay trên trán. Cậu thấy tớ trông thế nào? Cậu quay người về phía tôi hỏi.

- Rất hợp gu cô ấy, nếu đó là điều cậu muốn biết, Sophie thấy cậu rất hấp dẫn trong quần áo của tớ.

- Cậu đang tưởng tượng ra chuyện gì nữa vậy? Chỉ đơn giản là không mấy khi tớ có dịp tháo tạp dề ra, vậy nên khi có một dịp hiếm hoi để ăn diện chải chuốt tí chút, điều đó làm tớ thấy vui, đơn giản vậy thôi.

Sophie bấm chuông cửa, Luc vội vàng chạy ra đón cô. Đôi mắt cậu thậm chí còn sáng long lanh hơn cả mỗi khi tôi và cậu xỏ mũi Marquès một vố thành công khi hai chúng tôi còn là lũ nhóc.

Sophie mặc một chiếc áo len xinh xắn màu xanh nước biển cùng chân váy kẻ ca rô dài đến đầu gối. Cô vừa mua chúng chiều hôm đó trong một hàng quần áo cũ và yêu cầu chúng tôi nhận xét về bề ngoài hơi có chút hoài cổ của cô.

- Hợp với em lắm, Luc trả lời.

Sophie dường như hoàn toàn hài lòng với nhận xét đó, vì cô đi theo cậu bạn tôi vào bếp mà không buồn đợi nghe nhận xét của tôi.

Trong bữa ăn, Luc thú nhận với hai chúng tôi rằng đôi lúc cậu cũng thấy nuối tiếc vài khía cạnh của cuộc sống sinh viên, nhưng không phải là các phòng thực hành giải phẫu, cậu lập tức giải thích, những dãy phòng hành lang bệnh viện cũng không, những ca trực tại khoa Cấp cứu lại càng không, mà là những buổi tối như tối hôm đó.

Khi bữa tối kết thúc, tôi ở lại nhà. Lần này, Luc là người trải qua phần còn lại của buổi tối ở chỗ Sophie. Trước khi đi, cậu hứa sẽ trở lại thăm tôi trước khi mùa xuân kết thúc. Nhưng cuộc đời đã muốn mọi việc khác hẳn.

Trong một bức thư gửi cho tôi, mẹ đã báo bà sẽ tới thăm tôi vào đầu tháng Ba. Để chuẩn bị đón bà, tôi đã đặt trước một bàn tại nhà hàng ưa thích của mẹ và thương lượng quyết liệt với ông trưởng khoa của tôi để có được một ngày nghỉ phép. Sáng thứ Tư đó, tôi ra tận sân ga đón bà. Hành khách đều đã xuống hết khỏi các toa, nhưng trong đó không hề có mẹ tôi. Rồi đột nhiên tôi nhìn thấy Luc xuất hiện trên sân ga. Cậu không hề mang theo hành lý, chỉ đứng sững trước mặt tôi. Khi thấy những giọt lệ trào ra trên đôi mắt cậu, tôi hiểu ngay một thế giới vừa đột ngột biến mất, và từ nay sẽ không còn gì giống như trước nữa.

Luc chậm chạp bước lại gần tôi. Tôi ước gì không bao giờ cậu tới được bên tôi, không bao giờ cậu nói được ra những lời cậu sắp nói.

Tôi đứng giữa đám đông, giữa dòng hành khách đang tìm tới các cửa ra. Tôi ước gì được giống như họ, những người mà guồng quay của thế giới vẫn tiếp tục bình thường như không có

gì xảy ra trong khi thế giới của tôi vừa ngừng quay mãi mãi. Luc nói với tôi: “Mẹ cậu mất rồi”, và tôi cảm thấy một nhát dao vừa xé toang ruột gan tôi ra. Cậu ghì tôi trong vòng tay, trong khi cả người tôi rung lên theo những tiếng nức nở. Tôi đã thét lên giữa sân ga, điều đó tôi vẫn còn nhớ như in, một tiếng thét trỗi dậy từ thời thơ ấu; Luc ôm lấy tôi chặt hơn để tôi khỏi ngã xuống và thì thầm: “Hãy khóc, hãy gào lên như cậu muốn, tớ ở đây vì thế mà, bạn thân mến.”

*

Con sẽ không bao giờ gặp lại mẹ nữa, sẽ không bao giờ còn được nghe mẹ gọi con vào buổi sáng như ngày nào, con sẽ không còn ngửi thấy mùi long diên hương vốn hợp với mẹ đến thế. Con sẽ không còn có thể chia sẻ cùng mẹ mọi vui buồn, mẹ con mình sẽ không thể kể cho nhau nghe chuyện gì nữa. Mẹ sẽ không bao giờ cắm vào chiếc bình hoa to những cành mimosa con hái về cho mẹ cuối tháng Giêng, không bao giờ đội chiếc mũ rơm quen thuộc vào mùa hè, không bao giờ quàng chiếc khăn vải ca sơ mia lên vai khi những đợt lạnh đầu tiên của mùa thu tới nữa. Mẹ sẽ thôi không còn nhóm lò sưởi lên mỗi khi tuyết phủ kín vườn vào tháng mười Hai. Mẹ ra đi trước khi mùa xuân kịp về, mẹ để con lại mà không báo trước một lời, và sẽ không bao giờ trong đời mình con cảm thấy cô đơn trên sân ga đó vào khoảnh khắc con biết tin mẹ không còn nữa.

“Mẹ mình đã mất hôm nay rồi”, câu nói ấy, tôi đã lặp lại với chính mình cả trăm lần, trăm lần mà không tài nào tin nổi vào điều đó. Cảm giác trống trải xuất hiện vào ngày mẹ ra đi không bao giờ rời khỏi tôi nữa.

Trên sân ga, Luc kể lại cho tôi nghe những gì đã xảy ra. Cậu đã đề nghị qua đón mẹ tôi để tiễn bà lên tàu. Chính cậu đã phát hiện ra mẹ tôi nằm bất động ngay trước cửa. Luc gọi cấp cứu nhưng đã quá muộn, mẹ tôi đã ra đi từ tối hôm trước. Hẳn là trong lúc ra khóa cửa bà đã quy xuống vì một cơn truy tim. Mẹ đã trải qua đêm cuối cùng của đời mình trên mặt đất vườn nhà, đôi mắt mở to nhìn lên các vì sao.

Chúng tôi lên tàu quay về. Luc im lặng nhìn tôi, còn tôi nhìn phong cảnh trôi qua ngoài cửa sổ, thầm nghĩ không biết đã bao nhiêu lần mẹ tôi ngẩng nhìn chúng trên đường tới thăm tôi. Tôi đã quên không hủy bàn đặt trước cho hai mẹ con ở nhà hàng bà ưa thích.

Mẹ đợi tôi ở nhà tang lễ. Mẹ quả là một người chu đáo đến mức đáng kinh ngạc, người phụ trách dịch vụ tang lễ cho tôi hay bà đã lo liệu trước mọi thứ. Bà nằm đợi tôi trong chiếc quan tài. Làn da của bà nhợt nhạt, trên môi thoáng nở nụ cười khiến người khác yên lòng, một cách đầy tình mẫu tử để nói với tôi mọi việc sẽ ổn cả, rằng mẹ vẫn chăm lo cho tôi, giống như ngày khai trường năm nào. Tôi hôn lên hai má mẹ. Nụ hôn cuối cùng dành cho mẹ cũng giống như một tấm màn kéo xuống che đi vĩnh viễn thời thơ ấu của ta. Tôi ở lại suốt đêm trông nom mẹ, người đã từng thức trắng không biết bao đêm chăm lo cho tôi.

Ở tuổi vị thành niên, ta mơ đến ngày được rời khỏi bố mẹ mình, nhưng rồi một ngày kia chính bố mẹ ta sẽ rời xa ta. Khi đó, ta chỉ ước gì có thể dấu chỉ một khoảnh khắc thôi, quay trở lại là đứa trẻ sống dưới mái nhà cùng bố mẹ, được ôm lấy họ trong vòng tay ta để nói không chút ngại ngùng xấu hổ rằng ta yêu họ, nép sát người vào bố mẹ để bó mẹ làm ta yên tâm lần nữa.

Tôi lắng nghe bài nguyện vị linh mục đọc trước mộ mẹ tôi. Người ta không bao giờ mất đi bố mẹ mình, kể cả sau khi chết họ vẫn còn sống trong con người bạn. Những người đã sinh thành ra bạn, đã dành cho bạn trọn vẹn tình yêu để bạn tiếp tục sống sau họ, những người đó không thể nào mất đi được.

Vị linh mục có lý, nhưng ý nghĩ họ không còn sống ở bất cứ nơi nào trên thế giới này nữa, và bạn sẽ không bao giờ được nghe giọng nói của họ, rằng cánh cửa ngôi nhà tuổi thơ của bạn sẽ khép lại mãi mãi, ý nghĩ đó nhấn chìm bạn vào nỗi cô đơn mà đến cả Chúa cũng không làm nguôi ngoai đi được.

Tôi chưa bao giờ thôi nghĩ về mẹ. Bà luôn hiện diện trong mỗi khoảnh khắc của đời tôi. Có những lúc tôi vừa xem một bộ phim vừa thầm nghĩ hẳn mẹ sẽ thích nó, nghe một bài hát bà từng hát, và vào một ngày tuyệt đẹp nọ chợt nghĩ thấy thoáng thoáng trong không khí mùi long diên hương nhắc tôi nhớ đến mẹ khi có một người phụ nữ đi ngang qua. Vị linh mục có lý, dù ta có tin vào Chúa hay không đi nữa, một người mẹ cũng sẽ không bao giờ hoàn toàn mất đi, sự bất tử của bà nằm ở ngay đây, trong trái tim đứa con bà từng yêu thương, tôi hy vọng một ngày kia cũng dành được phần vĩnh cửu đó của mình trong trái tim đứa con mà đến lượt mình tôi sẽ nuôi dạy nên người.

Gần như cả làng đều có mặt tại lễ an táng, kể cả Marquès, và tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy nó đeo băng tam tài chéo qua vai. Gã ngốc đã xoay xở thành công để được bầu làm thị trưởng. Bố Luc cũng đóng cửa hàng để tới đưa tang. Bà hiệu trưởng cũng có mặt, bà đã thôi không còn dùng bộ đàm từ lâu, nhưng bà còn khóc nhiều hơn những người khác và gọi tôi là “cậu bé con”. Sophie cũng tới, Luc đã báo tin cho cô, thế nên cô đã bắt chuyến tàu đầu tiên vào buổi sáng. Nhìn hai người họ nắm tay nhau khiến tôi cảm thấy được động viên rất nhiều, cho dù tôi không thể lý giải nổi vì sao. Khi những người đến đưa tang đã về cả, tôi còn lại một mình trước ngôi mộ.

Tôi lấy trong ví ra một bức ảnh chưa bao giờ rời xa tôi, bức ảnh bố đang bế tôi trên tay.

Tôi đặt nó xuống mộ mẹ, để ngày hôm đó cả ba chúng tôi được đoàn tụ bên nhau một lần cuối cùng.

Sau lễ tang, Luc đã dùng chiếc xe breal cũ kỹ của cậu đưa tôi về nhà. Cuối cùng cậu bạn tôi cũng mua đứt nó từ tay người vẫn cho cậu thuê xe.

- Cậu muốn tở cùng vào trong với cậu không?

- Không, cảm ơn cậu, ở lại với Sophie đi.

- Nhưng dẫu sao bọn tở cũng không thể để mặc cậu một mình, không phải vào một buổi tối như hôm nay.

- Tở tin rằng đó chính là điều tở muốn. Cậu biết đấy, tở chưa đặt chân trở lại đây từ nhiều tháng nay, hơn nữa, tở vẫn còn cảm thấy sự hiện diện của mẹ tở giữa những bức tường này. Tở cam đoan với cậu, thậm chí dù bà đã yên nghỉ ngoài nghĩa trang, tở cũng sẽ nghỉ lại đêm cuối cùng này với bà.

Luc ngần ngừ chưa muốn đi ngay, cậu mỉm cười nói với tôi:

- Cậu biết không, hồi còn ở trường ấy, tất cả bọn tớ đều phải lòng mẹ cậu đấy.

- Thế mà tớ không biết chuyện đó.

- Trong tất cả các bà mẹ của lớp mình, mẹ cậu là người đẹp nhất, hơn hẳn những người khác, tớ tin rằng cả gã gốc Marquès cũng từng thổn thức một thời vì bà.

Gã gốc đó đã thành công trong việc làm tôi nở một nụ cười. Tôi xuống xe, đợi Luc lái xe đi khỏi rồi bước vào trong nhà.

* *

Tôi phát hiện ra mẹ chưa từng bao giờ sơn lại ngôi nhà. Tôi đã đọc qua cuốn y bạ của mẹ tôi để trên chiếc bàn thấp ngoài phòng khách. Khi nhìn qua ngày tháng trên các tờ điện tâm đồ của bà, tôi hiểu ra tất cả. Tuần lễ đi nghỉ dưới miền Nam, mà bà từng nói với tôi được một người bạn rủ đi cùng, chưa bao giờ diễn ra; vào cuối mùa đông, mẹ tôi đã bị lên cơn đau tim, và trong khi Luc, Sophie và tôi lên đường ra biển, bà đã phải nhập viện để khám. Mẹ tôi bịa ra chuyến đi vì bà không muốn tôi lo lắng. Tôi đã theo học nghề y với hy vọng chữa khỏi cho mẹ mọi bệnh tật bà mắc phải, vậy mà tôi đã không hề phát hiện ra bà đang ốm.

Tôi đi vào bếp, mở tủ lạnh ra và tìm thấy trong đó bữa tối mẹ đã chuẩn bị cho mình ngay trước khi...

Tôi đứng thẫn thờ như một gã gốc trước tủ lạnh mở toang, không tài nào tìm được dòng nước mắt. Tôi không hề khóc trong suốt lễ an táng, như thế mẹ đã cấm tôi không được làm như thế, vì bà muốn tôi kiên cường trước mặt những người khác. Nhưng chính những chi tiết nhỏ nhất lại thường đột nhiên khiến ta thực sự ý thức được sự ra đi của những người ta yêu quý. Một chiếc đồng hồ báo thức trên mặt bàn đầu giường vẫn tiếp tục đều đặn chạy tích tắc, một chiếc gối nhô ra ngoài mép giường chưa xếp dọn, một bức ảnh đặt trên tủ com mốt, một chiếc bàn chải đánh răng cắm trong cốc thủy tinh, một chiếc ấm pha trà để trên bệ cửa sổ nhà bếp, vòi ấm quay về phía cửa sổ như để ngắm nhìn khu vườn bên ngoài, và một chiếc bánh táo có phủ si rô vị cây thích ăn dở còn để trên mặt bàn.

Tuổi thơ của tôi đang ở đó, ngủ yên trong ngôi nhà đầy ắp những kỷ niệm, những kỷ niệm về mẹ tôi, về những tháng năm mẹ con tôi sống bên nhau.

* *

Tôi chợt nhớ mẹ từng nói với tôi về một cái hộp bà đã tìm thấy. Tới đó trăng đã tròn, và tôi leo lên tầng áp mái.

Cái hộp được để ở vị trí rất dễ thấy trên sàn gỗ. Trên nắp hộp, tôi tìm thấy một tờ giấy với những dòng chữ viết tay của mẹ tôi.

Tình yêu của mẹ,

Lần gần nhất về đây, mẹ đã nghe thấy con leo lên tầng áp mái. Mẹ tin thế nào con cũng sẽ lại tìm lên đây, vì thế mẹ đã hẹn gặp con lần cuối cùng tại chính chỗ này. Mẹ biết chắc thỉnh thoảng có lúc con vẫn còn trò chuyện với những cái bóng của con. Đừng cho rằng mẹ đang giấu cọt, chỉ là điều đó nhắc mẹ nhớ lại thời thơ ấu của con. Khi con đi học, mẹ lại vào phòng con lấy có dọn dẹp ngăn nắp lại mọi thứ, và khi mẹ dọn giường cho con, mẹ ôm lấy chiếc gối con vẫn gối đầu để cảm nhận hơi ấm của con. Con chỉ mới ở cách nhà có năm trăm mét thôi mà mẹ đã bắt đầu thấy nhớ con rồi. Con thấy đấy, làm một người mẹ cũng chỉ đơn giản như vậy thôi, có nghĩa là không bao giờ thôi nghĩ tới những đứa con của mình; từ khoảnh khắc đầu tiên khi con mở mắt chào đời, con đã choán hết tâm trí của mẹ rồi. Và không có điều gì có thể khiến những người mẹ hạnh phúc hơn thế. Mẹ đã cố gắng một cách vô vọng để trở thành người mẹ tốt nhất trên đời, nhưng chính con mới là đứa con trai đã vượt xa tất cả những gì mẹ trông đợi. Con sẽ trở thành một bác sĩ tuyệt vời.

Cái hộp này thuộc về con, đáng ra nó không bao giờ được tồn tại mới phải, mẹ mong con thứ lỗi cho mẹ.

Mẹ của con, người luôn yêu con và sẽ mãi yêu con.

Tôi mở cái hộp ra; trong hộp, tôi tìm thấy tất cả những bức thư bố đã gửi cho tôi, vào mỗi dịp Giáng Sinh cũng như tất cả các ngày sinh nhật của tôi.

Tôi ngồi xếp bằng trước khung cửa sổ, nhìn mặt trăng đang lên trên bầu trời đêm. Tôi ôm những bức thư của bố vào lòng và thì thầm khe khẽ: “Mẹ, tại sao lại làm thế này với con!”

Thế rồi bóng của tôi dài dần ra trên mặt sàn gỗ, và bên cạnh nó, tôi tin đã nhìn thấy cả bóng của mẹ tôi, bà đang nhìn tôi vừa mỉm cười vừa khóc. Mặt trăng tiếp tục chuyển đạo chơi của nó, và bóng của mẹ cũng tan biến theo.

Tôi trần trọc không sao ngủ được. Phòng ngủ của tôi hoàn toàn yên ắng, không còn tiếng động nào vọng lại từ bên kia vách ngăn nữa. Những tiếng động tôi đã quen nghe giờ đây đều biến mất, những nếp gấp của các tấm rèm ủ rũ đứng im. Tôi nhìn đồng hồ. Vào lúc 3 giờ sáng. Lúc sẽ nghỉ tay, tôi chợt muốn đi gặp cậu. Ý tưởng đó thôi thúc tôi, vậy là tôi khóa cửa ngôi nhà lại, không hề biết những bước chân sẽ dẫn tôi đi đâu.

Tôi rẽ vào góc con hẻm. Đứng trong bóng tối của màn đêm, tôi thấy cậu bạn thân nhất của mình đang ngồi trên ghế trò chuyện với bố cậu. Tôi không muốn ngắt quãng câu chuyện giữa hai người, nên tôi lùi trở ra và tiếp tục bước đi. Không hề ý thức được mình đang đi đâu, tôi rảo bước tới tận hàng rào trường học, cánh cổng phụ vẫn hé mở, nên tôi đẩy cửa bước vào. Sân trường vắng tanh chìm trong tĩnh lặng, hay ít nhất tôi cũng tin như thế. Trong lúc bước lại gần cây dẻ, tôi chợt nghe thấy một giọng nói gọi tôi.

- Bắc biết chắc sẽ gặp lại cháu ở đây.

Tôi giật mình quay lại. Yves đang ngồi trên băng ghế nhìn tôi.

- Lại đây ngồi xuống bên bác đi. Trong suốt quãng thời gian đã qua, chắc hẳn chúng ta có nhiều điều để nói với nhau.

Tôi ngồi xuống bên cạnh ông và hỏi ông đang làm gì trong sân trường.

- Bác đã tới dự tang lễ của mẹ cháu. Bác thành thật chia buồn cùng cháu, bà ấy là một phụ nữ rất trân trọng. Bác đến hơi muộn, vì thế bác đã đứng vào cuối đoàn người đưa tang.

Tôi thực sự xúc động khi được biết Yves tới dự lễ an táng mẹ tôi.

- Cháu đến tìm cái gì trong sân trường này vậy? Ông hỏi tôi.

- Cháu cũng không biết nữa, cháu vừa trải qua một ngày thật khó khăn.

- Bác biết cháu sẽ tới. Bác quay về đây không chỉ để tiễn đưa mẹ cháu, bác còn muốn gặp lại cháu. Cháu vẫn giữ lại được nguyên vẹn cái nhìn đó; cả điều này nữa bác cũng đã biết chắc, cho dù bác vẫn muốn kiểm chứng lại.

- Tại sao?

- Vì bác nghĩ cả hai chúng ta đều đang tìm kiếm một vài kỷ niệm, trước khi chúng mất đi vĩnh viễn, và chúng cũng thế.

- Bây giờ bác sống ra sao?

- Cũng như cháu thôi, bác đã tìm cho mình một chân trời mới, xây dựng một cuộc sống mới. Nhưng cháu mới là học sinh ở đây, vậy cháu đã làm gì sau khi rời khỏi những bức tường này, khỏi thị trấn bé nhỏ này?

- Cháu là bác sĩ, nói cho cùng... mới gần là như thế. Thậm chí cháu đã không thể phát hiện ra chính mẹ mình đang ốm. Cháu từng tin mình có thể nhìn thấy những thứ vốn vô hình trong mắt người khác, song hóa ra cháu còn mù lòa hơn cả họ.

- Cháu còn nhớ chứ, bác từng hứa với cháu nếu một ngày kia cháu có điều gì đó đè nặng trong tim, điều gì đó cháu thấy không đủ can đảm để nói ra, cháu có thể chia sẻ với bác, và bác sẽ không phản bội cháu. Có thể lúc đó là đêm nay, hoặc không bao giờ nữa...

- Hôm qua cháu đã mất đi mẹ mình, bà đã không nói gì với cháu về bệnh tật của bà, và tối nay cháu vừa tìm thấy trên tầng áp mái ngôi nhà của mẹ con cháu những bức thư của bố cháu mà mẹ đã giấu cháu. Người ta bắt đầu bằng một lời nói dối và rồi không biết phải dừng lại ở đâu nữa.

- Thế bố cháu đã viết cho cháu những gì, nếu không có gì quá riêng tư?

- Rằng mỗi năm ông đều đến để được nhìn thấy cháu vào ngày trao phần thưởng. Rằng

ông luôn đứng từ xa, đằng sau hàng rào. Cháu đã từng ở thật gần ông, mà cũng lại thật xa.

- Bố cháu không nói gì khác với cháu sao?

- Có chứ, ông thú nhận với cháu cuối cùng ông đã đi đến chỗ bỏ cuộc. Người phụ nữ vì cô ta mà ông bỏ mẹ cháu, bố đã có một đứa con trai khác với cô ta. Cháu có một em trai cùng bố khác mẹ. Dường như cậu em cũng giống cháu. Lần này cháu có một cái bóng thực sự của mình rồi, thật thú vị phải không nào?

- Vậy cháu định làm gì?

- Cháu không biết nữa. Trong bức thư cuối cùng của ông, bố cháu nói với cháu về sự hèn nhát của ông, ông nói với cháu vì muốn đem đến một tương lai cho gia đình mới của mình, ông chưa bao giờ có đủ can đảm để buộc họ chấp nhận quá khứ của ông. Giờ thì cháu biết toàn bộ tình yêu của ông đã đi đâu.

- Khi cháu còn nhỏ, điều khiến cháu trở thành một đứa trẻ khác biệt, đó là khả năng cảm nhận nỗi bất hạnh, không chỉ của riêng cháu, mà cả của những người khác nữa mà cháu sở hữu. Chỉ đơn giản là giờ đây cháu đã trở thành người lớn.

Yves mỉm cười với tôi rồi hỏi tôi một câu hỏi thật lạ lùng.

- Nếu cậu bé cháu từng là hồi nhỏ gặp người đàn ông cháu sẽ trở thành lúc này, cháu có tin rằng hai người sẽ hiểu nhau, sẽ trở thành những người bạn tâm tình thân thiết không?

- Vậy thực ra bác là ai? Tôi hỏi ông.

- Một người từng từ chối không chịu lớn lên, một ông bảo vệ ở trường học đã được cháu trả lại tự do, hay chỉ là một cái bóng cháu tưởng tượng ra khi cháu cần đến một người bạn, tùy cháu lựa chọn. Nhưng bác còn nợ cháu một món nợ chưa trả, và bác tin rằng tối nay chính là thời điểm thích hợp để trả lại món nợ ấy. Nhân nói về thời điểm thích hợp, cháu còn nhớ trước đây đã có lần bác nói gì với cháu về những cuộc gặp gỡ trong tình yêu không? Bác tin rằng vào lúc đó cháu vừa trải qua lần vỡ mộng đầu tiên của mình.

- Vâng, cháu vẫn còn nhớ lúc ấy, hôm đó cháu cũng không được hạnh phúc cho lắm.

- Cháu biết đấy, thời điểm thích hợp, khái niệm này cũng đúng cả với những cuộc tìm lại. Cháu cần tới tìm đằng sau nhà kho cũ của bác. Bác tin rằng cháu từng để lại đó một thứ, một thứ thuộc về cháu. Đi đi! Bác sẽ đợi cháu ở đây.

Tôi đứng dậy đi ra đằng sau căn nhà gỗ, nhưng cho dù đã căng mắt ra tìm kiếm xung quanh mình, tôi vẫn không tìm thấy gì đặc biệt.

Tôi nghe thấy giọng nói của Yves thúc giục tôi hãy tìm cho kỹ hơn. Tôi quỳ xuống, tối đó trăng đủ sáng để người ta có thể nhìn thấy mọi vật rõ gần như vào ban ngày, nhưng tôi vẫn không thấy gì cả. Gió bắt đầu thổi, một cơn gió thổi tung bụi lên tạt thẳng vào mặt tôi. Nhắm tịt hai mắt lại, tôi thò tay vào túi lần tìm mùi soa để lau mắt và lại có thể nhìn được ít nhiều bình thường. Trong túi áo vest của tôi, chính chiếc áo tôi đã mặc đi dự buổi hòa nhạc, tôi tìm thấy

một tờ giấy, trên đó là chữ ký của một nghệ sĩ chơi violoncelle.

Tôi quay trở lại băng ghế, Yves không còn ở đó nữa, sân trường lại vắng lặng như trước. Ở chỗ ông vừa ngồi lúc này có một phong bì được chặn dưới một hòn cuội nhỏ. Tôi mở phong bì ra, bên trong có một bản photocopy trên tờ giấy rất đẹp đã hơi ngả vàng theo thời gian.

Ngồi một mình trên băng ghế đó, tôi đọc lại những dòng chữ trên tờ giấy. Có thể chính là câu trong đó mẹ viết cho tôi rằng mong ước lớn nhất của bà là tôi có được niềm vui trong cuộc sống; rằng bà hy vọng tôi sẽ tìm được một công việc làm tôi cảm thấy hạnh phúc, và cho dù tôi có lựa chọn thể nào cho cuộc đời mình đi nữa, chỉ cần tôi yêu và được yêu, vậy là tôi đã hoàn tất mọi hy vọng bà gửi gắm nơi tôi. Có thể chính những dòng chữ đó lần này đã giải phóng tôi khỏi những xiềng xích bó buộc tôi với tuổi thơ của tôi.

Hôm sau, tôi khóa cửa ngôi nhà và ghé qua chào tạm biệt Luc. Ngồi trong chiếc xe cũ của mẹ, tôi lái xe trên đường suốt ngày hôm đó. Đến cuối buổi chiều, tôi tới một khu bãi tắm nhỏ bên bờ biển. Tôi đỗ xe lại trước con đê chắn sóng. Tôi bước qua sợi xích chắn trước lối vào ngọn hải đăng cũ, leo lên tận mái vòm và lấy lại chiếc điều của tôi.

Thấy tôi lại đến, bà chủ nhà dưỡng lão gia đình có vẻ còn ái ngại hơn cả lần trước.

- Tôi vẫn không có phòng trống, bà thở dài nói với tôi.

- Không quan trọng đâu, tôi chỉ ghé qua thăm một trong những người đang dưỡng lão ở đây, và tôi biết phải tìm người đó ở đâu.

Bà Pouchard đang ngồi trong chiếc ghế bành của mình, bà đứng dậy tới gặp tôi.

- Tôi không nghĩ là cậu lại giữ lời hứa, quả là một bất ngờ thú vị.

Tôi thú nhận với bà thực ra lần này không phải tôi tới tìm gặp bà. Bà cúi xuống nhìn chiếc túi xách tôi cầm trong một tay rồi đưa mắt nhìn sang chiếc điều tôi cầm trong tay kia. Bà mỉm cười với tôi.

- Cậu gặp may đấy, tôi không dám nói hôm nay ông ấy hoàn toàn minh mẫn, nhưng có vẻ ông ấy đang có một ngày tỉnh táo. Ông ấy đang trong phòng mình, tôi sẽ dẫn cậu lên đó.

Chúng tôi cùng nhau leo lên cầu thang, bà lão gõ cửa và chúng tôi cùng bước vào phòng ông chủ cũ của quầy tạp hóa.

- Ông có người đến thăm này Léon, bà Pouchard nói.

- Vậy ư? Tôi chẳng đợi ai cả, ông lão vừa nói vừa đặt cuốn sách đang đọc xuống chiếc bàn kê đầu giường.

Tôi bước lại gần, đưa cho ông lão xem con chim đại bàng của tôi trong tình cảnh thảm hại của nó.

Ông lão ngắm nhìn chiếc điều hòa lâu, rồi khuôn mặt ông sáng lên.

- Thật lạ, tôi từng tặng một cái điều giống hệt thế này cho một cậu bé có bà mẹ buồn xỉn đến mức từ chối không mua quà sinh nhật cho nó. Cứ tối đến cậu bé lại mang nó về gửi lại tôi và đến lấy vào sáng hôm sau, để không làm mẹ khó chịu, cậu bé nói vậy.

- Cháu đã nói dối ông, mẹ cháu là người rộng lượng nhất trong những bà mẹ, chắc chắn mẹ sẵn sàng tặng cho cháu tất cả những chiếc điều trên đời này nếu cháu hỏi xin mẹ.

- Thực ra, tôi cũng tin rằng đó chỉ là câu chuyện bịa mà cậu bé đã bày đặt ra, ông lão nói tiếp, không hề lắng nghe những gì tôi vừa nói. Nhưng trông cậu bé có vẻ khổ sở khi không có được chiếc điều đến mức tôi không thể cưỡng lại ý muốn tặng cho cậu ta. À phải, tôi đã từng thấy không biết bao nhiêu cậu nhóc đứng mê mẩn trước giá bày hàng trong quầy tạp hóa của tôi.

- Ông có thể sửa lại nó không? Tôi hỏi hộp hỏi ông lão.

- Cần sửa lại nó, ông nói với tôi, như thể chỉ nửa câu nói của tôi lọt được vào tâm trí ông. Trong tình trạng này, nó khó lòng bay lượn được.

- Đó chính là điều chàng trai trẻ này muốn nhờ ông đấy, Léon, mà hãy cẩn thận đấy, trông nó ghê quá.

- Bà Pouchard, nếu thay vì lên lớp tôi bà chạy đi mua cho tôi thứ gì đó để vá vúi lại chiếc điều này, tôi sẽ có thể bắt tay vào việc ngay, vì đó là lý do khiến chàng trai trẻ này tới gặp tôi.

Léon ghi lại trên một tờ giấy tất cả những thứ ông cần. Tôi cầm lấy bản danh sách và hối hả chạy tới hàng bán đồ ngũ kim. Bà Pouchard đi cùng tôi tới tận cửa và khẽ nói thầm vào tai tôi rằng nếu tình cờ tôi có đi ngang qua quầy bán thuốc lá, bà sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

Tôi quay lại một giờ sau đó, cả hai nhiệm vụ được giao đều hoàn tất.

Ông chủ cũ của quầy tạp hóa hẹn tôi ngày hôm sau quay lại, đúng giữa trưa trên bãi biển, ông không thể hứa gì, nhưng ông sẽ làm hết khả năng.

Tôi mời bà Pouchard đi ăn tối. Chúng tôi cùng trò chuyện về Cléa, và tôi đã kể lại cho bà nghe tất cả. Khi tôi đưa bà quay lại nhà dưỡng lão, bà khẽ thì thầm một ý tưởng vào vai tôi.

Tôi tìm được một phòng trong khách sạn nhỏ ở trung tâm thị trấn. Vừa ngã đầu xuống gối tôi đã ngủ thiếp đi ngay.

* *

Đến trưa hôm sau, tôi đứng đợi sẵn sàng trên bãi biển. Ông chủ quầy tạp hóa tới cùng bà Pouchard, chính xác giờ đã hẹn. Đôi cánh đã được vá lại lành lặn, bộ khung được sửa chữa, và cho dù con đại bàng của tôi trông có vẻ hơi vá vúi, ít nhất nó cũng đã tìm lại được bộ dạng khá tươm tất.

- Cậu có thể cho nó bay thử một chút, nhưng cẩn thận đấy, đây không phải là một món đồ với mới ra lò đâu.

Hai đường lượn chữ “S” nhỏ vào một vòng số “8” rộng. Ngay khi gặp cơn gió đầu tiên, chiếc điều lao vút lên. Tay quay của cuộn dây điều xoay tít hết tốc độ, còn Léon hào hứng vỗ tay hoan hô. Bà Pouchard kéo lấy tay ông lão và ngã đầu tựa vào vai ông. Ông lão đỏ mặt, bà lên tiếng xin lỗi nhưng vẫn giữ nguyên tư thế.

- Không phải vì góa bụa mà người ta không còn muốn cảm nhận thêm một chút âu yếm nữa, bà nói.

Tôi cảm ơn cả hai người và để họ lại trên bãi biển. Tôi còn một quãng đường dài phải đi, và tôi đang nóng lòng muốn quay lại thành phố.

* *

Tôi gọi điện cho ông trưởng khoa, lấy cớ rằng tang lễ của mẹ tôi buộc tôi phải lưu lại lâu hơn dự kiến, tôi sẽ quay lại bệnh viện chậm hơn hai ngày.

Tôi biết, người ta bắt đầu với một lời nói dối rồi không biết phải dừng lại ra sao nữa, nhưng tôi mặc kệ, ai cũng có lý do của mình, và chỉ ít lần này tôi cũng có những lý do của riêng tôi.

Tôi tìm đến nhạc viên vào đầu giờ chiều. Ông gác cổng ngay lập tức nhận ra tôi. Cổ họng của ông đã bình phục, ông vừa cho tôi biết vừa dẫn tôi vào phòng ông. Tôi hỏi liệu ông có thể giúp tôi lần nữa không. Lần này, tôi muốn tìm xem ở đâu và khi nào Cléa Norman sẽ chơi buổi hòa nhạc tiếp theo.

- Tôi không biết gì về chuyện đó cả, nhưng nếu cậu muốn gặp cô ấy, thì cô ấy đang ở trong phòng 105 ở tầng trệt cuối hành lang. Cần đợi một chút, vào giờ này cô ấy đang có giờ dạy, các tiết học sẽ kết thúc lúc 16 giờ.

Lúc này tôi đang không ăn mặc đúng như cần thiết. Tóc tai bù xù, râu chưa cạo, tôi tự nghĩ ra cả nghìn lý do để không đi gặp cô. Tôi vẫn chưa sẵn sàng. Nhưng tôi không thể cưỡng lại được khao khát muốn nhìn thấy cô.

Lớp học của cô có lắp cửa kính, tôi dừng lại một lát ngấm nhìn cô từ ngoài hành lang, cô đang dạy nhạc cho bọn trẻ. Tôi đặt một bàn tay lên khung cửa kính, một học sinh của cô quay đầu nhìn về phía tôi và không tiếp tục chơi đàn nữa. Tôi vội cúi đầu xuống và bỏ bốn chân tháo lui ra ngoài như một chàng ngốc.

Tôi quay ra đợi cô ngoài đường. Khi ra khỏi nhạc viện, cô đưa tay lên buộc lại mái tóc rồi bước về phía bến xe buýt, cặp sách trong tay. Tôi đi theo sau cô, như thể đang lần theo bóng của cô, ánh sáng đang chiếu lại từ phía sau cô. Tuy nhiên, ngày hôm ấy Cléa là ánh sáng duy nhất của tôi, cô đi tới phía trước tôi vài bước.

Cô lên xe buýt, tôi lên xe rồi ngồi xuống chiếc ghế đầu tiên gấp và quay đầu nhìn ra ngoài khung cửa kính. Cléa ngồi xuống băng ghế đằng cuối xe. Cứ mỗi lần tới điểm dừng, tôi lại có cảm tưởng tim tôi sắp ngừng đập. Qua sau điểm dừng, Cléa xuống xe.

Cô đi ngược lên đầu phố, không hề ngoái đầu nhìn lại phía sau. Tôi thấy cô đẩy cửa bước vào trong một tòa nhà nhỏ. Một lát sau, đèn bật sáng sau hai khung cửa sổ trên lầu ba, và cũng là tầng trên cùng của tòa nhà, bóng cô thấp thoáng đi lại giữa phòng bếp và phòng khách, chắc phòng ngủ của cô hướng vào phía sân trong.

Tôi ngồi xuống một băng ghế chờ đợi, không rời mắt lấy một giây khỏi những khung cửa sổ đó. Đến 18 giờ, một đôi nam nữ đi vào trong tòa nhà, đèn lầu hai bật sáng, đến 19 giờ, tới lượt ông già sống ở lầu một. Đến 22 giờ, ánh đèn trong căn hộ của Cléa vụt tắt. Tôi nán lại thêm một lát trước khi ra về, tim như đang mở hội. Cléa sống một mình.

Hôm sau, tôi quay lại từ lúc vừa sáng. Một cơn gió hây hẩy thổi trong buổi ban mai. Tôi mang theo cả chiếc điều. Vừa được mở ra, đôi cánh của con đại bàng đã căng đầy gió, đưa nó bay vút lên cao. Vài người qua đường tò mò dừng lại nhìn giây lát trước khi tiếp tục đi. Con đại bàng mới được vá vúi lại lướt qua trượt mặt tiền tòa nhà và lượn vài vòng trước các khung cửa sổ lầu ba.

Cléa đang pha trà trong bếp khi cô trông thấy chiếc điều. Cô không tin nổi vào mắt mình nữa, vậy là chiếc cốc đựng bữa ăn sáng của cô bị vạ lây, rơi xuống vỡ tan tành trên nền gạch men.

Vài khoảnh khắc sau, cửa tòa nhà bật mở, Cléa bước tới gần tôi, nhìn đắm đắm. Cô mỉm cười rồi đặt bàn tay lên bàn tay tôi, không phải để nắm lấy nó mà để giành lấy tay cầm chiếc điều.

Trên bầu trời của một hành phố lớn, cô điều khiển chiếc điều hình đại bàng vẽ thành từng đường chữ “S” và hình số “8” lớn hoàn hảo. Cléa vẫn giữ được năng khiếu của cô với những vần thơ trên không trung. Cuối cùng, khi tôi hiểu ra cô đang viết gì, tôi đọc theo: “Em nhớ anh”.

Một cô gái có thể viết cho bạn “Em nhớ anh” với một chiếc điều, bạn sẽ không bao giờ quên được cô gái đó.

Mặt trời lên. Trên vỉa hè bóng chúng tôi vươn dài ra sát bên nhau. Đột nhiên, tôi nhìn thấy bóng tôi cúi sang bên ôm hôn bóng Cléa.

Vậy là, thách thức tính rụt rè của chính mình, tôi bỏ kính ra, và chỉ còn việc làm theo nó.

Dường như cũng vào buổi sáng hôm đó, ở cuối một con đê chắn sóng, cây đèn của một ngọn hải đăng nhỏ bị bỏ rơi cũng bắt đầu quay trở lại, cái bóng của một kỷ niệm đã kể lại với tôi như thế.

HẾT

Xin gửi lời cảm ơn tới

Pauline.

Louis.

Susanna Lea.

Emmanuelle Hardouin.

Raymond, Danièle và Lorraine Levy.

Nicole Lattès, Leonello Brandolini, Atoine Caro, Élisabeth Villeneuve, Anne – Marie Lenfant, Arié Sberro, Sylvie Bardeau, Tine Gerber, Lydie Leroy, Joel Renaudat, và toàn bộ nhóm làm việc của Nhà xuất bản Bobert Laffont.

Pauline Normand, Nathalie Lepage.

Léonard Anthony, Romain Ruetsch, Danielle Melconian, Latrin Hodapp, Mark Kessler, Laura Mamelok, Lauren Wendelken, Kerry Glencorse, Moina Macé.

Brigitte và Sarah Forissier.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>